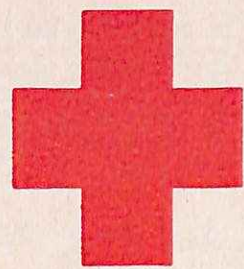

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ
ΕΡΥΘΡΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΣ
ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΜΑΡΤΙΟΣ 1979

Η διεύθυνση επαγγελματικού προσανατολισμού για τους νέους που θέλουν ν' ακολουθήσουν πρακτικό στάδιο

"Αν γίνω ΡΑΠΤΡΙΑ ΕΤΟΙΜΩΝ ΕΝΔΥΜΑΤΩΝ

"Αν γίνεις ράπτρια έτοιμων ενδυμάτων:

Θά ράβεις και θά κόψεις γυναικεία φορέματα.

Θά σου δώσουν τό πατρόν του φορέματος σέ χαρτί ή σέ ειδικό ύφασμα.

Θά τοποθετήσεις τό πατρόν επάνω στό ύφασμα του φορέματος και θά κόψεις τά διάφορα κομμάτια του σύμφωνα μέ τό πατρόν.

Θά τρυπήσεις τίς άκρες των κομματιών του φορέματος και θά τά γαζώσεις στήν μηχανή.

Θά ράψεις τά μανίκια, γιακάδες, τσέπες, θά κάνεις τά καρικώματα, στριφώματα και τό σιδέρωμα του φορέματος.

Θά παραδίνεις τά έτοιμα φορέματα στόν εργοδότη.

Τί θά κάνω

Ποιές είναι οί απαιτήσεις του επαγγέλματος

Είναι ανάγκη:

Νά εργάζεσαι σέ κλειστούς φωτεινούς χώρους, σκυμμένη πάνω στό ύφασμα ή ράθοντάς το μέ τή θελόνα ή γαζώνοντάς το στή μηχανή.

Πολλές φορές θά χρειαστεί νά εργαστείς πολλές ώρες, ακόμα και άργά τή νύχτα, γιά νά τελειώσεις μία επείγουσα παραγγελία.

τί πρέπει νά είμαι σάν άτομο

Πρέπει νά είσαι:

Εργατική, μέ καλή όραση και δεξιότητες στά δάχτυλα.

Άτομο μέ καλή αντίληψη σχημάτων γιά νά μπορείς νά συρράβεις σωστά τά κομμάτια του φορέματος.

Επίμονη και υπομονετική στήν μονότονη εργασία του κοψίματος και τής συρραφής.

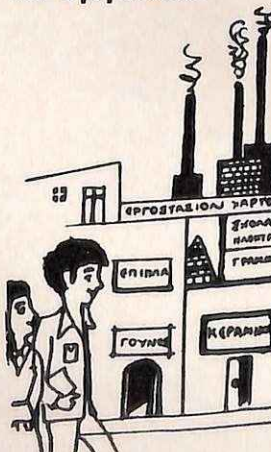
πού μπορώ νά μάθω τήν τέχνη

Μπορείς νά εκπαιδευτείς:

Σέ μία Σχολή Μαθητείας του ΟΑΕΔ, άν έχεις άπολυτήριο Δημοτικού σχολείου, και είσαι 14-18 ετών, επί 2 χρόνια. Η φοίτηση είναι δωρεάν.

πού μπορώ νά εργασθώ

Μπορείς νά εργασθείς:

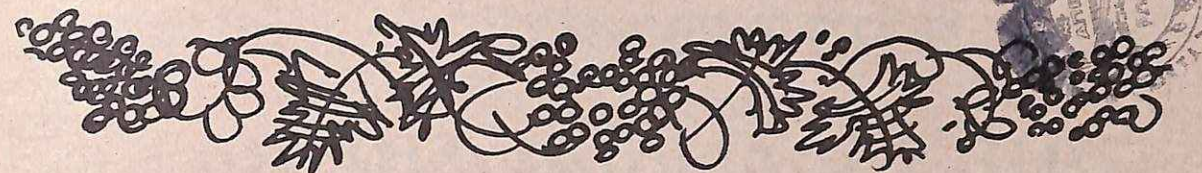
Ός ράπτρια έτοιμων φορεμάτων μιας ιδιωτικής εμπορικής επιχείρησης.

Σέ βιοτεχνίες ή εργοστάσια κατασκευής έτοιμων ενδυμάτων.

Νά αναλαμβάνεις εργασία μέ τό κομμάτι και νά τά ράβεις σπίτι σου.

Νά ανοίξεις δικό σου εργαστήριο κατασκευής γυναικείων φορεμάτων επί «πατρόν», πού θά τά διαθέτεις πρós πώληση.

Πληροφορίες: Πρότυπο Κέντρο Επαγγελματικού Προσανατολισμού και Οργανώσεως Εργατικού Δυναμικού, Σοφοκλέους 53, τηλ. 3213216

Η 25 ΜΑΡΤΙΟΥ

Τής δόξας λάμπει γαλανό τό φώς στή χώρα, γελούν οι κάμποι, τραγουδούν τά νερά. Γιγάντων Ισκιόι ήρωικοί, ξυπνήστε τώρα στού λυτρωμού τή χρονογύριστη χαρά.

Τό σάλπισμά μας πίο τρανό άς άντιλαλήσει κι άπ' τό γλυκό τής Άγίας Λαύρας όρθινό. Πλατειά είν' ή γή μας και τό χρώμα όπου κι άνθίσει μία Λευτεριά μοσκοβολά στόν ούρανό.

Κι όλα τά χέρια άς ύψωθούν άντρεωμένα, πόχουν τά σίδερα συντρίγεις τά θαριά, νά στήσουν τρόπαα λαμπρά στό Είκοσιένα, νά θρονιαστεί ή Έλληνοπούλα ή Λευτεριά.

ΣΤ. ΣΠΕΡΑΝΤΕΑΣ

Τ' ΑΡΜΑΤΑ

- ΜΑΝΑ, τί ήταν άπόψε ή ταραχή; Τ' άρματα του πατέρα ποιάς τά πείραξε; Κάποια τρομάρα μ' Έκαμε νά πεταχτώ στόν ύπνο μου. Κι άκουσα μέ τ' άφτιά μου νά σαλεύουν τ' άρματα. Κλέφτες θά μύηκανε στού σπίτι μάνα...

- Παιδί μου, σάν άπόψε πέθανε ό πατέρας σου. Άρρωστο, μέ προδοσία τόν πιάσανε. Στά Γιάννινα τόν πήγανε ξαρμάτωτο, σάν νάτανε ραγιάς, ό Καπετάνιος ό περήφανος. Έκεί σκληρά τονέ θανάτωσαν τόν προδομένο. Στάθηκε παλικάρι στά μαρτύρια τά φριχτά. Όμως τόν πόνο τόν στερνό του ποιάς δε τονέ μαντεύει; Πέθανε άδοξος, ξαρματωμένος ό άμοιρος... Τ' άρματά του πήραν τόν πόνο του από κείνη τή στιγμή. Και τονέ λένε τέτοια νύχτα, σάν άπόψε. Κλαίνε, και γυρεύουν τόν άφέντη τους. Άπό τόν κάτου κόσμο άκούνε τό παράπονό του. Και φρυμάζουνε σάν άτια, στή γνώριμη φωνή πού τ' ανακράζει. Και μαλλώνουν και παλαίουνε συνατά τους, σάν θεριά μέσ στήν σκλησιά τους...

Παιδί μου, τ' άρματα θροντομαχούσαν, πού άκουγες άπόψε - τ' άκουγα κ' εγώ... Και περιμένο νά μου μεγαλώσεις, και ν' αναστηθείς τρανός. Τ' άρματα νά μου φορέσεις, πού τά τρώμαξαν οι κάμποι, τά θουνά! Και Καπετάνιος νά μου γένεις ξακουστός, και του πατέρα σου τό θάνατο νά ξαγοράσεις. - Τότε θά σ' εύκηθώ! Τότε και του πατέρα σου τόν πόνο θά τόν ξαλαφρώσεις, πού τόν άκούει ή γή στά στήθια της και τρέμει. Πού τόν άκούνε και σπαράζουν τ' άρματα... Τότε και τ' άρματα τό θροντομάχημά τους θά τό πάψουνε. Και θά χαρούνε γύρω στού κορμί σου ανάλαφρα...

- Μάνα, φοβάμαι...
- Τί φοβάσαι σύ, του Καπετάνιου γιέ;
- Φοβάμαι τ' άρματά του...
- Κάλλιο νά σ' έθλεπα νεκρό! Παιδί άνάξιο του πατέρα σου! Τ' άρματά του νά σέ φάνε!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Μέ τή γλυκειά αυγούλα χαρούμενο ξυπνώ και στέλνω προσευχούλα θερμή στόν ούρανό.

Άξιώςέ με, Θε μου, νά 'μαι καλό παιδί και πάντα χαρίζέ μου χαρά και προκοπή.

Θέε μου, σάν τά πουλάκια χαρούμενο νά ζώ, και τ' έλλα τά παιδάκια πολú νά τ' αγαπώ.

Και στέλνε μου από πάνω τή χάρη σου κ' εύχή, νά σ' έχω σ' ό,τι κάνω προστάτη και σκεπή.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΨΗΛΑ ΤΑΚΟΥΝΙΑ

Μέ τά ψάττικα τακούνια ή Λιλιάν, τά ψηλά, πηγαινόρθεται σάν κούνια κι όποτε θέλει χαμηλά.

Και περήφανα ως θαδίζει δέν προσέχει, δέν κοιτά, σέ μία πέτρα σκουκουτοφλίζει, πέφτει χάρω ξαπλωτά!

Κ' ή μικρή της φιλενάδα, ή πονήρω Μαριόρη, μέ γελάκι όλο πικράδα τή Λιλή παρηγορεί:

- Τί τά θέλεις τά τακούνια πού κοντή είσαι από κούνια...

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

ΤΟ ΠΑΡΣΙΜΟ ΤΗΣ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ ΣΤΟ '21

Του ΚΩΝΣΤ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗ

Λίγα χιλιόμετρα από τό Νησί του Παμίσου στο δρόμο που πάει κατά τό δήμο του 'Αριστομένη, επάνω σέ ένα σαμαρωτό ψήλωμα είναι χτισμένο ένα από τά πλουσιώτερα χωριά της Μεσσηνίας. Παλαιότερα τό έλεγαν Χάστεμη. Στά τελευταία χρόνια του άλλαξαν τό όνομα και τό έκαμαν Λευκοχώρα. Χάστεμη τό είχαν ονομάσει οί Τούρκοι, γιατί τά χώματα γύρο από τό χωριό, όταν τά βλέπεις από μακριά δείχνουν μιά είδη άσπρο χρώμα.

Στό χωριουδάκι αυτό έξουσε ακόμη πριν από πενήντα πέντε χρόνια ο Χρήστος ο Ζάπας, που όπως έμολογούσεν ο ίδιος, είχε περάσει τότε τά ένενήντα. Δέν είχε κανένα συγγενή με τό ίδιο όνομα ούτε στο χωριό της Χάστεμης ούτε στα κοντινά χωριά. 'Ήξεραν μόνον πως ήταν φερμένος από ένα χωριουδάκι της Πυλίας, τό Ρομίρι. 'Ήταν άνθρωπος πολύ γνωστικός και είχε πολλά ιδωμένα και άκουσμένα στη ζωή του. Είχε μάθει γράμματα και ψαλτική. Μέχρι τά τελευταία του έφελνε στην έκκλησία, γιατί ήταν και 'Αναγνώστης. Στη Χαστέμη είχε έλθει από τό Ρομίρι. Με τη δουλειά του έκαμε χτήματα, έφτειασε σπίτι, έπηρε γυναίκα, έγινε νοικοκύρης και άφηκε πίσω του και παιδιά. Τόν είχαν πολλές φορές ρωτήσει για τη γενιά του. 'Όσο κι αν έφριχνε προς

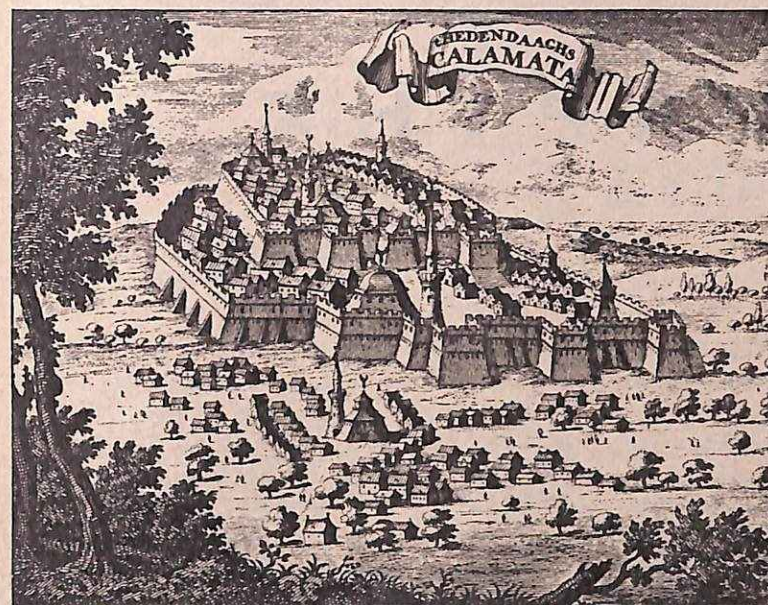
τά πίσω τό θυμητικό του δέν μπορούσε νά ξεκαθαρίσει πολλά πράγματα. Θυμόταν σάν σέ όνειρο νά είχε ζήσει μικρός, πολύ μικρός σέ ένα μακρινό τόπο, μέσα σέ ένα μεγάλο σπίτι. 'Η θύμησή του του έφερνε μπροστά του κάποια μεγάλη αύλή με μιά άγριοσυκιά. Στο σπίτι αυτό ήταν μιά ψηλή γυναίκα και παιδιά. 'Η θύμησή του έκοβόταν και έφτανε έπειτα νά ξαναθυμηθεί πως είχε βρεθεί σέ μιά μεγάλη χώρα δίπλα από ένα μεγάλο ποτάμι. Θυμόταν πως έξουσε μέσα σέ πολλούς ανθρώπους που μιλούσαν και ρωμείκα και άρθανίτικα. 'Έκρατούσαν πάντοτε σπαθιά και ντουφέκια στα χέρια τους. 'Ανάμεσα σ' αυτούς ξεχώριζε ένας ψηλός με άστραφτερά άρματα και χρυσά στολίδια. Αυτός τόν ήθελε πάντα κοντά του. 'Εθυμόταν έπειτα πως έφυγαν από εκεί και πέρασαν πολλές χώρες και χωριά ως που έφτασαν στα μέρη της Μεθώνης. 'Από κει και πέρα όλα πιά καθαρά τά έβλεπε στο μνημονικό του. Είχε βρεθεί μέσα στο στρατόπεδο του 'Ιμπραήμ. 'Αρχισε τότε πιά νά καταλαβαίνει πως τόν είχαν πάρει σκλάβο από ένα τόπο που ήταν πέρα από τη Λάρισα. 'Ενας 'Αρβανίτης μπέης που όριζε πολλούς ανθρώπους και είχε μεγάλη θέση, κοντά στον 'Ιμπραήμ ήθελε νά τόν κρατήσει στη δουλειά του. 'Ο Ζάπας, μικρό παιδί όπως ήταν τότε,

πηγαίνοντας ξοπίσω από τόν άφέντη του είδε πολλές φορές τόν Μπραήμη όπως τόν έλεγε. 'Ήταν κοντακιανός, με ξανθά γένια, με πρόσωπο βλοιοκομμένο. Φορούσε ρούχα πράσινα. Οί τιμπουκσήδες κρατούσαν τό τιμπούκι του στα χέρια τους.

'Επειτα από τό κάψιμο της άρμάδας του Μπραήμη στο Νιόκαστρο ήρθε 'Επιτροπή από Φράγκους κ' έρώτησε τους σκλαβωμένους αν ήθελαν νά μείνουν στην σκλαβιά ή νά πάνε με τους Χριστιανούς. Αυτός πιά τότε έγύρευε νά φύγει και έτσι γύρισε στους Χριστιανούς. 'Ήρθεν έπειτα στο Ρομίρι. 'Εδούλεψε σκληρά και με τη βοήθεια του Θεού έπέρασε στη Χαστέμη και έκαμε σπίτι και φάμιλια.

Οί συγχωριανοί του που είχαν άκούσει τίς ιστορίες του, όταν έγινε τό όνομά των Ζαπαίων ξακουστό, του έλεγαν νά τους στείλει είδηση ή νά πάει ο ίδιος νά πάρει γνωριμία. Αυτός όμως δέν ήθελε νά πάρει μιά τέτοια απόφαση. Τό σωστό ήταν, όπως έλεγε, αν ήταν δικός τους και τόν είχαν χάσει, νά τόν είχαν γυρέψει από χρόνια οί ίδιοι. Δέν έστεκε νά πάει αυτός γυρεύοντας σάν διακονιάρης.

'Ο Γεροζάπας - όπως τόν έλεγαν - ήξερε πολλές ιστορίες. Είχεν ιδεί πολλούς άγωνιστές και κουβεντιάζοντας μαζί τους είχε μάθει

Τό κάστρο της Καλαμάτας κατά χαλκογραφία του 1688.

τά καθεκαστα. Τά χειμωνιάτικα βράδια κοντά στη γωνιά και τό καλοκαίρι δίπλα από τά άλώνια ξεεδίπλωνε τους θησαυρούς του μνημονικού του. Για τό πάρσιμο της Καλαμάτας, θυμούνται οί παλιότεροι πως έλεγε την ακόλουθη διήγηση:

Προτού γίνει ο σηκωμός του '21, έπειτα από τό χαλασμό της Κλεφτουριάς που έγινε στα 1805, οί Τούρκοι ήταν κάπως ξένοιαστοι στο Μοριά. Στην Καλαμάτα Βόηθοντας ήταν ο Σουλεϊμάν 'Αρναούτογλους. Μανία του ήταν νά έχει καλά άλογα. Θυμούνται ακόμη οί παλιότεροι στην Καλαμάτα πως έπήγαινε και ο ίδιος στο 'Αράπ - 'Αλή τό πηγάδι - αυτό που είναι ακόμη στην κάτω πλατεία - κάθε φορά που οί σείζηδες έπότηζαν τά άτια του. Με τους ντόπιους Καλαματιανούς τά είχε πολύ καλά. Στην Καλαμάτα ήταν μεγάλο άρχοντολίκι από τόν καιρό της Φραγκιάς. Οί Καλαματιανοί άρχόντοι ήξεραν πως έτοιμαζόνταν μεγάλος σηκωμός. 'Επρόσεχαν όμως νά μήν πάρουν είδηση οί Τούρκοι. Τό μυστικό έπροδόθηκε από τά μικρά παιδιά. Χριστιανόπουλα και Τουρκάκια έπαιζαν ταχτικά στη

Φραγκόλιμνα της Καλαμάτας, κάτω από τό κάστρο. 'Εκείνο τόν καιρό, ή Φραγκόλιμνα που είναι τώρα πλατεία, ήταν άληθινά λίμνη. Οί Φράγκοι για νά φτιάσουν τό κάστρο της Καλαμάτας είχαν πάρει χώματα κ' έτσι είχε γίνει τό μέρος εκείνο λίμνη με λίγοστό νερό. Τά Τουρκάκια έβγαιναν εκεί και έπαιζαν με τά δικά μας παιδιά. 'Ήξεραν καλά τη δική μας γλώσσα. Πολλοί από τους Τούρκους έστελναν τά παιδιά τους στα δικά μας σχολεία. Μιά ήμέρα λοιπόν ένα Χριστιανόπουλο που κάτι είχε άκούσει νά λέει ο πατέρας του στο σπίτι είπε σ' ένα Τουρκάκι:

«'Ηρθε θρέ ο καιρός νά φύγετε από δώ».

Τό Τουρκάκι ρώτησε: «Και που τό ξέρεις εσύ πως θά φύγουμε;»

Τό Χριστιανόπουλο του άπάντησε:

«Τό είπε ο πατέρας μου. Θά σάς διώξουμε».

Τό Τουρκάκι τά είπε αυτά στον πατέρα του και αυτός στον 'Αρναούτογλου. 'Ο Βόηθοντας έμπήκε σέ ύποψία και έφώναξε τους προστούς.

«Παλιόπαιδα είναι, Βόηθοντά

μου, και ό,τι θέλουν λένε», είπαν οί προεστοί.

'Ο 'Αρναούτογλου τά χρειάστηκε. Δύναμη μεγάλη δέν είχε και γι' αυτό πήρε τους Δημογέροντες με τό καλό. Τους έδωσε συμβουλές. Τους είπε νά θυμηθούνε τί έγινε στο άλλο σεφέρι με τά 'Ορλωφικά. Και οί ντόπιοι Τούρκοι άνησύχησαν. 'Αρχισαν νά κουβεντιάζουν με τους δικούς μας και νά τους προτείνουν κοινή συμφωνία. «'Αν έρθουν οί Κλέφτες και πάρουν την Καλαμάτα νά μās φυλάξετε σεις. 'Αν έρθουν οί Πασάδες με τ' άσκέρια τους θά σάς φυλάξουμε έμεις».

'Ετσι πέρασαν οί πρώτες άνησυχίες.

Δέν πέρασε καιρός και άκούστηκε πως ο Θεωδράκης ο Κολοκοτρώνης έφτασε στα μέρη της Μάνης. Ειπώθηκε ακόμη πως στο Μοριά έτριγύριζεν ο άρχιμανδρίτης Δικαίος, αυτός που τόν έλεγαν Παπαφλέσσα. Τό όνομα του Κολοκοτρώνη ήταν για τους Τούρκους τρομερό σκιάχτρο. Τά πάντα έκαμαν οί Τούρκοι παλαιά νά τόν χαλάσουν και δέν έμπόρεσαν. Μά και ο Παπαφλέσσας είχε όνομα μεγάλο και γενιά σκληρή. 'Εκρατιόταν από τη γεννιά των Δικαίων. Πρώτος αυτός έπηρε τό όνομα Φλέσσας τόν καιρό που ήταν ακόμη καλογεροπαίδι. 'Επήγγεν εκείνο τόν καιρό ο Δεσπότης νά λειτουργήσει στην Πολιανή της 'Αμφείας. 'Ο Παπαφλέσσας, όντας τότε καλογαιοπαίδι, είπε τόν 'Απόστολο. 'Εκαμε όμως λάθος και αντί νά ειπεί «Πρός 'Εφεσίους» είπε «Πρός 'Εφλεσίους». Από τότε τόν είπαν Φλέσσα και Παπαφλέσσα. Κυνηγημένος παλαιότερα από τους Τούρκους, έπηρε στην Πόλη και στη Βλαχία και έμπήκε στη Φιλική 'Εταιρεία. Αυτή τόν έστειλε στο '21 πληρεξούσιο νά σηκώσει τό Μοριά.

Οί Τούρκοι στην Καλαμάτα δέν είχαν τότε περισσότερους από 100 στρατιώτες. Οί Κλέφτες είχαν πιάσει όλους τους δρόμους και είδησι δέν μπορούσε ο 'Αρναούτο-

(Συνέχει στη σελ. 24)

Ο ΜΑΡΤΗΣ

Του ΣΤΡΑΤΗ ΜΥΡΙΒΗΛΗ
Ἀκαδημαϊκού

Ένας ποιητής φίλος μου, πού είναι και πατέρας τριών χαριτωμένων παιδιών, μου διηγήθηκε χθές τό απόγευμα αυτή τή μικρή οικογενειακή σκηνή.

Τό πρωί, κόβοντας από τόν ήμεροδείχτη τό φύλλο τής Παρασκευής φωνάζει:

— Πρώτη του Μαρτιού! Δέσατε τό Μάρτη σας, παιδιά;

Ἄλλες χρονιές ή μεγάλη κόρη, έκανε και μοίραζε τό Μάρτη του σπιτιού. Ἐπαιρνε τρεῖς κλωστές: Μιά κόκκινη, μίαν άσπρη και μιά χρυσή. Τίς έστριβε κ' έδενε τό Μάρτη, βραχιολάκι, στό χέρι τών παιδιών. Ἐφέτος δέν έγινε αυτή ή μικρή ιεροτελεστία.

— Δέ βάλαμε Μάρτη, λένε τά παιδιά εκεί πού πίνουν τό γάλα τους, και δείχνουν τά χεράκια τους.

Ἡ μεγάλη άκουμπά τό φλυτζάνι στό πιάτο της και ρωτά μέ κείνο τό θριαμβευτικό ύφος Ἀποστόλου τής Ἀλήθειας, πού παίρνουν τά παιδιά όταν υπερασπίζονται κοινοτοπίες.

— Γιατί πρέπει νά βάλουμε Μάρτη;

Ἡ μπαμπάς τήν κοιτάζει, βλέπει τήν προκλητική ματιά της, πού άστράφτει από τή χαρά τής άνταρσίας, και θέλει νά βοηθήσει τό θρίαμβο τής λογικής της.

— Μά... γιά νά μή σάς κάψει ό ήλιος του Μαρτιού, λέει μέ ένα δειλό χαμόγελο.

— Βέβαια! έπαναλαμβάνουν μ' ένα στόμα τά δυό μικρά. Γιά νά μή μάς κάψει ό ήλιος. Θα μάς γεμίσει τό πρόσωπο πιτσιλές!

Ἡ μεγάλη δέν καταδέχεται νά άσχοληθεῖ μέ τήν άπάντηση τών μικρών. Ὁ μπαμπάς είναι ό αντίπαλος τής λογικής της διαμαρτυρίας. Σ' αυτόν άποτείνεται:

— Γιατί λοιπόν, του λέει, δέν πρέπει νά μάς κάψει ό ήλιος; Κάθε χρόνο όμως λέτε στή μαμά: «Μήτε φέτος δέ θα μπορέσουμε νά κάνουμε έξοχή, νά ψηθοῦνε λίγο τά παιδιά!»

Τά μικρά γυρίζουν τό προσωπάκι, κοιτάζουν μέ κάποια άπορία τόν μπαμπά. Σά νά τά λέει σωστά ή μεγάλη άδελφή, όμως πάλι όλοι τό ξέρουμε πώς ό μπαμπάς έχει πάντα δίκιο. Τί συμβαίνει;

Ἐπεμβαίνει ή μητέρα.

— Ἀλήθεια, λέει μέ τήν ήσυχη φωνή της. Γιατί

τάχα πρέπει νά πιστεύουν τά παιδιά πώς ή κλωστή του Μάρτη θα τά φυλάξει από τόν ήλιο, πώς ό ήλιος του Μάρτη ειδικώς λεκεδιάζει τό δέρμα, και όλα αυτά άφού από τή μιά ξέρουμε πώς δέν είναι αλήθεια, και από τήν άλλη πώς ό ήλιος μόνο ζωή δίνει στά παιδιά και σ' όλα τά πλάσματα;

Ὁ μπαμπάς χαμογέλασε, χάιδεψε τά μικρά, κατόπι πήρε τό χαρτοφύλακα, και φεύγοντας γιά τή δουλειά του όπως θα 'φευγε από μιά μάχη, είπε έντελώς νικημένος.

— Ἐτσι σάς τό 'πα στά άστεῖα. Ἡ μαμά έχει δίκιο...

Και ήρθε λοιπόν σέ μένα, γιά νά μου πεί εκείνα πού δέν είπε στή μεγάλη κόρη και στή γυναίκα του.

— Βλέπεις, μου είπε, είναι άδύνατο νά κάτσεις, αυτές τίς ώρες πού σου θέτουν μέ τέτοιο ξεκάρφων τρόπο τά παιδιά και οι γυναίκες μερικά ζητήματα, είναι άδύνατο νά κάτσεις και νά τούς δώσεις τήν έξήγησή τους. Και πώς νά τούς δώσεις πού δέν δίνεται;

Τί είναι στήν πραγματικότητα αυτό τό εθιμο του Μάρτη; Αἰώνες τώρα κρατάει τήν παράδοσή του ό λαός μας. Μήτε ξέρουν καλά καλά οι επιστήμονες τής λαογραφίας νά μάς πουν από πότε άρχισε, τί σημαίνουν τά τρία χρώματα, γιατί αυτά τά τρία κι όχι άλλα; Και όμως κάθε χρόνο, από τήν μίαν άκρη τής άγροτικής Ἑλλάδας ως τήν άλλη δένουν στόν καρπό του χεριού τους τό Μάρτη οι κοπέλες και τά παιδιά. Σέ μερικά χωριά τόν μοιράζουν οι νιόπαντρες νέφες στά κορίτσια. Τί σημαίνει αυτό; Κανένας ίσως δέν ξέρει πιά τί σημαίνει. Ὁμως εγώ ξέρω τί είναι. Είναι ένα μόριο άπ' αυτά πού συνθέτουν τήν ποίηση τής ζωής. Ξηγιέται ποτέ ή ποίηση; Αυτή είναι τό άρωμα και ή γεύση τής ζωής. Ἐν δέν είσαι προικισμένος από τό Θεό μέ τ' αντίστοιχα αισθητήρια, άδικα χάνεις τόν καιρό σου νά συλλάβεις τό νόημά της. Είναι σάν τή μουσική. Πώς νά εξηγήσεις τήν ουσία τής μουσικής; Μόλις δοκιμάσεις νά τήν κάμεις λιανά, άνοίγει τά φτερά της και φεύγει. Και τότε πρós τί νά τήν εξηγήσεις; Αὐτές τίς ώρες είναι προτιμότερο νά τά παρατäs χάμου και νά τρέπεις εις φυγήν. Αυτό έκαμα και γώ.

Σκεφθήκατε καμιά φορά τί είναι μιά γιορτή; Ἐχουμε δυό ειδών γιορτές, τίς άτομικές και τίς ομαδικές, πού θα μπορούσαμε νά τίς χαρακτηρίσουμε και έθνικές και λαϊκές. Σ' αυτές άνήκει και ή Καθαρή Δευτέρα ή τά «Κούλουμα», πού είναι ίσως ή πιό λαϊκή γιορτή του τόπου μας. Γιατί σ' αυτήν συμμετέχει όλόκληρος ό λαός, σέ μιά ομαδική έξοδο από τά σπιτία του, άν βέβαια ό καιρός τό επιτρέπει. Και πολλές φορές τό επιτρέπει, γιατί ή Καθαρή Δευτέρα, πέφτει συνήθως στόν Φεβρουάριο, πού άν και είναι μήνας χειμωνιάτικος, πάρα πολλές ήμέρες του τυχαίνει νά είναι άνοιξιάτικες. Γρασίδι έχει φυτρώσει στή γή, λαμποκοπώντας στόν ήλιο. Κι όλος ό κόσμος θγαίνει και ξεχύνεται στίς έξοχές, έφοδιασμένος μέ νηστήσιμα φαγητά, γιά νά γιορτάσει τήν «Καθαρή Δευτέρα», μέσα σέ μιά άτμόσφαιρα φυσιολατρικής χαράς και οικγενειακής αγάπης.

Μά άς ξαναγυρίσουμε στό πρώτο μας έρώτημα. Γιατί γιορτάζουμε, και πρό παντός, γιατί ζητάμε τόσες ευκαιρίες, γιά νά γιορτάσουμε; Ὁ καθένας μπορεί νά έχει μιά δική του άπάντηση σ' αυτό τό ρώτημα. Ἡ δική μας άπάντηση είναι πώς γιορτάζουμε γιά δυό λόγους. Πρώτα, γιά νά τιμήσουμε και νά ευχαριστήσουμε τό Θεό Δημιουργό και τούς Ουράνιους εκπροσώπους του πού μάς χάρισαν τά χίλια μύρια άγαθά τής γής, τά άγαθά πού μάς τρέφουν και μάς συντηροῦν. Γιά νά ύμνήσουμε μέ τήν έκφραση τής χαράς μας όλες τίς υπέρτατες δυνάμεις τής καρποφορίας. Ἐπ' αυτή τήν άρχή ξεκίνησαν και οι πρόγονοί μας, πού δημιούργησαν τόσες ομαδικές γιορτές, πού μιά άπ' αυτές φαίνεται πώς είναι και ή Καθαρή Δευτέρα. Κάθε ώραία και καλή παράδοση τής ζωής είναι τόσο παλιά, όσο και ό πολιτισμένος άνθρωπος. Κι άν ό άνθρωπος πού είναι ό βασίλειος τών όντων δέν ευχαριστοῦσε και δέν τιμοῦσε μέ πολλές

Καθαρή Δευτέρα

Του ΑΝΔΡ. ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ

έκδηλώσεις τή θεία Δημιουργία, ποιός θα τό έκανε από τά άλλα ζωικά πλάσματα πού δημιούργησε; Αὐτός λοιπόν είναι ό πρώτος λόγος τών έορτών: μιά ομαδική έκδήλωση χαράς πρós τόν Πλάστη.

Ὁ δεύτερος είναι ότι μέ τίς γιορτές διακόπτουμε τή μονοτονία τής καθημερινής ζωής. Ἀφήνουμε κατά μέρος κάθε φροντίδα κάθε πεζή άπασχόληση, κάθε άγγareía, κάθε άγωνία, και μέ τούς δικούς μας και τούς φίλους μας γιορτάζουμε, άπολαμβάνοντας τά θεία δώρα τής Δημιουργίας. Αὐτές οι γιορτές μάς ευφραίνουν, μάς διασκεδάζουν, μάς τονώνουν, κι όταν περάσουν ξαναγυρίζουμε στά καθημερινά μας έργα πιό ξεκούραστοι, πιό αισιόδοξοι, πιό δημιουργικοί. Κ' επειδή στή ροή του χρόνου ή μιά γιορτή διαδέχεται τήν άλλη, άρχίζουμε πάλι νά σκεπτόμαστε πώς θα γιορτάσουμε τίς καινούργιες έορτές.

Ἐτσι, σάν τελειώσουν οι Ἀπόκριες, άμέσως γιορτάζουμε τήν Καθαρή Δευτέρα, πού μέ τή σαραντάμερη Σαρακοστή μάς προετοιμάζει τήν πολυήμερη περίοδο πού καταλήγει στήν έβδομάδα του

Σχεδ. Μ. ΠΡΟΤΟΓΕΡΙΔΗ

Θείου Δράματος, μέ άποκορύφωμα τήν Ἀνάσταση του Κυρίου. Ἡ Καθαρή Δευτέρα, άν και χαρακτηρίζεται από τό λεγόμενο «φαγοπότι», είναι ή τουλάχιστον πρέπει νά είναι μιά ήμέρα λιτότητας και έξαγνισμού. Ὅχι πιά ψεύτικες φορεσιές, μάσκες πού κρύβουν τό αληθινό πρόσωπο του ανθρώπου, όχλαγωγία σέ κλειστά κέντρα, κατανάλωση κρεάτων και θαριών, λιπαρών φαγητών και γλυκισμάτων και ξένων δυνατών ποτών. Ἀλλά φαγητά έλαφρά, φυσικά, άπ' αυτά πού άμεσα μάς προμηθεύουν ή έλληνική γή και οι θάλασσές μας: άγκινάρες, κολοκυθάκια, μαρούλια, φρέσκα κρεμμυδάκια, και θαλασσινά — άν υπάρχουν πιά σήμερα! — ποτισμένα μέ λίγο άθώο λάδι, τόν χυμό τών καρπών τής έλιάς, τοῦ ιεροῦ δέντρου τής Ἀθηνάς, — λάδι πού μ' αυτό ανάφτουμε και τά καντήλια πού τρεμοφέγγουν μπροστά στίς σεπτές μορφές τών Ἀγίων, στίς εκκλησιές μας και στά εικονοστασιάς μας. Κι όσο γιά ποτό, μπορεί κανείς νά περιοριστεῖ σέ λίγο άσπρό κρασάκι, πού είναι κι αυτό ό χυμός και τό αίμα τών άμπελιών μας πού από τά πανάρχαια χρόνια του Ὁμήρου, πρassinοστολίζουν και σκεπάζουν τήν έλληνική γή.

Οι πρόγονοί μας, οι άρχαίοι Έλληνες, μόλις έκαμε νά προβάλλει ή άνοιξη τήν γιορτάζαν και τήν προαπαντοῦσαν μέ πολλές γιορτές, στίς όποῖες έπαιρνε μέρος όλος ό κόσμος. Σέ μιά άπ' αυτές, χρω-

στᾶμε καὶ τὰ «Κούλουμα». Τόσοι καὶ τόσοι αἰῶνες πέρασαν, ἔπεσε ἡ ἀρχαία θρησκεία τῆς εἰδωλολατρείας καὶ τῇ διαδέχτηκε ὁ κοσμοσωτήριος καὶ ψυχοσωτήριος Χριστιανισμός, πόλεμοι, λογῆς καταστροφές, εἰσβολές ξένων, δοκίμαζαν κάθε τόσο τὴν Ἑλλάδα, μὰ ἐκείνη εἴτε σέ σκότος ζοῦσε εἴτε ἄκμαζε – ὅπως ἄκμάζει καὶ σήμερα – ποτέ δὲν ξέχασε τὰ Κούλουμα. Πολλές ἄλλες γιορτές ἀτόνισαν ἢ ἀλλοιώθηκαν, π.χ. οἱ παλιές Ἀπόκριες, μὰ ἡ Καθαρή Δευτέρα γιορτάζεται ὅπως γιορταζόταν πάντα. Δὲν ἔχει σημασία ἂν τὸ αὐτοκίνητο μπῆκε στὴ ζωὴ μας. Ἐτσι, ὅπως μεγάλωσαν οἱ πολίτες, εἶναι φυσικό νὰ θέλουν οἱ ἄνθρωποι νὰ πηγαίνουν πιο μακριά, γιὰ νὰ σμίξουν μὲ τὴ Φύση. Μὲ τὸ θουνό, μὲ τὸν κάμπο, μὲ τὸ περιβόλι, μὲ τὸ ἀκρογιάλι, μὲ τὸ ἀπλό χωριό. Γιατί ἔξω στὴ Φύση, – ἐκτός πού ἡ Φύση μᾶς μεταγγίζει τὶς ζωογόνες δυνάμεις της, τὸ φῶς, τὸ ὀξυγόνο, τὸν καθαρό ἀέρα, τὴν ὁμορφιά καὶ τὴν ποικιλία τῆς θλαστήσεως, τὸν ἀνοιχτό ὀρίζοντα – ὁ ἄνθρωπος νιώθει πιο ἔντονα καὶ πιο ἄμεσα τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν ὁμορφιά τῆς Δημιουργίας. Ἐπικοινωνεῖ ἀπ' εὐθείας μὲ τὸ Δημιουργό, κι ὅταν ἀκόμα δὲν τὸ γνωρίζει, ὅπως συμβαίνει μὲ τοὺς πολὺ ἀπλοϊκοὺς ἄνθρώπους. Ὅμως καὶ σ' αὐτῶν τὰ στόματα κυκλοφορεῖ ἡ λέξη «Θεός», «Χριστός», «Παναγία». Ὅταν θραδιάζει κ' ἡ γιορτὴ πιά ἔχει τελειώσει κι ἐτοιμάζονται ὅλοι νὰ γυρίσουν στὰ σπιτία τους εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὸν τρόπο πού γιόρτασαν, ἄλλο δὲν ἀκοῦς παρά εὐχές καὶ εὐχαριστίες:

– Καληνύχτα, κυρ Κώστα, κυρά Μαρिγώ καληνύχτα! Τὶ ὥραία πού περάσαμε! Καὶ τοῦ χρόνου, καὶ τοῦ χρόνου, ὁ Θεός καὶ ἡ Παναγία νὰ μᾶς ἔχουν καλά καὶ νὰ ξανάρθουμε σ' αὐτὸ τὸ ὥραιο μέρος νὰ γιορτάσουμε πάλι τὴν Καθαρή Δευτέρα μὲ φρέσκα κρεμμυδάκια, ταραμοσαλάτα καὶ φρούτα!

Ο Μ Η Ρ Ο Σ

ΟΜΗΡΟΣ
(ΣΧ. ΘΕΟΔΩΣ ΜΕΤΑΞΕ)

Στοὺς ἀρχαίους καιροὺς, ὅταν οἱ ἄνθρωποι δὲ γνώριζαν ἀκόμα τὴ γραφή, χρησιμοποιοῦσαν γιὰ τὶς ἀνάγκες τῆς καθημερινῆς τους ζωῆς τὸ τραγούδι. Ἐκτός ἀπὸ τὴν τέρψη ἦταν κ' ἕνας πρακτικὸς τρόπος νὰ συγκρατοῦν στὴ μνήμη τὰ σημάδια τῆς κοινωνικῆς τους πορείας, ἀφοῦ εὐκολα θυμᾶται κανεὶς τὰ λόγια πού εἶναι ταιριασμένα σὲ στίχους καὶ μάλιστα ὅταν ἔχουν καὶ μουσική. Μ' αὐτὰ στέλναν τὰ μηνύματα, τὶς συμβουλές καὶ τοὺς χρησμούς τῶν μαντείων, μὲ τραγούδια διηγόντουσαν τὴν ἱστορία, τὰ κατορθώματα καὶ τὰ παθήματα τῶν Θεῶν καὶ τῶν ἡρώων τους, σὲ ποιήματα ἔφτιαναν ὡς καὶ τὶς διατάξεις πού καθόριζαν τὰ δικαιώματα καὶ τὶς ὑποχρεώσεις γιὰ τὴν ἀρμονικὴ τους κρατικὴ συμβίωση. Εἶναι χαρακτηριστικὸς ὁ στίχος τοῦ νεώτερου ἐθνικοῦ μας ποιητῆ Κωστῆ Παλαμᾶ πού, τιμώντας τὴν παλιὰ ἑλληνικὴ ποιητικὴ παράδοση στὴν ὑπηρεσία τοῦ ἀνθρώπινου θείου, ἔγραψε:

«Κι ὁ νόμος σάν πρωτόγινε τῆς πολιτείας προστάτης
μὲ τὸ ρυθμὸ πρωτόγινε κ' ἦταν
κι αὐτὸς τραγούδι».

Ἕνα παιδί τῆς μεγάλης αὐτῆς τέχνης τῶν Ἑλλήνων ὑπῆρξε κι ὁ Ὅμηρος, ὁ κορυφαῖος ποιητὴς τῶν αἰώνων. Λιγιστὰ πράγματα γνωρίζουμε γιὰ τὴ ζωὴ του. Οὔτε κανὼν τὸ πῶς πού γεννήθηκε ὁ πατέρας αὐτοῦ τοῦ ποιητικοῦ λόγου δὲν μᾶς εἶναι ἀπόλυτα γνωστός. Οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοι ἄφησαν μιά περίφημη φράση σχετικὰ μὲ τὴν ἀμφισβήτηση τῆς πατρίδας του.

ὁ ποιητὴς τῶν Αἰώνων

Τοῦ ΔΗΜΗΤΡΗ ΣΙΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Ἐλεγαν: «Ἐπτά πόλεις μάρνανται σοφὴν διὰ ρίζαν Ὅμηρον Σμύρνη, Χίος, Κολοφών, Ἰθάκη, Πύλος, Ἄργος, Ἀθῆναι».

Τὸ ἐπίγραμμα σημαίνει: Ἐπτά πόλεις μαλώνουν γιὰ τὴν ἀβέβαιη καταγωγή τοῦ Ὀμήρου κλπ.

Σήμερα ἐπικρατέστεροι τόποι θεωροῦνται ἡ Σμύρνη καὶ ἡ Χίος. Στ' ὁμορφο μάλιστα νησί τοῦ Αἰγαίου, στὴν περιοχὴ Βροντάδου ὑπάρχει ἕνα πέτρινο ψῆλωμα μ' ἕνα μαρμάρينو ἀπάνω θρονί, πού ὀνομάζεται «Πέτρα τοῦ Ὀμήρου» καὶ «Δασκαλόπετρα». Κατὰ τὴν παράδοση καθόταν ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κι ἀπήγγελε τὰ ποιήματά του καὶ δίδασκε. Ὁ Ὅμηρος ἔζησε ἀνάμεσα στοὺς 80 καὶ 90 προχριστιανικοὺς αἰῶνες. Ἦταν ραψωδὸς καὶ ἀοιδός. Συνέθετε μεγάλα ἐπικά ποιήματα καὶ τὰ τραγουδοῦσε. Συνηθισμένοι στὴν ἑλληνικὴ ἀρχαιότητα οἱ καλλιτέχνες τοῦ εἶδους. Ἐψαλαν στὰ συμπόσια καὶ γοήτευαν τὸ ἀκροατήριό τους μὲ τὰ μελωδικὰ τους δημιουργήματα. Μάλιστα ἀναφέρεται καὶ μιά ποιητικὴ μονομαχία τοῦ Ὀμήρου μὲ τὸν ὁμότεχνό του, μεγάλον Ἕλληνα ἐπίσης ποιητὴ, Ἡσίοδο. Ἐγινε, ὅπως λέγεται, στὴ Χαλκίδα καὶ νίκησε ὁ Ἡσίοδος, πού σαγήνεψε τὸ πλῆθος μὲ τὰ εἰρηνικά ἀγροτικά του τραγούδια, σ' ἀντίθεση μὲ τὰ πολεμικά τοῦ Ὀμήρου.

Δυὸ εἶναι τὰ βασικὰ ποιητικὰ κείμενα τοῦ γενάρχη τοῦ ποιητικοῦ λόγου, πού ὀνομαζόταν καὶ Μελησιγενής: ἡ «Ἰλιάδα» καὶ ἡ «Ὀδύσεια». Στὸ πρῶτο διηγεῖται τὸν περίφημο Τρωϊκὸ πόλεμο, πού

ἔγινε στὶς ἀκτές τῆς Μικρᾶς Ἀσίας γύρω στὸ 1200 π.Χ. Στὸ δεύτερο τραγουδάει τὴ νοσταλγία καὶ τὶς περιπέτειες τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ ἥρωα Ὀδυσσεᾶ ἀπὸ τὴν Τροία στὴν πατρίδα του τὴν Ἰθάκη. Ἡ «Ἰλιάδα» ἔχει 15.537 στίχους καὶ ἀφηγεῖται τὰ γεγονότα τῶν τελευταίων 52 ἡμερῶν τοῦ δεκάχρονου Τρωϊκοῦ πολέμου. Μέσα ὅμως στὶς ποιητικὲς ἐξιστορήσεις τῶν σκληρῶν μαχῶν καὶ παθῶν κατορθώνει, ὁ μέγας δημιουργὸς νὰ μᾶς δώσει ὁλόκληρη τὴ δεκάχρονη πολεμικὴ θύελλα καὶ μαζί ἀπαράμιλλες μορφές ἡρώων καὶ πλῆθος ὑποθήκες ἠθικῆς ζωῆς καὶ κοινωνικοῦ καθήκοντος, μὲ κορωνίδα τὸ ἀνυπερβλητὸ «Εἰς οἰνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης». Τὸ λέει ὁ ἠθικώτατος ἥρωας Ἐκτορας ἀπαντώντας στὴ γυναῖκα του Ἀνδρομάχη πού, μὲ τὸ μικρὸ τους γιό Ἀστυάνακτα στὰ χέρια, προσπαθεῖ νὰ τὸν πείσει νὰ μὴ θγεῖ ἀπὸ τὸ Τρωαδῆτικο κάστρο στὴ μάχη, ἐπειδὴ ἦταν κακοὶ οἱ οἰωνοί.

«Τοῦ κάκου σ' ἀπλοφτέρουγα πουλιά μὲ συμβουλεύεις
νὰ στέργω, δὲν τὰ σκιάζομαι
καὶ δὲν τὰ λογαριάζω,
εἴτε δεξιὰ πρὸς τὴν αὐγὴ
τραβᾶνε καὶ στὸν ἥλιο,
εἴτε στὴν ὀμιχλόσκεπη,
ξερβᾶ, πετᾶνε δόση...
Ἕνα τὸ πῶς καλὸ πουλί, ἡ
ἄμυνα τῆς πατρίδας».
(εἰς οἰνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης)
(Πιστὴ ἀπόδοση τοῦ συγγραφέα)

Ἡ «Ὀδύσεια» ἀποτελεῖται ἀπὸ 12.080 στίχους καὶ ἀφηγεῖται τὶς τελευταῖες 40 μέρες ἀπὸ τὸ δεκάχρονο περιπετειῶδες ταξίδι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Ὀδυσσεᾶ στὴ γῆ του. Τὸ ἔπος αὐτὸ εἶναι πιο ὥριμο καὶ λυρικώτερο. Τραγουδάει τὴν ἀγάπη τῆς γενέτειρας καὶ τὸν ὥραιο «νόστο», τὸ γυρισμὸ σ' αὐτὴν, μὲ τὸν συμβολικώτατο καὶ συγκινητικώτατο «ἀποθρῶσκοντα καπνόν» πάνω ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ στέγη.

«Μὰ τὸν καπνὸ πού πάει
ψηλά, φτάνοντας ὁ Ὀδυσσεας,
θέλει νὰ ἰδεῖ στὴν πατρικὴ τὴ
γῆ του κι ἄς πεθάνει...
(πιστὴ ἀπόδοση τοῦ συγγραφέα)

Ἀναφέρεται ὅτι ὁ Ὅμηρος ἦταν τυφλός. Κατὰ μίαν ἀποψη ὁ θρύλος αὐτὸς ἔχει συμβολικὸ περιεχόμενο καὶ φανερώνει ὅτι ὁ μέγας ποιητὴς φωτίζεταν ἀπὸ ἕνα ἐσωτερικὸ φῶς κ' ἐβλεπε μὲ τῆς ψυχῆς τὰ μάτια. Ἀναβλύζουν τότες ἀρμονίες ἀπὸ τὶς παραδόσεις τοῦ λαοῦ μας!

ΑΝΑΔΑΣΩΣΗ

Ἐμπρὸς παιδιά νὰ κάνουμε
πὶὸ πράσινη τὴ Πατρίδα μας.
Φυτέψτε ὅσα μπορείτε πε-
ρισσότερα δέντρα.
Βοηθήστε μὲ ὅλες σας τὶς
δυνάμεις νὰ γίνουν καταπρά-
σινα τὰ βουνά μας.

Η ΦΟΥΝΤΟΥ ΚΙ Ο ΑΛΕΞΗΣ

|| *‘Η φίλῖα ἐνὸς παιδιοῦ
μ’ ἕνα δέντρο*

Τῆς ΑΓΓΕΛΙΚΗΣ ΒΑΡΕΛΛΑ

Ε

“Όλος αὐτός ὁ καιρός, ἀπὸ τότε πού σᾶς ξανα-
φλυάρησα, πέρασε χωρίς στενοχώριες. Γύρω μου γι-
νόταν μεγάλη φασαρία καὶ κάθε μέρα ἤμουν κατα-
σκονισμένη ἀπὸ πάνω μέχρι κάτω ἀπὸ τὰ χῶματα
πού ἔσκαβαν δίπλα. Εὐτυχῶς, ὅταν πιά πνιγόμενα
ἀπὸ τὴ σκόνη, ἔριχνε ὁ οὐρανὸς καμιά νιχάλα, κα-
θάριζα, κι ὅλα πάλι ἦταν καλά.

Οἱ ἐργάτες εἶναι πολλοὶ καὶ μ’ ἀγαπᾶνε. Τὸν ἕνα
τόν λένε Λάμπη (ἀπὸ τὸ Χαραλάμπη), ὅπως ἐμένα
Φούντου ἀπὸ τὸ Φουντουκιά. Τὸν ἄλλον τὸν λένε
Μήτσο ἀπὸ τὸ Δημητρός (ἄκου διαφορά) καὶ τὸν
ἄλλο Νικόλα ἀπὸ τὸ Νικόλαος (πάλι καλά!).

“Εμαθάν τὸ ὄνομά μου καὶ μὲ φωνάζουν Φούντου.
Δέν εἶμαι πιά ἕνα δέντρο πού τὸ προσπερνᾶς καὶ δέν
τοῦ δίνεις σημασία: «‘Ενα δέντρο παραπάνω καὶ λοι-
πόν;» Εἶμαι ἕνα δέντρο μὲ ἱστορία, ἀπὸ τότε πού ὁ
‘Αλέξης κατάφερε νά μὲ σώσει καὶ νά μὲ κάνει «παι-
δότοπο».

Θά γίνω «παιδότοπος». Τὸ εἶπε ὁ κύριος Μηχα-
νικός πού χτίζει δίπλα τὸ καινούργιο σπίτι.

– Τυχερή ἦσουν, Φούντου, μοῦ εἶπε. Θά γίνεις
παιδότοπος. Κοντά σου θά παίξουν τὰ παιδιά. Νά
δεῖς τί παρέα σοῦ ἐτοιμάζουμε.

“Εγώ, καὶ χωρίς νά τὸ ὀνομάσει ἔτσι ὁ κύριος Μηχα-
νικός, ἤμουν παιδότοπος. ‘Αλλά τώρα φαίνε-
ται θά γίνω πιὸ σημαντικός. ‘Ο ‘Αλέξης μοῦ εἶπε μιά
φορὰ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι (ἀλλά δέν μοῦ ἐξηγήσε ποιοὶ
εἶναι οἱ ἀρχαῖοι), ἀγαποῦσαν καὶ σέβονταν τὰ δέντρα
καὶ πίστευαν ὅτι στὸν κορμὸ τους θρίσκονται οἱ μυ-
στικές κατοικίες τῶν θεῶν τοῦ δάσους. Οἱ δρυάδες –
κάτι νεραϊδοῦλες – ἔμεναν στίς θαλαμιεὶς καὶ πολλὰ
δέντρα ἦταν πρῶτα ἄνθρωποι. Καθὼς τὰ καλοσκέφ-
τομαι ὅλα αὐτὰ νομίζω ὅτι μέσα στοῦ δικό μου κορμὸ
κατοικεῖ ἕνα παιδί. “Ενα παιδί πού λαχταρᾷ νά παίξει
μὲ τ’ ἄλλα παιδιά καὶ νά κάνει ἀταξίες. Τὸ νιώθω νά
τρέχει μέσα στίς λεωφόρους μου, κάτω ἀπὸ τὴν
φλούδα, νά τρέχει ἀκατάπαυστα ζωηρό, φλύαρο καὶ

χαρούμενο. Τώρα ὅμως πού σᾶς εἶπα γιὰ τίς «λεωφό-
ρους» μου θυμήθηκα καὶ κάτι ἄλλο πού πρέπει νά
σᾶς τὸ πῶ.

“Ενα μεσημέρι ὁ Λάμπης, ὁ Νικόλας καὶ ὁ Μή-
τσος ἔτρωγαν καθισμένοι στὰ πόδια μου. “Όταν κατὰ
τίς δώδεκα πεινοῦσαν, ἔρχονταν σέ μένα γελώντας.

– Πᾶμε, ἔλεγαν στοῦ ἐστιατόριο ἢ «‘Ωραία Φούν-
τουκιά;»

“Εγὼ ἢ καμμένη εἶμαι ἀκόμα ξεπουπουλιασμένη,
ἀλλά ὅπου νά ‘ναι θά γεμίσω φύλλα καὶ θά τοὺς κάνω
πολύ ὠραία σκιά τὸ καλοκαίρι.

Κάθισαν λοιπὸν οἱ ἐργάτες στὰ πόδια μου κι
ἄνοιξαν ὁ καθένας ἀπὸ μιά πετσέτα κι ἔβγαλαν τὰ
φαγητά τους. Ψωμί, κασέρι, ἐλιές καὶ λίγο κρὺο
κρέας. “Εκείνη τὴ στιγμή πέρασε ὁ ‘Αλέξης καὶ τοὺς
πέταξε μιά πρόσχαρη «καλημέρα».

– Μᾶς ἀφήνεις νά τρώμε κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο σου;
τόν ρώτησαν χαμογελαστοί. Μήπως θέλεις νά σοῦ
πληρώσουμε νοῖκι;

“Ο ‘Αλέξης σταμάτησε τὸν πηδηχτὸ του βηματι-
σμό καὶ τοὺς εἶπε σοβαρά:

– Τὰ δέντρα μᾶς δίνουν τὴ σκιά τους χωρίς πλη-
ρωμή. ‘Ακόμα κ’ ἐγὼ νά σᾶς ἔπαιρνα νοῖκι, ἢ Φούν-
του θά τὸ γύριζε πίσω. ‘Η Φούντου δέν πληρώνεται
γιὰ τὴ σκιά της.

Οἱ ἐργάτες σταμάτησαν μὲ τὴ μπουκιά στοῦ
στόμα.

– Δίκιο ἔχεις, εἶπε ὁ Λάμπης. “Εμεῖς κάνουμε
χοντρά ἀστεῖα.

– Τὸ κατάλαβα πὼς λέτε ἀστεῖα, εἶπε τὸ παιδί
μου, κ’ ἐτοιμάστηκε πάλι νά φύγει. Δέν τὸ ‘ξερα ὅμως
πὼς ὑπάρχουν χοντρά καὶ ἀδύνατα ἀστεῖα.

“Ο Μήτσος ξεκαρδίστηκε στὰ γέλια κ’ ἐπιασε
ἀπὸ τὸ χέρι τὸν ‘Αλέξη.

– Εἶσαι γλύκας, τοῦ εἶπε. Μόνο ἢ Φούντου σου
εἶναι ἀκατάδεκτη. Δέν καταδέχεται νά τῆς κάνουμε
τὸ τραπέζι γιατί δέν τρώει τίς ἐλιές. Θέλει χαβιάρι.

Τὸ ἄγורי μου σταμάτησε. Κάθισε σταυροπόδι
κοντά τους κι ἄρχισε νά τοὺς μιλά.

– ‘Ακοῦστε με. ‘Η Φούντου μου καὶ τ’ ἄλλα δέν-
τρα δέν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὰ δικά μας φαγητά.
“Εμένα ὁ μπαμπάς μου κ’ ἡ μαμά μου ξεκινᾶνε πρῶι
πρῶι ἀπὸ τὸ σπίτι γιὰ νά δουλέψουν. “Υστερα μὲ τὰ
λεφτά πού θγάζουν πηγαίνουν στὰ μαγαζιά κι ἀγορά-
ζουν τρόφιμα, ροῦχα, παπούτσια, παιχνίδια γιὰ μένα.
Τρέχουν ὅμως καὶ κουράζονται ἀπὸ τὸ πρῶι ὥς τὸ
βράδυ πολλές φορές. ‘Η Φούντου δέν ἔχει τέτοια
προβλήματα. Κάθεται ἀκίνητη καὶ δέν πάει πουθενά.
Παρακαλουθεῖ μάλιστα μὲ μεγάλη ἀπορία τοὺς ἄν-
θρώπους νά πηγαινοέρχονται σκυθρωποὶ καὶ γεμάτοι
ἐννοια γιὰ τὸ πὼς θά θγάλουν τὸ καθημερινὸ τους.
“Η Φούντου μου δέν τρέχει στοῦ μακαλικό καὶ στοῦ
σοῦπερ μάρκετ ν’ ἀγοράσει λάδι καὶ γάλα, ὥς ποῦμε.
Οὔτε πάει στὰ ἐμπορικά ν’ ἀγοράσει φουστάνια. Κι

ὅσο γιὰ παιχνίδια, παίζει μὲ τὸ φῶς καὶ τὸν ἥλιο καὶ
τὸν ἄερα, καὶ δέν ἔχει ἀνάγκη γιὰ καλύτερα παιχνί-
δια.

– “Εσύ εἶσαι σοφός, εἶπε τρώγοντας μιά ἐλίτσα ὁ
Νικόλας.

– Δέν εἶμαι ἐγὼ ὁ σοφός. Σοφὴ εἶναι ἡ μάνα τῆς
Φούντου. ‘Η φύση. ‘Η φύση ἔχει δώσει στὴ Φούντου
μου ὁλόκληρο ἐργαστάσι. Γι’ αὐτὸ δέν καταδέχεται
τίς ἐλιές καὶ τὸ κασέρι σας. “Όσο γιὰ χαβιάρι, οὔτε
νά τὸ δεῖ. Τρώει ἥλιο καὶ νερό. Μὲ τὸν ἥλιο κάνει
στὰ φύλλα της τὴ φωτοσύνθεση καὶ παρασκευάζει
δικούς της χυμούς, μάρκας «Φούντου». Αὐτὸς ὁ χυ-
μὸς πού τὸν ἐπεξεργάζεται στὰ φύλλα, χωρὶς φορ-
τηγά, μεταφέρεται ἀπὸ τὴν κεντρικὴ λεωφόρο στὰ
ἄλλα της μέρη, κ’ ἔτσι τρέφεται.

– Σάν νά εἶμαι σέ φροντιστήριό, εἶπε θαυμάζον-
τας τὸ παιδί μου ὁ Μήτσος.

– Ποῦ λέτε, συνέχισε ἀπτόητος ὁ ‘Αλέξης μου,
ἀπὸ τίς ρίζες ἑνας ἄλλος χυμὸς – ἀκατέργαστος αὐτὴ
τὴ φορὰ – ἀνεβαίνει μαζί μὲ τὸ νερό καὶ φτάνει ὥς τὰ
φυλλάματα, ὅπου ἐξατμίζεται. ‘Η Φούντου μου ἔχει
δικὸ της πηγάδι. Μέσα ἀπ’ αὐτὸ τὸ πηγάδι τραβάει
ὁλοένα πρὸς τὸν κορμὸ της τὰ ὀρυκτὰ ἄλατα πού τῆς
χρειάζονται καὶ τὰ ἀνεβάζει, χωρὶς ἀσάνσερ καὶ
πράσινα ἄλογα, πρὸς τὰ πάνω.

– Μοῦ ‘ρχεται νά φωνάξω «ζήτω», εἶπε ὁ Μήτσος.
Τί ὠραία πού τὰ λές, ἄγורי μου. Μή μοῦ πεῖς ὅμως
ὅτι ἢ Φούντου σου τρώει καὶ κοιμάται;

– Καὶ βέβαια κοιμάται. Κοιμάται ὅταν δέν ἔχει
πιά φῶς γιὰ νά λειτουργήσει τὸ ἐργαστάσι της.
“Εγὼ κάθε βράδυ τῆς εὐχομαι «καλὸν ὕπνο». Ξέρω
ὅμως ὅτι μέσα στοῦ ἐργαστάσιό της ὑπάρχει πάντα
μιά θάρδια πού ἐξακολουθεῖ νά δουλεῖ καὶ τὴ νύ-
χτα. Τὸ ἄμυλο, πού κατασκευάστηκε τὴν ἡμέρα στὰ
φύλλα, φεύγει ἀπὸ κεῖ καὶ πάει στὰ ἄλλα της μέρη
πού ἔχουν ἀνάγκη.

– Δηλαδή, ἀπὸ ποῦ πᾶνε;

– ‘Η Φούντου μου ἔχει μιά λεωφόρο, κάτω ἀπὸ τὴ
σκληρὴ της φλούδα πού δέν εἶναι ἀπὸ ἄσφαλτο. ‘Η
λεωφ... ἴς αὐτὴ πού μοιράζει τοὺς χυμούς στὰ ἄλλα
μέρη λέγεται «θίβλος».

– “Α, δέν λέγεται ἐθνικὴ ὁδός, εἶπε πάλι τὸ ἀστεῖο
τοῦ ὁ Λάμπης.

– Δέν λέγεται ἐθνικὴ ὁδός, ἀλλά στὴν οὐσία εἶ-
ναι, γιατί σ’ αὐτὴν φτάνουν ἄλλα μικρότερα δρομά-
κια πού τρέφουν τὸ φυτὸ.

– Καλά. “Εσύ μᾶς ἀπόδειξε ὅτι ἔχεις μυαλό. Τὸ
δέντρο σου ἔχει μυαλό; ρώτησε ὁ Νικόλας.

– “Εχει μυαλό καὶ καρδιά. “Όταν ἔχει ἐξασφαλί-
σει τὴν τροφὴ της, τὰ ροῦχα της καὶ τὰ παιχνίδια
της, δέν σημαίνει πὼς εἶναι ἐξυπνὴ καὶ προνοητικὴ;
“Όταν κάνει προμήθειες μὲ τροφές πού τῆς χρειάζον-
ται, δέν εἶναι καὶ οἰκονόμα καὶ λογικὴ;

– Δίκιο ἔχεις, εἶπε ὁ Μήτσος καὶ σταμάτησε νά

τρώει γιὰ ν’ ἀκούσει καλύτερα. Καὶ καρδιά;

– “Ελα τώρα, κύριε Μήτσο, χαμογέλασε ὁ ‘Αλέ-
ξης, δέν ἔχεις ἀκούσει νά λένε τὸ «ἐγκάρδιο»; Τί
εἶναι ἐγκάρδιο;

– Ποῦ νά ξέρω ὁ δυστυχισμένος!

– Εἶναι τὸ καρδιόξυλο. “Απὸ τὸ καρδιόξυλο τῆς
θαλαμιεὶς κάνουν ἐπιπλα!

– Κι ἀκούει κιόλας τὸ δέντρο σου;

– “Ακούει τὸν ἄνεμο, τοὺς ψιθύρους, ἀκούει τὴ
βουή, τὰ μπουμπουνιτά, ὅλα τ’ ἀκούει κι ὅλα τὰ βλέ-
πει. Κοίταξέ τὰ κλαδιά της. Εἶναι γεμάτα «μάτια». “Απ’ αὐτὰ τὰ μάτια θά θγοῦν τὰ τρυφερά βλαστάρια
πού θά τὴν γεμίσουν φύλλα κι ὁμορφιά.

– Πῶ, πῶ πό! ἔκανε μὲ ἀμνηχανία ὁ Λάμπης.
Σκέφτομαι τὴ στενοχώρια σου ὅταν πῆγαν νά σοῦ
ξεριζώσουν τὴ Φούντου.

– “Ηταν σάν νά μοῦ ξερίζωναν τὴν καρδιά, εἶπε
σοβαρά τὸ παιδί.

– Θά ‘θελες νά κάνουν τὴ Φούντου σου ἐπιπλο, ὥς
ποῦμε, νά τὴν ἔχεις κοντά σου μέσα στοῦ σπίτι σου,
στοῦ δωμάτιό σου;

– “Όχι. Οὔτε ἐπιπλο θά ἤθελα νά τὴ δῶ, οὔτε χαρ-
τόμαζα, οὔτε καὶ ξύλο γιὰ νά καεῖ στοῦ τζάκι μου.
“Εγὼ θά ἤθελα νά τὴ βλέπω πάντα ἐδῶ, κοντά στὴν
ἐκκλησιά καὶ στοῦ σχολειό μου. “Α, ναί! Θά ‘θελα νά
τὴν παντρέψω, νά κάνει πολλὰ φουντουκάκια, νά
χαίρομαι.

Οἱ ἐργάτες ἔσκασαν στὰ γέλια.

– Λοιπὸν, ἂμα βρεῖς γαμπρό, ‘Αλέξη, ἐμεῖς οἱ
τρεῖς θά γίνουμε κουμπάροι. Διάλεξε ἀπὸ τώρα τὴν
ἐκκλησία.

– Δέν ὑπάρχει λόγος. “Υπάρχει καλύτερη ἐκκλη-
σία ἀπὸ τὸ θόλο τ’ οὐρανοῦ;

“Ο Μήτσος χαιδεῖ τὸ κεφαλάκι τοῦ ‘Αλέξη καὶ
τοῦ εἶπε μὲ ἀγάπη.

– Φίλε, εἶσαι λεβέντης. Θέλω νά μὲ θεωρεῖς δικό
σου ἄνθρωπο. Μάθε λοιπὸν ὅτι ὁ κύριος Μηχανικός
ἔχει γιὰ τὴ Φούντου σου μεγάλα ὄνειρα. Θά τῆς κά-
νει παρτεράκια, θά φυτέψει κοντά της κι ἄλλα φιλό-
λιγνα δεντράκια, θά φέρεי χαλικάκι νά στρώσει... “Ο
κύριος Μηχανικός χάνει πολλὰ λεφτά ἀπ’ αὐτὸ τὸ
δέντρο, ἀλλά τ’ ἀποφάσισε. Τὸν ἄκουσα μάλιστα νά
λέει ὅτι: «‘Απὸ δῶ κ’ ἐμπρὸς ὅλες οἱ πολυκατοικίες
πρέπει νά ἔχουν λίγο χῶρο γιὰ τὰ παιδιά. Σ’ ὅλες τίς
πολυκατοικίες πρέπει νά ὑπάρχει μιά Φούντου γιὰ νά
σκαρφαλώνουν τὰ παιδιά». Εἶχες δέν εἶχες τὴν ἑκα-
νὲς «στάρ» τὴ Φούντου σου.

Δέν ξέρω τί θά πῇ «στάρ», δέν ξέρω τί ἐννοοῦσαν
οἱ ἐργάτες, ἐκεῖνο ὅμως πού ξέρω, εἶναι ὅτι τὸ παιδί
μου κατάφερε νά κάνει τρεῖς μεγάλους ἄνθρώπους νά
τὸ κοιτάζουν μὲ θαυμασμό καὶ νά σταυροκοποῦνται.

– Τὰ κατάφερες πάλι, μασκαρά, τοῦ ἔστειλα μή-
νυμα μὲ τὸ ἀεράκι...

Κι αὐτὸς γύρισε καὶ μοῦ ἔκλεισε τὸ μάτι.

Η ΜΥΓΔΑΛΙΑ ΚΙ Ο ΤΖΙΝΤΖΙΡΑΣ

Επιμέλεια Γ. Α. ΜΕΓΑ
Ακαδημαϊκού

Μιά μέρα ένας φτωχός περνούσε στή γειτονιά του από έναν ύφαντή και είδε μιά μαύρη κότα δεμένη με κόκκινο σπάγγο στο άργαστήρι του. Όταν πήγε σπíti του, άκουσε τή γειτόνισσα πού φώναζε κ' έλεγε ότι της πήραν τήν μαύρη κότα και νά τό θρουν άπ' τό Θεό και άλλα. Αύτός της φώναξε και της είπε:

— Άν μου δώσεις δυό γρόσια, σου δείχνω εγώ πού είναι ή κότα.

Καί κείνη ύποσχέθηκε, κι άφου έκαμε τούτος πώς διάβαζε σέ κάτι

βιβλία, της είπε:

— Τήν ηύρα! είναι στο τάδε έργαστήρι και τρέξε.

Αυτή έτρεξε και τήν ηύρε και του έδωσε τά δυό γρόσια.

Τότε του λέει ή δική του γυναίκα:

— Σάν καλή δουλειά είναι αυτή; νά γίνει μαντολόης.

Κι αύτός αποφάσισε νά γίνει μαντολόης και νά λέει μαντολογίες.

Έκει πού καθόνταν στο σταυροδρόμι μιά μέρα, πέρασαν οι δούλοι του βασιλιά και τόν ρώτησαν τί θ' άποχτήσει ή βασιλίσσα, κορίτσι ή παιδί. Κι αύτός, έπειδή δέν ήξερε τί νά πει, έκανε πώς διάβαζε ένα βιβλίο κ' έλεγε όλοένα:

— Παιδί, κορίτσι, παιδί, κορίτσι...

Καί κείνοι θαρέθηκαν νά τόν άκούν κι έφυγαν.

Καταλαχού, όταν γέννησε ή βασιλίσσα, έκαμε και παιδί και κορίτσι, διδυμάρικα. Τότε θυμήθηκαν οι δούλοι τό μαντολόη και είπαν του βασιλιά, τί τούς είχε πει.

Αυτές τίς μέρες του 'χαν κλέψει του βασιλιά τήν κάσα και, σάν έμαθε έτσι τόν μαντολόη, έστειλε και τόν έφερε μέ μεγάλη τιμή και παράταξη, μέ στρατό, μέ μουσικές. Ό καημένος ό μαντολόης έτρεμε από τό φόβο του, αλλά τί νά κάνει; Πού ήξερε κείνος ποιός πάτησε τήν κάσα!

Πέρασε μιά μέρα, δυό, τρεις, τίποτα. Μιά βραδιά ζήτησε και του πήγαν ένα πιάτο μύγδαλα, τά σπανε και έτρωγε. Έκει οι κλέφτες ήταν τρεις. Ό ένας ήταν απόξω στήν πόρτα και παραφύλαγε νά ιδεί, άν θά μαντέψει σωστά. Άφου έφαγε πολλά μύγδαλα, νύσταξε ό μαντολόης κ' είπε: «Ήρθε ό πρώτος» (ό ύπνος μαθέ).

Έκείνος πού ήταν απόξω, ν' άκούσει αυτά τά λόγια φοβήθηκε. Πάει και λέει στους άλλους.

Αύτοι δέν πίστεψαν και πήγε ό δεύτερος πίσω στήν πόρτα. Ό μαντολόης έύπνησε και έσπανε πάλι τά μύγδαλα κ' έτρωγε. Νύσταξε πάλι κ' είπε: «Ήρθε κι ό δεύτερος».

Αύτός πού τό άκουσε, πήγε και τό είπε στους άλλους.

— Μέ κατάλαβε και μένα, του λέει. Πήγα κι εγώ κι άκουσα κ' είπε: «Ήρθε κι ό δεύτερος».

Πήγε κι ό τρίτος νά ιδεί. Όμάγος πάλι έύπνησε κ' έσπανε μύγδαλα κ' έτρωγέ. Νύσταξε πάλι κ' είπε: «Ήρθε και της στραθής ό γιός» (ό τρίτος ύπνος μαθέ). Πήγε κι αύτός και τό είπε:

— Μας κατάλαβε ό σατανάς ό μαντολόης». Πήγαν τότε όλοι και θρόνηξαν τήν πόρτα κ' είπαν του μαντολόη:

Ό θρησκευτικός λυρισμός

«Καί ιδού ήν άνθρωπος ψ όνομα
Συμεών και Άννα προφήτις»

«Συμεών, σεμνός» ό γέροντας και λάμπει
άγια σοφία ή όψη του, άν ή πείρα
του άνοίξει αιώνια της ζωής τή θύρα,
τό μάταιο μέσ στού κόσμου ιδεί τά θάμψη.

Έτσι νηφάλιος στού ιερό θενά 'μπει
ό Συμεών «έν πνεύματι», όπου ή «χήρα»
άπόκοσμα άκουε Βηθλεέμ τή λύρα,
πού τά θουνά της χάρηκαν κ' οι κάμποι.

Μ' ευλάβεια ό γέρων κ' ή προφήτις γέρνουν
στον Κύριο τό κεφάλι καθώς φέρνουν
των Σεραφείμ τόν ύμνο στ' άγια χείλη,

σέ κρυσταλλένια αύγή, γαλήνιο δείλι,
χαράς ζωής ευλόγημα όπως παίρνουν
σ' άνθος μελίσι, σέ γιало κοχύλι.

ΘΕΟΔ. Β. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

— Ξέρουμε ότι είσαι καλός μάγος και μάς θρήκες και τούς τρεις, μόνο μήν τύχει και μάς προδώσεις στού βασιλιά και θά σου δείξουμε πού τήν έχουμε τήν κάσα.

Πήγαν και του τήν έδειξαν. Πέρασαν κάμποσες μέρες. Ό βασιλιάς τόν ρώτησε:

— Έ, μαντολόη, κατάλαβες τίποτα;

— Κάτι κατάλαβα, του λέει. Δώσ' μου ένα δούλο νά σκάψω.

Του έδωκε δούλο, πάει σ' ένα μέρος του περβολιού σκάφτουν, ηύραν τήν κάσα άπειράχτη, γεμάτη φλουριά, και χάρηκεν ό βασιλιάς και του έδωκε λογίων των λογίων δώρα. Καί άφου έφαγαν τό γεύμα μαζί, τόν πήρε και θγήκαν στον κήπο. Έκει πού περπατούσαν, ό βασιλιάς άρπαξε από μιά μυγδαλιά ένα τζίντζιρα στού χέρι και του λέει:

— Άν είσαι άληθινός μαντολόης, νά ιδούμε τί θά πεις. Τί έχω έδώ στού χέρι;

Ό καημένος ό μαντολόης πού τόν έλεγαν Τζίντζιρα και τή γυναίκα του Μυγδαλιά, είπε τότε φοβισμένος και τρομαγμένος:

— Χαλάλι σου, Τζίντζιρα, πού σ' άφησεν ή Μυγδαλιά κ' έπεσες στού χέρια του βασιλιά!

Ό βασιλιάς πάκουσε πού έλεγε γιά τόν τζίντζιρα πού είχε στού χέρι και τή μυγδαλιά πού τόν πήρε και χάρηκε και του έδωκε πολύ χρυσάφι και πάει πιά στού σπíti του κ' έζησε καλά κι ακόμα καλύτερα.

Άπό τήν εικονογραφημένη έκδοση του όικου
Ι.Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ κ' ΣΙΑ «Ελληνικά Παραμύθια».

Τò κορίτσι κ' ή Χελώνα

Παιδικό διήγημα γραμμένο από τό
ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟ

Ήλιόλουστη μαρτιάτικη Κυριακή ήταν όταν ό θεϊός πήρε πρωί πρωί τήν έννιάχρονη Ρίτσα και πήγαινε στον Έθνικόν Κήπο. Πλήθος παιδάκια χελιδόνιζαν όλόγυρα από τά τρεχούμενα νερά θαυμάζοντας τούς καμαρωτούς άσπρους κύκνους, κυνηγώντας της πρώτες πεταλούδες, χαζεύοντας τά κλεισμένα σέ συματοπλέγματα άγρίμια.

Ξετρελαμένο τό κορίτσι, μέ δυσκολία κρατιόταν κοντά του. Ήθελε νά ξεχυθεί κ' εκείνο σά χελιδόνι, νά γίνει ένα μέ τ' ανάλαφρο άεράκι, νά κλείσει μέσ στήν άθωα του ψυχή όλο τόν ήλιο τό χρυσό.

Ό θεϊός τό άκολουθούσε ύπομονετικά δίχως όμως νά τ' άφήνει νά ξεμακρύνει, από φόβο μήν πάθει κανένα κακό.

Όταν ύστερα από ώρα πολλή φάνηκε κουρασμένη κάπως ή Ρίτσα, τήν πήρε από τό χέρι και καθίσανε σ' ένα άδειον πάγκο πού βρισκότανε σέ μέρος έρημικό. Τής μίλησε γιά τίς όμορφίες πού ό Πανάγαθος Θεός χάρισε στούς ανθρώπους γιά νά τούς ξεκουράζει από τό σκληρόν άγώνα της ζωής, γιά τά εύδιαστά λουλούδια και τά γλυκόλαλα πουλιά, γιά τίς πολύχρωμες πεταλούδες και τίς εργατικές μέλισσες, γιά τούτο και γιά κείνο.

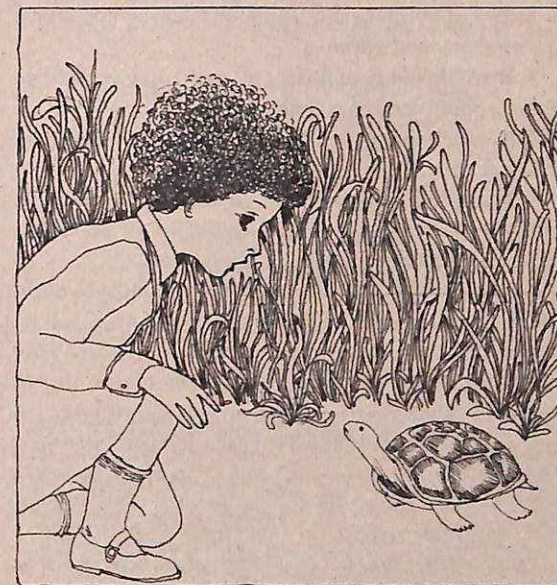
Τό παιδί τόν άκούγε μέ προσοχή. Πότε πότε του έκανε κάτι έρωτήσεις άπρόσμενες, άλλες σωστές κι άλλες παράλογες. Καί χαιρόταν ό θεϊός γιά τήν πνευματική του αγρύπνια. Έτσι τήν ήθελε τή Ρίτσα: γεμάτη ζωντάνια, γεμάτη περιέργεια κι άπλοϊκότητα παιδιάστικη συνάμα.

Κόντευε νά μεσημεριάσει κι ό θεϊός είπε πώς ήτανε καιρός νά πηγαίνουν, όταν ή Ρίτσα είδε νά περνάει μιά μεγαλούτσικη χελώνα πατώντας άργά και διακριτικά πάνω στή χλόη. Του έπιασε τό χέρι όλόχαρη, τήν έδειξε άμίλητη γιά νά μήν τή φοβίσει μέ τή φωνή, και βάλθηκε νά παρακολουθεί τό περπάτημά της.

— Πού βρέθηκε έδώ πέρα; ρώτησε περίεργη.

— Πρέπει νά ζούνε πολλές χελώνες στού Κήπο, άπάντησε άδιάφορα.

— Καί πού φωλιάζουν;

— Ού, υπάρχουνε τόσα και τόσα κατάλληλα μέρη.

— Καλά, τά καταφέρουν τήν άνοιξη, τό καλοκαίρι. Τό χειμώνα όμως;

— Οί χελώνες είναι σάν τά φίδια χρυσή μου, άμα κρυώνει ό καιρός χώνονται σέ τρύπες και κοιμούνται ώσπου νά ζεστάνει.

— Νηστικές;

— Ναι, θεονήστικες. Έτσι είναι πλασμένες, άντέχουν.

Έμεινε γιά λίγο συλλογισμένη ή Ρίτσα. Έπειτα ρώτησε:

— Καί τί τρώνε όταν είναι ξύπνιες;

— Αυτές έδώ καλοπερνάνε. Υπάρχουν στον Κήπο πολλά σκουλήκια, σάλαγκάρια κ' έντομα.

— Καλά εκείνες όμως πού ζούνε σ' άλλα μέρη;

— Αυτές, όταν δέ βρίσκουνε τέτοια τροφή τά καταφέρνουν μέ διάφορα φυτά. Οί χελώνες πού ζούνε στίς θάλασσες και στά ποτάμια τρώνε γαράκια, σουπιές, καμιά φορά πουλάκια κι αυγά. Αυτές είναι μεγαλύτερες από τούτη, περνάνε τό έναίμισο μέτρο και ζυγίζουνε άπάνω από ένατό κιλά. Στίς Ίνδίες, στον Άτλαντικό όκεανό κι άλλου βρίσκονται χελώνες-τέρατα πού περνάνε τά πεντακόσια κιλά. Από τ' αυγά τους βγαζουν, ξέρεις, λάδι.

— Πέστε μου, θείε, τρώγεται τό κρέας της χελώνας;

— Βέβαια, είναι μάλιστα πολύ νόστιμο και πουλιέται ακριβά. Έχω φάει στού έξωτερικό χελωνόσουπα πού μου 'χει μείνει άξεχαστη.

— Καί πώς γεννάει ή χελώνα;

— Κάνει όμορφα αυγά, τά θάβει στή γή σκάβοντας μέ τά μπροστινά της πόδια και σκεπάζοντάς τα έπειτα μέ τά πισινά και τήν ούρά και τ' άφήνει ώσπου νά σκάσουν και νά πεταχτούν έξω τά χελωνάκια.

- Οί χελώνες της θάλασσας κ' εκείνες που ζούνε στα ποτάμια που γεννάνε;

- Βγαίνουν έξω στη στεριά, γιατί και νά κολυμπάνε μπορούν και νά περπατάνε...

Σώπασε ο θεός, κοίταξε το ρολόι κ' έκανε νά σηκωθεί.

- Μιά στιγμή παρακάλεσε το κοριτσάκι. Θέλω νά μάθω αν μās κάνουνε κακό ή όχι αυτά τὰ παράξενα ζώα που είναι φορτωμένα με τόσο θάρος.

- Είν' έντελως ακίνδυνα και πολύ χρήσιμα, παιδί μου. Τρέφονται καθαρίζοντας τον τόπο από βλαβερά έντομα και ζουζούνια, καθώς σου είπα. Από το καυκαλο ώρισμένων απ' αυτές βγαίνει ένα υλικό, ταρταρούγα το λένε, που χρησιμεύει για νά φτιάγονται χτένες κι άλλα στολιδία. Οί χελώνες του Νείλου λιγοστεύουν τους κροκόδειλους τρώγοντας τ' αυγά τους... Είναι όμως άργά, καιρός νά πηγαίνουμε, πρόσθεσε θιαστικά.

Ένω διασκίζανε το στενό δρομάκι, ή Ρίτσα είδε μία χελωνίτσα νά σεργιανάει πύο μπροστά πάνω στο νιόβγαλτο χαμομήλι. Ήτανε τόση δά, με μικρές μαύρες βούλες στην πρασινοκίτρινη ράχη.

- Κοιτάχτε, θείε! φώναξε τρέχοντας προς το μέρος της.

- Σούτ! ψιθύρισε εκείνος. Ξέρεις πώς άκούνε οί χελώνες; Άν θέλεις, νά την ίδεις καλά πήγαινε κοντά της πατώντας στα δάχτυλα.

Προχώρησε άθόρυβα το παιδί και δέν άργησε νά την φτάσει και νά την πιάσει με τὰ χεράκια του.

- Τί όμορφη που είναι, θείε μου, έκανε χωρίς νά πάψει νά την κοιτάει. Θά την πάρω.

- Μήν τή θασανίζεις την καμμένη. Άφησέ τη νά ζήσει στον πράσινο παράδεισό της, της άπάντησε.

- Στόν κήπο μας θά περάσει καλύτερα. Θά την ταΐζω κάθε μέρα, θά την ποτίζω. Θά της φτιάξω και μία φωλίτσα από ξυλάκια και πέτρες για νά κοιμάται ήσυχα και για νά γεννήσει όταν μεγαλώσει.

- Ως τότε θά περάσουν όχτώ-δέκα χρόνια...

- Τή θέλω, είπε ή μικρή κοιτάζοντας τον παρακλητικά.

- Καλά, πάρτηνε. Κοίταξε μόνο μήν παραμελήσεις τὰ μαθήματα σου έξ αιτίας της. Θέλω νά προχωρείς στα γράμματα σαν έλαφίνα, κι όχι... σά χελώνα.

ΣΥΣΤΑΣΗ

Παρακαλούμε τους Έρυθροσταυρίτες που στέλνουν χειρόγραφα για τή στήλη συνεργασίας, νά μη γράφουν κι από τις δύο όψεις του χαρτιού, γιατί δυσκολεύουν πάρα πολύ τους τυπογράφους. Θά δεχόμαστε για κρίση μόνο όσα κείμενα είναι γραμμένα από την μίαν όψη.

ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Του ΧΡ. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΥ

Τό περιθόλι μας ήτανε μικρό αλλά όμορφο, φτιαγμένο με μεράκι από τον πατέρα. Όλες τις μέρες του χρόνου ή μητέρα κάτι έβρισκε κ' έκοβε μέσα σ' αυτό: μελιτζάνες, φασολάκια, μυριστικά, κρεμμυδάκια, άκόμα κι άγριοραδικά, που φυτρώνανε μοναχά τους στις άκρες του στρατονιού. Ο πατέρας συνήθιζε νά λέει: «Τί τὰ θές τί τὰ γυρεύεις; Τό περιθόλι είναι εύλογία για τό σπίτι. Έστω και μία γωνίτσα χώμα νά υπάρχει».

Μιά μέρα γυρνώντας από τή δουλειά έβγαλε από την άποθήκη ξύλα κομμένα από καιρό στην κορδέλα κι άρχισε νά φτιάχνει ένα κοτέτσι, κοντά στο δεντράκι της ροδιάς, πλάι στο μαντρότοιχο. Σέ λίγες μέρες είχαμε στην αυλή πέντε κοτούλες μ' ένα κόκορα καμαρωτό. Κ' ήτανε τό περιθόλι μας ένας μικρός παράδεισος, που έρχονταν νά τ' αλλάξουν φόρεμα όλες οί εποχές του χρόνου. Κ' ήτανε άπόλαυση νά κοιτάς τή θροχή μέσα από τό θαμπό τζάμι νά ποτίζει τὰ λουλούδια, τὰ δεντράκια, και τὰ λαχανικά. Μοσχοβολούσε ή πλάση τριγύρω. Τό τρίξιμο της πορτούλας στο κοτέτσι όταν την άνοιγε ή μητέρα νά πάρει τό ζεστό αυγό απ' τή φωλιά, μ' έμάγευε.

★

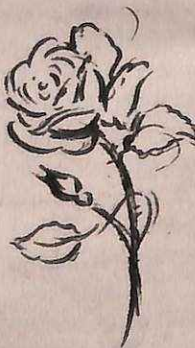
Ένα πρωινό όμως φανερώθηκε κάτι μέσ στο περιθόλι που σημάδεψε από τότε τὰ παιδικά μου χρόνια. Μάρτης ήταν κι από θραδύς είχε πιάσει πολύ κρύο. Πέσαμε νωρίς νά κοιμηθούμε. Ήμερώνοντας την άλλη μέρα όλα ήταν κουκουλωμένα με χιόνι. Όπου κι αν κοιτούσες βασιλευε ή ήσυχία και ή παγωνιά. Δυό πουλάκια σπουργίτια θαρρώ, ήρθανε πάνω στη ροδιά, μά κάτι τὰ τρόμαξε κ' εύθύς σηκώσανε φτερό. Τίναξαν όμως τό κλαδί που είχαν καθίσει και σκορπίστηκε άνδρα λίγο χιόνι. Μετά, πάλι νέκρα κ' έρημιά άπλώθηκε στο χιονισμένο κήπο. Όσο για τις κότες και τον κόκορα, είχαν κ' εκείνα λουφάξει μέσ στο κοτέτσι. Ξαφνικά ή μητέρα, μόλις πλησίασε στο παράθυρο φώναξε χαρούμενη:

- Κοιτάχτε κεί στον τενεκέ την τριανταφυλλιά!

Θέε μου, δέν πίστευα στα μάτια μου! Πάνω στο γυμνό κι άγκαθωτό δεντράκι ήταν άνθισμένο ένα ρόδο. Για φαντάσου! Ήταν ένα λουλούδι εκεί, μονάχο μέσα στην παγωμένην έρημιά. Ένα μήνυμα αισιοδοξίας. Ένα θείο χαμόγελο μέσα στο χειμωνιάτικο ρίγος.

★

Τά χρόνια πέρασαν. Τό πατρικό μου σπίτι διαλύθηκε. Άν ήμουνα καλλιτέχνης θά προσπαθούσα νά ζωγραφίσω την τριανταφυλλιά που μου χάρισε, στα παιδικά μου χρόνια, αυτό τό ρόδο στο χιονισμένο περιθόλι. Μά δέν τὰ καταφέρνω με τὰ χρώματα. Κ' έκατσα τώρα κι έγραφα τούτη τή μικρή ιστορία, μικρή κι άγκαθωτή στη θύμηση μου σαν την τριανταφυλλιά.

Ή δύναμη τής άγωγής

Τό πόσο μεγάλη δύναμη περικλείει ή σωστή άγωγή ή όποία δίνεται στο παιδί από τό σπίτι και κυρίως από τή Μητέρα και από τή φροντισμένη σχολική διαπαιδαγώγηση, τό φανερώνει ή ίδια ή πράξη που προήρθε από δύο μικρούς έρυθροσταυρίτες, μαθητές της έκτης τάξης του Δημοτικού Σχολείου Έρμιόνης, Σταμάτη Β. Βλαχοδημήτρη και Άνάργυρο Δ. Σουλιώτη, οί όποιοι άφού βρήκαν ένα δέμα με 50 χιλιάδες δραχμές δέν δίστασαν ούτε για μία στιγμή, αλλά τρέξαν και τό παραδώσανε σ' αυτόν που τό είχε χαμένο. Οί μικροί αυτοί Έρυθροσταυρίτες, έπηρεασμένοι από συνεχείς συμβουλές φτωχών και τιμών γονέων και εύσυνειδήτων δασκάλων, οί όποιοι συνεχίζουν την μακρόχρονη του σχολείου τους παραδοσιακή πορεία, απέδειξαν για μία άκόμη φορά, πόσα καλά και μεγάλα μπορούν νά προσφέρουν στην κοινωνία και γενικά στην ανθρωπότητα σπίτι και σχολείο μαζί στενά συνεργαζόμενα γιατί πράξεις σαν κι αυτές που προέρχονται από νέα παιδιά και μάλιστα στον αιώνα που ζούμε και που σαν μοναδικό υπόβαθρο έχει την υλισμό, άνεβάζουν άφάνταστα τή στάθμη και τό γόητρο τόσο του Έλληνα γονιού όσο και του Έλληνα δασκάλου, των όποιων ή σημαντική άποστολή παίρνει σάρκα και όστά στον πραγματικό τής ιδανικής ζωής προορισμό.

Στους μικρούς αυτούς που κοντά στα άλλα προβάλλανε και την ξεχωρη πατρίδα τους, ταιριάζει κάθε τιμητική διάκριση στους δέ γονείς και δασκάλους τους τό χαρακτηριστικό λαϊκό άναφώνημα: «Χαρά στους γονιούς που τέτοια παιδιά ανατρέφουνε και στους δασκάλους που με τή σειρά τους τό σπόρο τον καλό στις ψυχές τους σπέρνουνε».

Δέν γνωρίζω πώς άντάμεινε την πράξη τους αυτή ο κ. Γρηγόρης Κατσουράκης που τὰ χρήματα είχε χάσει, εκείνο όμως που περίσσια μέτρησε ήτανε ή συμβολική χειρονομία διαλεχτής κυρίας, ή όποία άμέσως ταχυδρόμησε σεβαστό χρηματικό ποσό νά μοιραστεί σαν άνταμοιβή στην καλή, των δυό φτωχών παιδιών πράξη, ή όποία κατά τή γνώμη της μοιάζει με λάλημα προφητικής καμπάνας που προαναγγέλει λαμπρό για τή νέα γεννιά μέλλον. Άξίζει θερμό σφίξιμο του χεριού της σεμνής αυτής κυρίας - μητέρας δυό εύγενικών άγοριών -, ή όποία με τή χειρονομία της αυτή έξωτερικευσε όχι μονάχα τὰ ανθρωπιστικά αισθήματα που την διαπνέουν, αλλά και την θαυμάσια άγωγή που ή ίδια δέχτηκε από τους άξίαιτους γονείς της.

ΜΙΧΑΗΛΗΣ ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Τὰ παιδιά κι ό μεγάλος φίλος τους Τολστόϊ

Ό μεγάλος Ρώσος συγγραφέας Λέων Τολστόϊ έλάτρευε τὰ παιδιά. Τό 1859 άνοιξε στη Γιασνάγια Πολιάνα ένα σχολείο για παιδιά από 7 ως 13 χρόνων και σ' αυτό δίδασκε ό ίδιος, έντελως δωρεάν, φυσικά.

Άπάνω ένα χαρακτηριστικό στιγμιότυπο από τή διδασκαλία του.

(Πληροφορίες και εικόνα από τό «Coupier» της Ούνέσκο)

Αγοράζετε κάθε μήνα τό

Σύγχρονο Μορφωτικό Περιοδικό
Ο ΜΙΚΡΟΣ
ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ 220 ΔΡΧ.

Γραφείο
65ος Κόνιγγος 27
Τηλ. 3609857
Αθήνα 147

Τί προτιμάτε:

- ΑΕΡΟΜΟΝΤΕΛΙΣΜΟ;
- ΡΑΔΙΟΤΕΧΝΙΑ;
- ΑΕΡΟΠΛΑΝΑ;
- ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ;
- ΚΑΤΑΣΚΕΥΕΣ;
- ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ - ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ;

Στείλτε μας με έπιταγή ή συστημένο γράμμα 220 δρχ. και «Ο Μικρός Έπιστήμονας» θά... γίνει δικός σας!...

ΟΛΕΣ ΑΥΤΕΣ ΟΙ ΕΚΠΑΝΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΤΗΛΕΣ (και όχι μόνο αυτές!) ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΟ ΕΞΥΠΝΟ ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ο Πελεκάνος

Του Ν. Γ. ΔΗΜΗΤΡΟΚΑΛΛΗ

Καθώς έχουμε πει και άλλοτε, πολλά από τα ζωικά είδη, που υπάρχουν σήμερα επάνω στη γη, απειλούνται με όριστική εξαφάνιση. Όπως λένε οι ειδικοί επιστήμονες, κατά τα τελευταία δύο χιλιάδες χρόνια έχουν χαθεί περισσότερα από 200 είδη και από αυτά 70 περίπου κατά τα τελευταία 50 χρόνια. Με τις μεταβολές και τις καταστροφές που προκαλεί ο άνθρωπος λόγω του, με τη ρύπανση και τη μόλυνση του περιβάλλοντος που δημιουργεί, τουλάχιστον άλλα 350 είδη κινδυνεύουν άμεσα για άφανισμό. Ένα από τα είδη αυτά είναι και ο πελεκάνος.

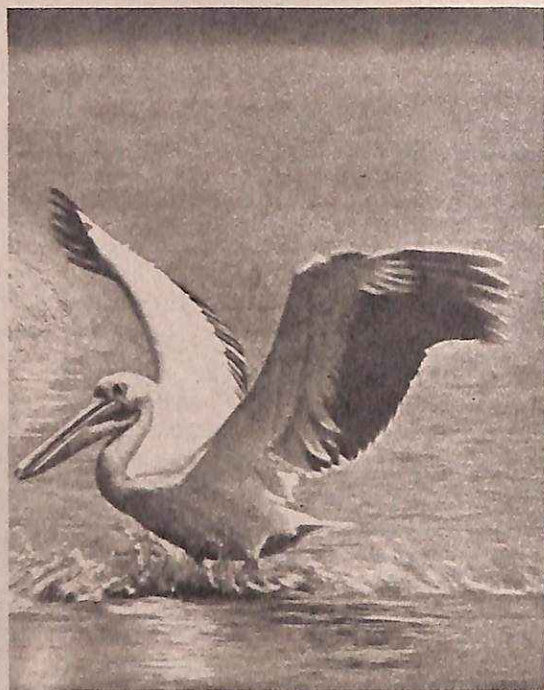
Ο πελεκάνος – ή σακάς όπως λέγεται κοινώς – είναι ένα μεγαλόσωμο υδρόβιο πουλί, με χρώμα άσπρο και φτερούγες με μαύρη λουρίδα στις άκρες τους. Το ράμφος του είναι μακρύ, 40-45 πόντους, μυτερό, δυνατό, με μία μεμβράνη στην κάτω σιαγόνα που μπορεί να μεγαλώσει στην λαστυχένια σακούλα. Ζει κοντά στις λίμνες, τους ποταμούς και τα παράλια των θερμών χωρών και των θερμότερων περιοχών των ευκράτων ζωνών και τρέφεται κυρίως με ψάρια, γαρίδες και άλλα υδρόβια ζώα.

Σήμερα οι πελεκάνοι είναι σπάνιοι στην Ευρώπη. Μόνο στο δέλτα των εκβολών του Δούναβη, στη Ρουμανία, υπολογίζεται ότι υπάρχουν ακόμα περί 4-5 χιλιάδες ζευγάρια πελεκάνων. Οι πελεκάνοι απαντούν ακόμα στην Ασία, στη νότια και δυτική Αφρική και στην Αμερική. Κατά το χειμώνα δοσι ζουν σε ευκρατές περιοχές μεταναστεύουν σε θερμότερα μέρη.

Η εμφάνιση του πελεκάνου είναι μάλλον κομική ή και άσχημη. Σώμα ογκώδες, πόδια κοντά, όπως όλων των υδρόβιων πουλιών, λαιμό χοντρός, ράμφος τεράστιο. Η δέ λαιμαργία του είναι τόσο μεγάλη, που άμα βρει άφθονη τροφή τρώει τόσο πολλή, ώστε συχνά παίρνει τοξίνες, έπειδή τα πόδια του βρίσκονται πίσω και το γέματό στομάχι πρὸς τα εμπρός και δεν μπορεί να κρατήσει εύκολα την ισορροπία του.

Πολλοί θεωρούν τον πελεκάνο για θλαβερό πουλί, έπειδή τρέφεται κυρίως με ψάρια και ζημιώνει τους ψαράδες. Αυτό όμως δεν είναι απόλυτα σωστό, γιατί οι πελεκάνοι τρῶνε συνήθως τα φτηνά ψάρια, που είναι κατώτερης ποιότητας.

Αν και ο πελεκάνος είναι υδρόβιο πουλί, δεν μπορεί να βουτά βαθιά και να πλάνει τη λεία του. Κι αυτό έπειδή το σώμα του είναι ογκώδες και το θάρος του μικρό, μόλις 10 κιλά. Μέσα στο νερό μοιάζει σαν ένα ελαφρό βαρελάκι, που πλέει αδειο στην

Πελεκάνος απ' αυτούς που ζουν στις εκβολές του Δούναβη.

υγρή επιφάνεια. Αυτός είναι ο λόγος που οι πελεκάνοι, άμα ανακαλύψουν κανένα κοπάδι ψάρια, σχηματίζουν ένα ήμικύκλιο δόλγυρά τους και χτυπώντας τις φτερούγες τους τα σπρώχνουν πρὸς τα ρηχά για να μπορούν να τα πιάνουν χωρίς να χρειάζεται να βουτούν βαθιά.

Τα ψάρια που συλλαμβάνει ο πελεκάνος τα αποθηκεύει στη σακούλα που έχει κάτω από την κάτω σιαγόνα του ράμφους του. Μαζί με τα ψάρια ή σακκούλα γεμίζει και νερό – και χωράει μέχρι δώδεκα λίτρα – όποτε ο πελεκάνος ανοίγει το ράμφος του για να αδειάσει το νερό. Αυτή τη στιγμή περιμένουν οι γέλαροι για να χιμήξουν και να αρπάξουν την τροφή από το στόμα του.

Η άφροσύνη του πελεκάνου στα παιδιά του είναι παροιμιώδης. Όταν η μητέρα γεμίσει τη σακούλα με ψάρια, τα καταπίνει και μισοχορνεύονται μέσα στο στομάχι της. Τότε έρχεται στη φωλιά της και πιέζοντας το στομάχι πάλι με το ράμφος της, θγάζει την τροφή και την προσφέρει στα πελεκανάκια, που ζητούν λαιμαργα, με ανοιχτά τα ράμφη, τροφή. Αυτό έχει δημιουργήσει τη λαϊκή δοξασία ότι ο πελεκάνος, άμα δέ θρίσκει τροφή για τα παιδιά του ανοίγει με το ράμφος τις φλέβες του και τα τρέφει με το αίμα του. Έτσι ο πελεκάνος έχει γίνει σύμβολο της μεγάλης μητρικής στοργής. Η παράδοση αυτή εικονίζεται σ' ένα μνημείο που υπάρχει στη Νεάπολη της Ιταλίας, αφιερωμένο στη μνήμη των νοσοκόμων που πέθαναν το 1884 σε μία επιδημία χολέρας, κατά την έκτέλεση των καθηκόντων τους.

Ο πελεκάνος εξημερώνεται πολύ εύκολα, φθάνει να του προσφέρεται τροφή. Είναι γνωστοί οι πελεκάνοι της Μυκόνου και της Ρόδου, που περιφέρονται διαρκώς στο λιμάνι, περιμένοντας τις ψαρόβαρκες, για να πάρουν κι αυτοί το μερίδιό τους.

Ο πελεκάνος, όπως είπαμε, είναι από εκείνα τα είδη που απειλούνται με εξαφάνιση. Και οι λόγοι είναι πολλοί. Όπως έχουμε, πολλά από τα απόβλητα των εργοστασίων και των υπνόνμων χύνονται στη θάλασσα και μολύνουν τα νερά της. Μολύνονται όμως και τα ψάρια, που μπορεί να μὴν πεθαίνουν, αλλά είναι ποτισμένα από δηλητήριο. Τρώγοντας τα ψάρια αυτά ο πελεκάνος επίσης, γεννά όμως αυγά με πολύ λεπτό και εύθραστο τσόφλι, που σπάει πολύ εύκολα όταν ο πελεκάνος καθίσει να επωάσει τα αυγά. Έτσι καταστρέφονται κάθε χρόνο χιλιάδες αυγά. Ακόμα οι πελεκάνοι δεν θέλουν να τους ένοχλεί κακεί όταν επωάζουν τα αυγά τους. Σε περίπτωση που η ένοχληση είναι μεγάλη και συχνή, οι πελεκάνοι εγκαταλείπουν τις φωλιές και τα αυγά καταστρέφονται. Η μόνη του εκδίκληση εναντίον του έχθρου είναι ότι ο πελεκάνος, πετώντας πάνω από τον έχθρο του ξερνά επάνω του τη μισοχορνεμένη τροφή του.

Ο πελεκάνος δεν είναι, όπως είπαμε, όμορφο πουλί ούτε ιδιαίτερα χρήσιμο για τον άνθρωπο. Ααφαλώς όμως η εξαφάνισή του θα αφαιρέσει κάποια όμορφιά από τη φύση, που δεν κάνει καμιά διάκριση ανάμεσα στα πλάσματά της.

Ένα παραμύθι της βραβευμένης από την Ακαδημία

ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Τὰ παθήματα του Μουστάκα

Τόν γνωρίζετε τόν Μουστάκα; Είναι ο πρώτος ανάμεσα σ' όλους τους γάτους της γειτονιάς. Η γούνα του έχει μία τρίχα μαύρη, πυκνή και γυαλιστερή σαν βελούδο και η ουρά του είναι μακριά και φουντωτή και κουνιέται με χάρη πέρα δώθε. Όσο όμορφος είναι, άλλο τόσο είναι κ' έξυπνος και δλοι στο σπίτι τόν αγαπούν, δλοι τόν χαϊδεύουν και δλοι παίζουν μαζί του.

Όστόσο ο Μουστάκας, παρ' όλα τα χάδια και την καλοπέραση, είναι αρκετός καιρός που δέν φαίνεται καλά. Περπατάει με χαμηλωμένο τό κεφάλι και με τέτοια προφύλαξη, ώστε κάθε δύο-τρία βήματα κοντοστεκεται και μυρίζεται δεξιά και αριστερά, γυρίζει τό κεφάλι του και κοιτάζει πίσω του και τέλος πάντων μοιάζει σαν κάτι να φοβάται. Μά τί μπορεί να φοβάται αυτός, που έχει θγάλει τ' όνομα «ό γενναίος Μουστάκας»;

Αχ, ο γενναίος Μουστάκας έχει κι αυτός τα θάσανά του! Και αίτια για τα θάσανα που περνάει είναι ένας ποντικός! Μάλιστα ένας ποντικός, που για κακή τύχη του Μουστάκα τρύπωσε έδω και λίγον καιρό στο σπίτι όπου μένει ο φίλος μας. Ο ποντικός λοιπόν αυτός, που τόν λένε Τυροφαγά, είναι κομιογυρισμένος, πονηρός και κατεργάρης όσο παίρνει. Και η πιο μεγάλη ευχαρίστησή του είναι να πειράζει τούς γάτους, τούς έχθρους του.

Τ' όνομα λοιπόν του Μουστάκα και η φήμη για τα κατορθώματά του, από ποντικό σε ποντικό, έφτασε και σ' αυτιά του Τυροφαγά. «Α! Έτσι μου είσαι!» είπε μέσα του. «Έννοια σου, κ' εγώ θα σου δείξω!» Και δίχως να χασομερήσει, μαζεδει τα μπογαλάκια του και πάει στο σπίτι του Μουστάκα!

Απ' εκείνη την ήμερα αρχίζουν τα θάσανα του Μουστάκα. Και τί δέν του κάνει ο παμπόνηρος ποντικός! Εκεί που ο Μουστάκας κάθεται ήσυχος ήσυχος και ρουθουνίζει με κλειστά τα μάτια, αυτός βγαίνει κρυφά από τη φωλιά του και πάει κοντά του σιγά σιγά, χωρίς να τόν πάρει είδηση ο γάτος, και πότε του τρίβει την ουρά του με τα δόντια του, πότε σκαρφλώνει στη ράχη του, κι όσπου να σηκωθεί ο Μουστάκας για να τόν κυνηγήσει, ο φιλαράκος έχει γίνει άστραπη!

Μ' όλα αυτά λοιπόν που του σκαρώνει, ο Μουστάκας πάει να τρελαθεί από τό θυμό του. Αυτός, ο πιο ξακουστός γάτος της γειτονιάς, και να καταντή-

(Σχ. ΓΕΩΡ. ΜΟΥΤΙΟΥ)

σει παιχνίδι ενός ποντικού; Α, μ' αυτό δέν υποφέρεται! Αποφάσισε λοιπόν από δώ κι έμπρός, να έχει τα μάτια του τέσσερα και να παραφυλάξει τόν Τυροφαγά για να του ξεπληρώσει μία μέρα τό ρεζίλημα που του έκανε!

Ένα πρωί, χωμένος κάτω από τόν καναπέ, ο Μουστάκας έσπησε καρτέρι του Τυροφαγά.

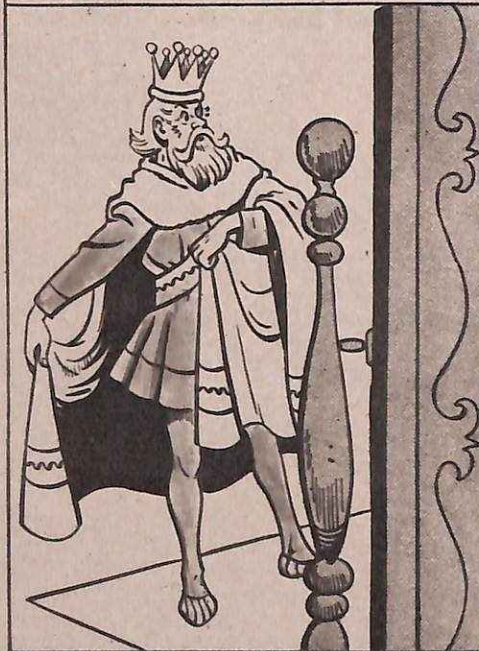
Ο Τυροφαγάς από τό άλλο μέρος είχε μπει στο κελλάρι και την είχε τυλώσει για καλά. Και τώρα είχε ανάγκη από λίγη διασκέδαση για να μπορέσει να χωνέψει. Και τί άλλη διασκέδαση μπορούσε να βρει παρά να πειράξει λίγο τόν Μουστάκα; Ξεπρόβαλε λοιπόν τό κεφάλι του, κοιτάζε γύρω γύρω όλη την κάμαρα με πολλή προσοχή, και σαν δέν είδε κανένα, τό έβαλε για την κουζίνα με την έλπίδα πὸς κάπου εκεί θα έβρισκε τόν Μουστάκα. Δέν είχε κάνει πάνω από δυό με τρία βήματα, όταν εξαφνα βλέπει αντικρύ του τα λαμπερά μάτια του γάτου! Ο καημένος ο Τυροφαγάς πήγε να κοκκαλώσει από τό φόβο του και χωρίς να χάσει καιρό τό βάζει στα πόδια. Από πίσω του ο Μουστάκας! Πηδάει δεξιά ο Τυροφαγάς, πηδάει αριστερά, όταν βλέπει μπροστά του μία μεγάλη αδειανή μποτίλια, άκουμπισμένη χάμω και στην άπελπισία του χώνεται μέσα, ίσα-ίσα τη στιγμή που τό πόδι του Μουστάκα άγγιζε την ουρά του! Δέν χάνει καιρό ο Μουστάκας και πιάνει τη μποτίλια απ' τό λαιμό!

(Συνέχει στην σελίδα 21)

ΤΑ ΡΟΥΧΑ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ

Του ΧΑΝΣ ΚΡΙΣΤΙΑΝ ΑΝΤΕΡΣΕΝ

ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΠΟΛΛΑ ΧΡΟΝΙΑ ΖΟΥΣΕ ΕΝΑΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑΣ, ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΑΛΛΗΝ ΕΓΝΙΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ, ΠΑΡΑ ΜΟΝΑΧΑ ΤΙ ΟΜΟΡΦΑ ΡΟΥΧΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΦΟΡΕΣΕΙ.

ΟΠΟΙΟΣ ΚΙ ΑΝ ΠΗΓΑΙΝΕ ΝΑ ΤΟΝ ΔΕΙ ΕΠΑΙΡΝΕ ΠΑΝΤΑ ΤΗΝ ΙΔΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΗ.

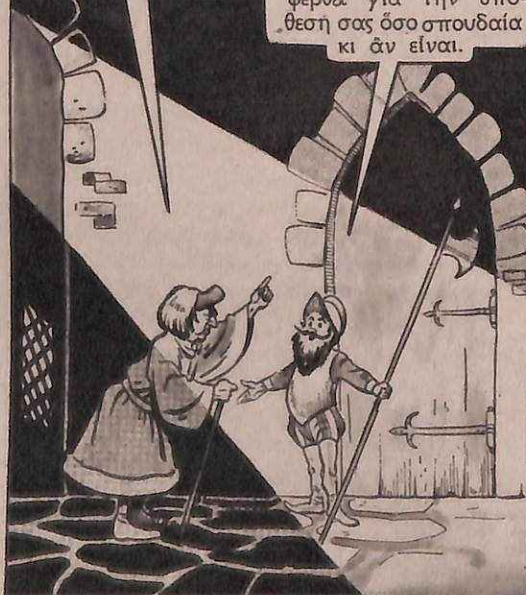
Φύλακα, πήγαινε νά πεις στον αυτοκράτορα πώς ο Υπουργός της Ειρήνης θέλει νά τον δει.

Χαμένος κόπος, άρχοντα. Ο αυτοκράτορας ντύνεται.

Όλο έτσι μου λές: ο αυτοκράτορας ντύνεται. Μ' αυτό που έχω νά του πω είναι πολύ σπουδαίο.

Καλά, θά του τώ πώ. Τί τ' όφελος όμως; Ο αυτοκράτορας δοκιμάζει καινούργια στολή και είμαι σίγουρος πώς δεν μπορεί νά ενδιαφερθεί για την υποθεσή σας όσο σπουδαία κι αν είναι.

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ.

Νά με συγχωρέστε, Μεγαλειότατε. Ο Υπουργός της Ειρήνης θέλει νά σάς δει για ένα πολύ σπουδαίο ζήτημα.

Νά του πεις νά φύγει. Δεν βλέπεis ότι δοκιμάζω τη στολή που θά φορέσω στις τρεις το απόγευμα;

Ο βασιλιάς στενοχωριότανε γιατί αυτή την ίδια στολή έπρεπε νά φορέσει την Τετάρτη.

ΤΟΤΕ...

Μεγαλειότατε, επιθυμεί νά σάς δει ο Υπουργός της Υφαντουργίας.

Όσως νά έχει νά μου δείξει κανένα νέο ύφασμα. Πές του νά περάσει.

Έχω θαυμάσια νέα, θαυμάσια. Η Μεγαλειότητά σου θά είναι πολύ εύτυχής όταν θά τά μάθει.

Και ποιά είναι αυτά τά θαυμάσια νέα;

Μου είπανε πώς ήρθανε στην πόλη μας οι καλύτεροι ύφαντουργοί του κόσμου!

Λένε πώς τά ύφάντά τους είναι ωραιότερα από όσο μπορεί νά φαντασθεί κανείς. Και τά ρούχα που γίνονται από τό πανί που φτιάχνουν είναι μαγικά!

Όσοι είναι κουτοί κι όσοι δεν είν' άξιοι για τη δουλειά τους, δεν μπορούν νά τά ίδούνε καθόλου αυτά τά ρούχα.

Σπουδαία! Πρέπει νά μου ύφάνουνε στη στιγμή λίγο τέτοιο πανί.

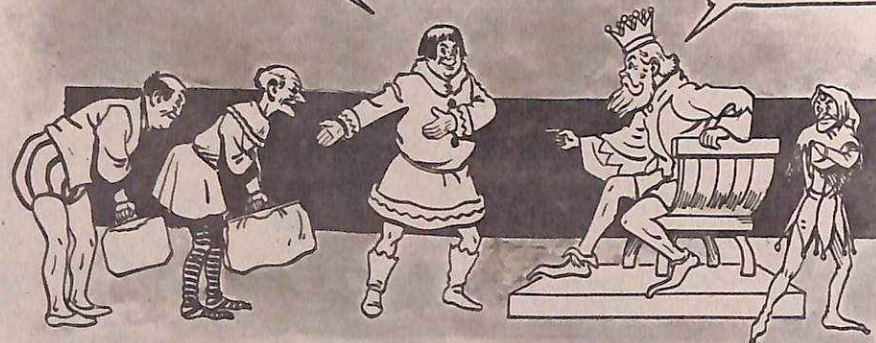

— Νά μου φέρετε εδώ άμέσως αυτούς τούς ανθρώπους πρόσταξε.

ΟΤΑΝ ΟΙ ΔΥΟ ΥΦΑΝΤΟΥΡΓΟΙ ΦΤΑΣΑΝΕ ΣΤΟΝ ΠΥΡΓΟ...

Αυτοί εδώ είναι, μεγαλειότατε.

Λαμπρά! Μοῦ εἶπανε πὼς ὑφαίνετε τὸ ὥραιότερο πανί πού μπορεῖ νὰ φαντασθεῖ κανεῖς. Ἀλήθεια εἶναι;

"Αχ, μεγαλειότατε, τὰ ὑλικά μας εἶναι τόσο θαυμάσια, πού μονάχα οἱ σοφώτεροι ἄνθρωποι μποροῦν νὰ τὰ δοῦνε.

Τὰ ρούχα πού γίνονται μέ τὸ πανί μας εἶναι ἀθώρητα στὰ μάτια τῶν κουτῶν. Ὁ Μεγαλειότατος βέβαια θὰ μπορέσει νὰ τὰ δεῖ καὶ νὰ κρίνει πόσο ὥραϊα εἶναι.

Πρέπει νὰ στρωθεῖτε τούτη τῇ στιγμῇ στὴ δουλειά! Δὲν ἀντέχω νὰ περιμένω νὰ φορέσω αὐτὰ τὰ ὥραϊα ρούχα!

Ἀλλά, Μεγαλειότατε, δὲν μπορούμε ν' ἀρχίσουμε ἂν δὲν μᾶς δώσετε λίγα χρήματα.

Νὰ τοὺς δώσετε χρυσάφι κι ὅ,τι ἄλλο χρειάζονται. Θέλω ν' ἀρχίσουν νὰ ὑφαίνουνε δίχως χρονотριβή.

Ὅταν ἔμειναν μόνοι οἱ δύο τύποι σκάσανε στὰ γέλια. Ὁ μεγαλύτερος εἶπε: "Ὅλοι, ὥς κι ὁ ἴδιος ὁ βασιλιάς, θὰ καμωθοῦν διὰ τὸ βλέπουν τ' ἀθώρητα ρούχα μας γιὰ νὰ μὴ θεωρηθοῦν κουτοὶ κι ἀνίκανοι.

ΤΗΝ ἈΛΛΗ ΜΕΡΑ...

Θέλω νὰ μάθω πὼς τὰ πάνε στὴ δουλειά τους οἱ δύο ὑφαντουργοί. Μὰ τί θὰ γίνῃ ἂν πάω νὰ κοιτάξω τὸ πανί τους καὶ δὲν μπορέσω νὰ τὸ ἰδῶ καθόλου;

Βέβαια, εἶμαι σίγουρος πὼς κάτι τέτοιο δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ. Εἶμαι θαυμάσιος αὐτοκράτορας. Κανένας δὲν εἶναι πιὸ κατάλληλος γι' αὐτὸ τὸ ἀξίωμα ἀπὸ μένα.

ΕΠΕΙΤ' ΑΠΟ ΛΙΓΑ ΛΕΠΤΑ...

Ὡστόσο, τί πειράζει ἂν θὰ στείλω πρῶτα κανέναν ἄλλον; Ἀς σημάνω νὰ ἔρθῃ ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ὑφαντουργίας.

Ὑπουργέ, θέλω νὰ πᾶς στοὺς ὑφαντουργοὺς νὰ ἐπιθεωρήσεις τὸ ἔργο τους. Νὰ γυρίσεις πίσω καὶ νὰ μοῦ πῆς πὼς τὰ πάνε.

Μάλιστα, μεγαλειότατε.

Ὁ Ὑπουργὸς τῆς ὑφαντουργίας τσακίστηκε νὰ ἐκτελέσει τὴ διαταγή. Ἐκεῖ πού πῆγε, εἶδε μόνον ἕναν ἀργαλειό, ἔκανε διῶς ὅτι θαυμάζει τὸ ὕφασμα.

Τὸ Μέγα Σπήλαιο

ΓΙΩΡΓΟΥ ΜΟΥΣΤΑΚΗ

Καθηγ. Ἀμερ. Κολλεγίου

ΠΟΛ. ΡΕΓΚΟΓ: Βυζαντινὸς ναός. (Συλλογραφία)

Ὅπως γιὰ τὰ περισσότερα βυζαντινὰ μοναστήρια ἡ παράδοση θέλει τὴν θαυματουργικὴ ἀνέυρεση κάποιας εἰκόνας, συμβόλου ἢ λειψάνου, ἔτσι καὶ γιὰ τὴ Μονὴ τοῦ Μεγάλου Σπηλαίου, ποὺ βρίσκεται 45' ἀπόσταση ἀπὸ τὸ χωριὸ Ζαχλωροῦ, τὸ κτίσιμό της συνδέεται μὲ τὴν ἀνέυρεση μιᾶς εἰκόνας τῆς Θεομήτορος.

Κτήτορες θεωροῦνται δύο αὐτάδελφοι μοναχοὶ ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ὁ Συμεὼν καὶ ὁ Θεόδωρος, ποὺ γεννήθηκαν στὶς ἀρχές τοῦ 4ου αἰῶνα ἀπὸ ἀριστοκρατικὴ φαμίλια. Στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας τους, πρὶν ἀκόμη συμπληρώσουν τὴν τρίτη δεκαετία τῆς ζωῆς τους, ἐγκατέλειψαν τὰ ἐγκόσμια κ' ἐφθασαν στὸ Ἅγιον Ὅρος γιὰ νὰ γίνουν μοναχοί. Μετὰ ἀπὸ κάμποσα χρόνια ἀσκητικοῦ βίου θέλησαν νὰ γίνουν προσκυνητὲς κ' ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ Ὅρος γιὰ νὰ ἐλθοῦν στὴ Μονὴ τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης τοῦ Σινᾶ καὶ στὴ συνέχεια στοὺς Ἁγίους Τόπους, ὅπου βρίσκονται ὁ φρικτὸς Γολγοθᾶς καὶ ὁ πανίερὸς ναὸς τῆς Ἀναστάσεως. Κατὰ τὴ διάρκεια μιᾶς πσχαλινῆς λειτουργίας οἱ μοναχοὶ – προσκυνητὲς Συμεὼν καὶ Θεόδωρος χειροτονήθηκαν κληρικοί.

Ἡ παράδοση θέλει τοὺς μοναχοὺς νὰ βλέπουν «ἐνύπνιο» τὴν παραμονὴ τῆς ἑορτῆς τῆς Θεοτόκου. Παρουσιάσθηκαν, λέει, τρεῖς γηραλέοι ἄνδρες στὸν ὕπνο τῶν μοναχῶν καὶ τοὺς εἶπαν ὅτι ἐκπροσωποῦν τοὺς ἀρχαίους εἰδωλολάτρες, οἱ ὅποιοι εἶχαν κουρασθεῖ ἀπὸ τίς ψεύτικες θρησκείες καὶ τὰ εἰδωλά τους καὶ ζητοῦσαν νὰ προσκυνήσουν τὸ γιὸ τῆς Παρθένου, ἀλλὰ ἤθελαν κάποιον νὰ τοὺς κατηχήσει στὴ νέα πίστη. Καὶ πρὶν τελειώσουν τὰ λόγια τους οἱ τρεῖς μυστηριώδεις αὐτοὶ γέροντες, γονάτισαν μπροστὰ στοὺς δύο μοναχοὺς παρακαλώντας τους νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν ἀρχαία ἀχαϊκὴ γῆ, ποὺ βρισκόταν ἀκόμη στὸ σκοτάδι τῆς θρησκευτικῆς ἀγνωσίας.

Οἱ μοναχοὶ ξύπνησαν ἐντρομοὶ καὶ συγκινημένοι ἀλλὰ καὶ μὲ τὴ σταθερὴ ἀπόφαση νὰ ἐπισκεφθοῦν τὴν Ἀχαΐα γιὰ νὰ κηρύξουν τὸ χριστιανικὸ μήνυμα.

Ἔτσι, ἀφοῦ ζήτησαν τίς εὐχές τῶν πατέρων τῶν Ἱεροσολύμων, ἀνεχώρησαν γιὰ τὴν Πελοπόννησο. Ὑστερα ἀπὸ πολὺ κόπο στάθμευσαν στὸ Αἶγιο χωρὶς νὰ ξέρουν ποιά κατεύθυνση νὰ πάρουν. Ἀρχισαν λοιπὸν νὰ προσεύχονται γιὰ νὰ τοὺς ἀποκαλύψει ὁ Θεὸς τὸ θέλημά του. Ἐπεσαν νὰ κοιμηθοῦν κάπως στενοχωρημένοι, καὶ ὦ τοῦ θαύματος! Στὸν ὕπνο τοὺς ἐμφανίζεται μιὰ πανέμορφη κόρη καὶ τοὺς λέει:

«Μεταβεῖτε νὰ καλλιεργήσετε τὸν πνευματικὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου, τὸν ὅποιον πρῶτοι ἐφύτευσαν οἱ ἀπόστολοι Ἀνδρέας ὁ πρωτόκλητος, Λουκᾶς καὶ Παῦλος ἀλλ' ὁ διάβολος ἀπεξήρανε». Ἡ κόρη στὴ συνέχεια τοὺς ὑπέδειξε ὅτι μεγάλη ἀνάγκη ὑπῆρχε στὰ ὄρενά τῆς Αἰγιαλείας ν' ἀκούσουν οἱ ἄνθρωποι τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ φωτισθοῦν. Οἱ μοναχοὶ ξύπνησαν κ' ἀρχισαν νὰ εὐχαριστοῦν τὸ Θεὸ γιὰ τὴν καθοδήγηση ποὺ τοὺς ἔκανε. Γι' αὐτὸ πήραν τὸ δρόμο γιὰ τὰ ὄρενά. Ὑστερα ἀπὸ κοπιαστικὴ πεζοπορία ἐφθασαν στὶς ὄχθες τοῦ Βουραϊκοῦ ποταμοῦ. Κάθησαν νὰ ξεκουραστοῦν. Ἄνοιξαν τὸ ταπεινὸ σακκούλι τους κ' ἀρχισαν νὰ τρᾶνε τίς ἐλιές καὶ τὸ ψωμί. Ἀφοῦ ἀπέφαγαν θέλησαν νὰ πιοῦν λίγο ποτα-

μίσιο νερό. Κατέβηκαν στὴν ὄχθη κ' ἐκεῖ εἶδαν μιὰ βοσκοπούλα νὰ ποτίζει τὰ πρόβατά της. Ἐκείνη προθυμοποιήθηκε νὰ τοὺς δώσει νερό μέσα σὲ μιὰ κούπα ποὺ κρατοῦσε, λέγοντάς τους: «Τὸ νερό εἶναι ὕλικο. Ἀφοῦ σᾶς ξεδιψάσω σωματικά θὰ σᾶς ξεδιψάσω καὶ πνευματικά. Ἀκολουθεῖτε με». Οἱ δύο μοναχοὶ ἐκπληκτοὶ καὶ θαμπωμένοι ἀκολούθησαν τὴν βοσκοπούλα, ποὺ τ' ὄνομά της ἦταν Εὐφροσύνη, σ' ἓνα μεγάλο σπήλαιο στὶς βόρειες πλαγιές τῶν Ἀροανίων. Ἐκεῖ ἡ Εὐφροσύνη διηγήθηκε μὲ δάκρυα στὰ μάτια πῶς ὕστερα ἀπὸ ὄνειρο τῆς Παναγίας βρῆκε τὴν εἰκόνα της, τὴν ὁποία ἤθελε νὰ παραδώσει στοὺς μοναχοὺς γιὰ νὰ κτίσουν ἐπάνω της ἱερὸ προσκύνημα.

Σύμφωνα πάλι μὲ ἄλλη εὐλαβικὴ διήγηση, ποὺ διαφέρει ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν πρώτη, ἡ Εὐφροσύνη βρῆκε τὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας τῆς μεγαλοσηλιώτισσας μὲ τὴ βοήθεια ἐνὸς τράγου ποὺ ἐβοσκε.

«Μιά μεσημβρία ποὺ ἡ κόρη ἀνεπαύετο λόγω τοῦ καύσωνος κάτω ἀπὸ ἓνα δένδρον, εἶδε νὰ χωρίζεται τοῦ ποιμνίου ἓνας τράγος καὶ νὰ βαδίζει διὰ τοῦ κρημνοῦ πρὸς τὸ σκοτεινὸν στόμιον τοῦ σπηλαίου, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εἰσῆλθεν ὁ τράγος καὶ μετὰ ἀπὸ λίγο ἐξῆλθεν καὶ ἐστάθη ἐνώπιον τῆς κόρης ἔχων θρεγμένον τὸ γένειό του. Τὸ γεγονός θὰ παρήρχετο ἀπαράτητον. Ἀλλὰ κατὰ τὰς ἐπομένους ἡμέρας ὁ τράγος ἐπαναλαμβάνων τὰ ἴδια ἐπανήρχετο ἐνώπιον τῆς κόρης μουγκρίζοντας καὶ παραινώντας τὴν κατὰ κάποιον τρόπο νὰ μεταβεῖ πρὸς τὴν σπηλαιώδη πηγήν.

Ἐκ περιεργείας κινηθεῖσα ἡ Εὐφροσύνη ἠκολούθησε τὸν τράγον καὶ μὲ τὸν παράδοξον ὁδηγόν της ὑπὸ δυνάμει ἀοράτου κινούμενον ἐφθασεν εἰς τὸ σπήλαιον, εἰσῆλθεν καὶ εἶδε πηγήν καθαρωτάτου ὕδατος. Ἐσκυψε διὰ νὰ πῖν, ἀλλ' ὦ τοῦ θαύματος! εἶδε ἐντὸς κισσοῦ ἁγίαν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου ἐνθρονισμένην ἐπὶ τῶν φύλλων τοῦ κισσοῦ. Σταυροκοπήθηκε, φόβος τὴν κατέλαβε. Ἐπεσε λιποθύμος εἰς ἔκστασιν καὶ ὅταν συνῆλθε εἶδε τὴν εἰκόνα νὰ τῆς χαμογελά.

Ὅταν τελείωσε τὴ διήγησή της, αὐτὴ ἡ κόρη Εὐφροσύνη παρέδωσε στὰ τρεμάμενα ἀπὸ συγκίνηση χέρια τῶν εὐλαβῶν μοναχῶν τὸ ἱερὸ τῆς πίστεως κειμήλιο καὶ τοὺς παρεκάλεσε νὰ τὴ μνημονεύουν. Οἱ πατέρες παρέλαβαν τὴν ἱερὴ εἰκόνα. Ὁ ἀγώνας γιὰ τὸ κτίσιμο ἐκκλησίας στὸ μέρος τῆς «εὐρέσεως» ἄρχισε. Πολλὰ ἦσαν τὰ ἐμπόδια ποὺ ἔπρεπε νὰ ὑπερπηδηθοῦν. Πρῶτα οἰκονομικά, ὕστερα τεχνικά. Ἀλλὰ καὶ ἡ πίστη τῶν μοναχῶν Συμεὼν καὶ Θεοδώρου καθὼς καὶ τῆς βοσκοπούλας Εὐφροσύνης ἦταν τόση, ὥστε μποροῦσε σύμφωνα μὲ τὸ λόγο καὶ τὴν ὑπόσχεση τοῦ Χριστοῦ νὰ μετακινήσει ὄρη. Καὶ θὰ δοῦμε μὲ ποιά ἔννοια ὁ ἀπόκρημνος κάθετος βράχος τῶν Ἀροανίων μετακινήθηκε...

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΟΥΣΤΑΚΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 15)

– Καλὰ σ' ἔχω δῶ! ἔκανε. Τώρα δὲν μοῦ γλυτώνεις!

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ γύρισε τὸ στόμα τῆς μποτίλιας πρὸς τὰ κάτω γιὰ νὰ πέσει ὁ Τυροφαγᾶς. Μὰ ὁ ποντικός τέντωσε τὰ πόδια του καὶ στηρίχθηκε τόσο καλὰ στὸν πάτο τῆς μποτίλιας, ὥστε ὁ γάτος δὲν μπόρεσε νὰ τοῦ κάνει τίποτε. Ἀμα εἶδε ὁ Μουστάκας πῶς ὁ Τυροφαγᾶς δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ πέσει ἀπὸ μέσα ἀπ' τὴ μποτίλια, τὴν ἔβαλε χάμω καὶ ἔχωσε τὸ πόδι του στὸ λαιμὸ της γιὰ νὰ τὸν ἀρπάξει!

Μὰ κι ἐδῶ τὰ βρῆκε σκουρα, γιατί ἡ μποτίλια ἦταν μεγάλη καὶ τὸ πόδι του κοντὸ κι ὁ φίλος μας ὁ Τυροφαγᾶς εἶχε ζαρῶσει στὸ βάθος τῆς μποτίλιας κι ἔτσι τὸ πόδι τοῦ γάτου δὲν μποροῦσε νὰ τὸν φτάσει! Ὁ Μουστάκας εἶχε γίνει ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμὸ του. Δὲν εἶναι μόνο ποὺ δὲν κατάφερνε νὰ πιάσει τὸν ἐχθρό του, ἀλλὰ ἔβλεπε πῶς ὁ Τυροφαγᾶς τοῦ εἶχε θγάλει τὴ γλώσσα καὶ τοῦ κουνούσε τὴν οὐρά του, σάν νὰ τὸν κοροῖδευε!

Δὲν χάνει λοιπὸν καιρὸ ὁ Μουστάκας, στερεώνει τὰ στά δυὸ πισινὰ ποδάρια του, ἀρπάζει τὴ μποτίλια μὲ τὰ μπροστινά, τὴ σηκώνει ψηλά καὶ μὲ ὅλη του τὴ δύναμη τὴ χτυπάει κάτω! Ἐνα τσάφ! δυνατό ἀκούστηκε κι ἓνα νιάου! κι ἀκόμα ἓνα γρήγορο φρρρ! Τὸ τσάφ! ἦταν ποὺ ἔσπασε ἡ μποτίλια, τὸ νιάου! ποὺ τὰ σπασμένα γυαλιά χτύπησαν τὸν καημένο τὸν Μουστάκα στὴ μύτη, καὶ τὸ φρρ! ποὺ ὁ Τυροφαγᾶς τὸ ἔβαλε στὰ πόδια καὶ ξέφυγε!

Ὁ καημένος ὁ Μουστάκας κρατοῦσε μὲ τὸ πόδι του τὴ ματωμένη του μποτούλα! Μὰ δὲν τὸν ἐνοιαζε τόσο πολὺ γιὰ τίς πληγές του, ὅσο τὸν ἐνοιαζε πῶς ὁ Τυροφαγᾶς τὴ γλύτωσε καὶ βρίσκεται στὴ φωλιά του, ἀντὶ νὰ βρίσκεται στὴν κοιλία του! Αὐτὰ τὰ θάσανα ἔχει ὁ κόσμος!

ΓΕΩΡ. ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΑΙΜΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΖΩΗΣ

Τὸ αἷμα δὲν παρασκευάζεται μὲ καμιὰ μέθοδο, οὔτε πωλεῖται σὲ κανένα φαρμακεῖο, οὔτε ἀντικαθίσταται μὲ ἄλλες οὐσίες.

Προσφέρεται μόνον ὡς αἷμα ἀπὸ ἄνθρωπο σὲ ἄλλον ἄνθρωπο.

Τὸ αἷμα ἔχει πολὺ μεγάλη θεραπευτικὴ ἀξία καὶ τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀντικαταστήσει.

Γίνεῖτε ἐθελοντὲς αἱμοδότες, ἔστω γιὰ μιὰ μόνο φορά.

Δώστε λίγο αἷμα. Σώζετε μιὰ ζωή!...

ΕΟΡΤΗ ΓΝΩΡΙΜΙΑΣ
ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΩΝ ΑΙΜΟΔΟΤΩΝ Ε.Ε.Σ.

Ο Πρόεδρος της Κ. Έφορείας Αίμοδοσίας καθ. κ. Λουρίδης (στό κέντρο) και οι κύριοι Χαραλαμπίδης και Σταθόπουλος.

Τό πρόσφατα αναδιοργανωμένο μέ πρωτοβουλία της Κεντρικής Έφορείας Αίμοδοσίας Σώματων Έθελοντών Αίμοδοτών του Ε.Ε.Σ., αποφάσισε νά συγκεντρώσει σέ φιλική συνάντηση γνωριμίας τοὺς γραμμένους στό Μητρώο του ἐθελοντῆς Αἰμοδότες (περίπου 600 ἄτομα) στίς 13.12.1978, ἡμέρα Τετάρτη καί ὥρα 7 μ.μ. στό Δρακοπούλειο Κέντρο Αἰμοδοσίας τοῦ Ε.Ε.Σ. (Ἀλκιβιάδου 4).

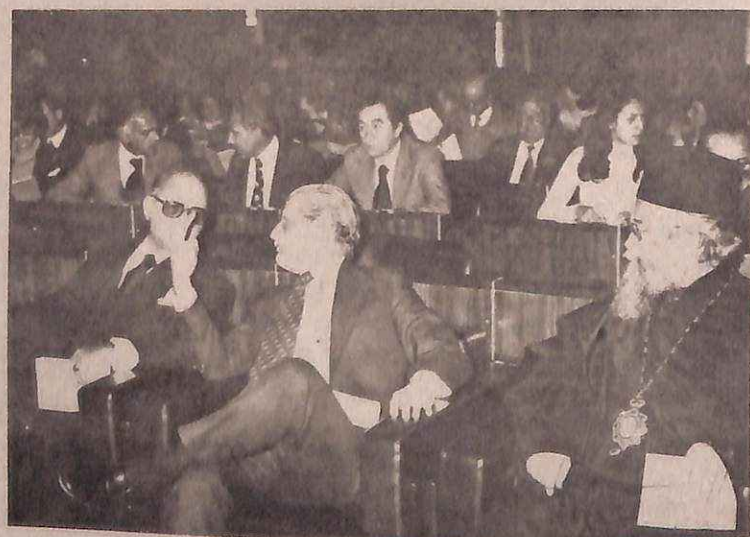
Σέ μία πραγματικά πολύ θερμή καί συγκινητική ἀτμόσφαιρα μίλησαν, γιά τοὺς σκοποὺς τῆς ἐθελοντικῆς αἰμοδοσίας, γιά τὴν κοινωνική δραστηριότητα τοῦ Σώματος καί γιά τὴν σημαντική συμβολή του στὴν ἐπάρκεια αἵματος στόν τόπο μας, ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ. καί Πρόεδρος τῆς Κεντρικῆς Έφορείας Αἰμοδοσίας Καθηγητῆς κ. Λουρίδης, οἱ Πρόεδρος καί Ἀντιπρόεδρος τοῦ Σώματος κύριοι Τριανταφύλλου καί Χρόνης καί ὁ παλαίμαχος ἐθελοντῆς αἰμο-

προσέφεραν αἷμα σέ περισσότερες ἀπὸ 100 ἄνθρωπους πού κινδυνεύανε τιμητική διάκριση τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν.

Τὴν σεμνὴ τελετὴ καί τὴν δεξίωση πού ἀκολούθησε τίμησαν ὁ Γεν. Γραμματεὺς τοῦ Ε.Ε.Σ. Ναύαρχος κ. Γκολφίνος Πετμεζᾶς, ἡ Πρόεδρος τῆς Έφορείας Κοινωνικῆς Προνοίας καί Σύμβουλος τοῦ Κ.Δ.Σ. κυρία Αἰκ. Δημητριάδου, τὰ μέλη τῆς Κεντρικῆς Έφορείας Αἰμοδοσίας καί τοῦ Σώματος Έθελοντῶν Αἰμοδοτῶν, πολλοὶ δημοσιογράφοι καί πλῆθος ἐθελοντῶν αἰμοδοτῶν πού κατέκλυσαν τὴν αἴθουσα δεξιῶσεων καί ἔφυγαν μέ τὴν πεποίθηση ὅτι δὲν ἔλειψεν ὁ ἀνθρωπισμός, ὅπως ἐτόνισε ὁ καθηγητῆς κ. Λουρίδης στόν χαιρετιστήριό λόγο του.

ΤΟ Β' ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ
ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΩΝ

Ἡ ἐναρξὴ τοῦ Συνεδρίου ἐγένετο στίς 15/12/1978 στὴν αἴθουσα τοῦ Ἐμπορικοῦ καί Βιομηχανικοῦ

Ο Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ. καθηγητῆς κ. Λουρίδης συνδιαλέγεται μέ τὸν Ὑπουργό Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν κ. Δοξιάδη.

Ἐπιμελητηρίου Ἀθηνῶν, μέ τὴν ὁμιλία τοῦ Ὑπουργοῦ Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν καθηγητοῦ κ. Σπ. Δοξιάδη.

Ἀξιοπρόσεκτες ἐργασίες ἐμφάνισαν αἱ Κοινωνικοὶ Λειτουργοὶ

Ο Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ. καθηγητῆς κ. Λουρίδης συνδιαλέγεται μέ τὸν πρόεδρο τῆς Ἐκτελεστ. Ἐπιτροπῆς τοῦ Διεθνoῦς Ἐτους Παιδιοῦ κ. Γ. Τσάκωνα.

τοῦ Ε.Ε.Σ. Μαρία Μαλικούτη, Δώρα Παπαδοπούλου, Μαρία Ἀβάζου καί ἄλλες.

Τὸν Ε.Ε.Σ. ἀντιπροσώπησε ὁ Ἀντιπρόεδρος Καθηγητῆς κ. Ὁρ. Λουρίδης.

ΤΟ ΙΖ' ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ
ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΩΝ

Στίς 3 καί 4 Ἰανουαρίου 1979 ὁργανώθηκε τό Συνέδριο αὐτό μέ γενικό θέμα: «Παράδοσις καί Πρόοδος (Γενικὴ εἰσήγηση ἀπὸ τὸν κ. Δ. Παπαθανασόπουλο). Ἐγιναν οἱ ἐξῆς ὁμιλίαι: «Ἐθνικὴ Παράδοσις» ἀπὸ τὸν κ. Ἰω. Βλαχόπουλο, «Ἱερὰ Παράδοσις», ἀπὸ τὸν κ. Γ. Τσαμπῆ, «Ἀξίαι τοῦ Χριστιανισμοῦ» ἀπὸ τὸν αἰδεσιμολογιώτατο κ. Φούσκα, «Παράδοσις καί Πρόοδος εἰς τὴν Παιδείαν», ἀπὸ τὸν συμπαραστάτη τοῦ Ε.Ε.Σ., Γεν. Ἐπιθεωρητὴ Μ. Ἐκπαιδεύσεως κ. Παν. Βλάχο.)

Τό ἀπόγευμα τῆς 4 ἡμέρας τοῦ Συνεδρίου ἐγένετο τό πνευματικὸ μνημόσυνο τοῦ ἀειμνήστου Λυ-

κειάρχῃ μέ τὰ ἀνώτερα πνευματικά καί ψυχικά προσόντα Β. Ἀλεξοπούλου, τοῦ δίκαιου, τοῦ ἀληθινοῦ, τοῦ ἀμεμπτοῦ, τοῦ εὐπροσήγορου, τοῦ πράου, τοῦ ἀγνοῦ καί ἀληθινοῦ Χριστιανοῦ, τοῦ δραστήριου καί ἀξιόλογου Ἐκπαιδευτικοῦ, τοῦ ἀριστοῦ οἰκογενειάρχῃ, τοῦ καλοῦ κ' ἀγαθοῦ Ἀνθρώπου, τοῦ τέλειου Ἐρυθροσταυρίτη.

Ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυ-

ρὸς καί μάλιστα ἡ Νεότης του ἐπὶ πολὺ θά θυμούνται μέ συγκίνηση καί θά εὐγνωμονοῦν βαθιά γιά ὅσα πολλὰ καί μεγάλα πρόσφερε σ' αὐτοὺς ὁ κοιμηθεὶς. «Κοιμᾶται ὁ Βασίλειος Ἀλεξόπουλος. Θνήσκειν μὴ λέγε τὸν Ἀγαθόν».

Ὁ Ε.Ε.Σ. καί ὁ ὑπογράφων, κλίνουν εὐλαβικά τό γόνυ καί καταθέτουν δάκρυα πόνου καί θαυμασμοῦ στὴν φωτεινὴ μορφή του.

ΟΡ. Α. ΛΟΥΡΙΔΗΣ

ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΩΝ ΝΕΩΝ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ
ΤΟΥ ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΥ ΒΟΥΛΑΣ

Ἡ ὁμιλία τοῦ Προέδρου τῆς Διοικ. Ἐπιτροπῆς

Στίς 30/12/1978 ἐγιναν στό Ἀσκληπιεῖο τῆς Βούλας τὰ ἐγκαίνια Πτέρυγας νέου Χειρουργείου καί Μονάδας παρακολούθησεως. Μιλώντας σχετικὰ ὁ Πρόεδρος τῆς Διοικούσης Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἰδρυματοῦ κ. Α. Καμπάνης, εἶπε μεταξύ ἄλλων τὰ ἐξῆς:

«Ἡ Πτέρυξ αὐτὴ ἐγένετο ἐν μέρει ἐκ τοῦ προϊόντος τῶν δωρεῶν τῶν μεγάλων Εὐεργετῶν τοῦ Ε.Ε.Σ. καί εἰδικώτερον τοῦ

Ἀσκληπιείου μας, ἀειμνήστου Ἑλθίρας Δομενίκου, Ἀλεξάνδρας Μακρῆ καί Τασούλας Βαφέα, τὴν μνήμην τῶν ὁποίων μετὰ θαθείας εὐγνωμοσύνης, καί συγκινήσεως τιμοῦμε σήμερον. Ἐδημιουργήθησαν τὰ Χειρουργεῖα καί ἡ Μονὰς εἰς τρεῖς ὁρόφους. Εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον ἡ εἰς μνήμην Τασούλας Βαφέα Μονὰς τῆς Ἐντατικῆς Παρακολούθησεως καί Θεραπείας. Ἡ Μονὰς αὐτὴ ἐξοπλίσθη καί ἐφοδιάσθη μέ ὅλα τὰ ἀναγκαῖα καί

Στημότυπο ἀπὸ τὴν ὁμιλία τοῦ κ. Ν. Καμπάνη.

τελειοτάτου τύπου μηχανήματα Ζήμενς, τὰ ὁποῖα πληροῦν τὰς πλέον συγχρόνους τεχνικάς ἀπαιτήσεις καὶ προδιαγραφάς διὰ τὸν σκοπὸν τῶν, καὶ διὰ ἐιδικῶν τελειοτάτων κλινῶν βαρέως τύπου ποὺ καὶ αὐτὰ πληροῦν τὰς συγχρόνους προδιαγραφάς διὰ τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται. Εἰς τὸν δεῦτερον ὄροφον ἐγκαινιάζομεν τὴν εἰς μνήμην Ἀλεξάνδρου Μακρῆ Αἰθουσαν Χειρουργείου Α'. Ἡ Αἶθουσα αὕτῃ περιλαμβάνει τὰ σηπτικά λεγόμενα χειρουργεῖα ἀνοικτῶν χειρουργικῶν ἐπεμβάσεων δυνάμεως δύο χειρουργικῶν τραπεζῶν καὶ εἰς τὸν τρίτον ὄροφον τὴν, εἰς μνήμην Ἑλβίρα Δογενικοῦ, Αἰθουσαν Χειρουργείων Β', ἡ ὁποία περιλαμβάνει τὰ ἄσηπτα χειρουργεῖα δυνάμεως καὶ αὐτῶν δύο χειρουργικῶν τραπεζῶν. Ἐπίσης ἐγκαινιάζομεν καὶ τὰ εἰς τὸν τέταρτον ὄροφον τῆς Πτέρυγος ταύτης κατασκευασθέντα Κλιβανοστάσια. Ἄν ἔχῃ ἀλήθειαν τὸ ὅτι «αἱ καθυστερήσεις ὀφείλονται συνήθως εἰς ἰδιαίτεραν περιποίησιν», τότε θὰ σᾶς εἰπῶ καὶ ἐγὼ ὅτι ἡ καθυστέρησις τῆς παραδόσεως τῆς ἐγκαινιάζομένης σήμερον νέας Πτέρυγος ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπιδίωξιν τοῦ τελειοτέρου, τὸ ὁποῖον θέλω νὰ πιστεύω ὅτι ἐπετεύχθη. Διότι ἐκτός τοῦ ὅτι τόσον τὰ Χειρουργεῖα ὅσον καὶ ἡ Μονάς Ἐντακτικῆς Παρακολουθήσεως πλὴν τῶν κυρίως Αἰθουσῶν τῶν, πλαισιοῦνται καὶ ἀπὸ τοὺς καταλλήλως καὶ εἰδικῶς δημιουργηθέντας βοηθητικούς χώρους τῶν, ὥς λ.χ. Αἰθούσας προναρκώσεων καὶ ἀνανήψεως, ἀφθόνους χώρους ὑγιεινῆς καὶ λουτρῶν, αἰθουσῶν ἐκθέσεως ὕλικῶν ὁστεοσυνθέσεως κλπ., καὶ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ τὰ νέα αὐτὰ νοσηλευτικὰ ἐργαστήρια ἐπλουτίστησαν καὶ ἐξωπλίσθησαν διὰ τῶν πλέον συγχρόνων ἐγκαταστάσεων, ὥς λ.χ. ἐγκαταστάσεως κλιματισμοῦ εἰδικοῦ μηχανήματος τηλεοράσεως κλειστοῦ κυκλώματος πρὸς παρακολούθησιν ἀπὸ τῆς τη-

λεοπτικής θόνης των ἐκτελουμένων ἐγχειρήσεων καὶ ἐγκαταστάσεων ὑγροῦ δζυγόνου πεπιεσμένου ἀέρος, ἀζώτου, κενοῦ κλπ. Αὐτὰ τὰ νέα Χειρουργεῖα καὶ ἡ Μονὰς Ἐντατικῆς Παρακολουθήσεως εἰς τὰ χέρια τῶν ἀξίων ἱατρῶν καὶ τὴν

συμπαράστασιν τοῦ ἐξαιρέτου νο-
σηλευτικοῦ προσωπικοῦ μας, εἶμαι
βέβαιος, καὶ παρακαλῶ νὰ τό θεω-
ρῶμεν ὅλοι ὡς δεδομένον ὅτι θὰ
ἀποδώσουν σπουδαῖα ἀποτελέ-
σματα εἰς ὄφελος τῶν ἐχόντων τήν
ἀνάγκην των».

ΤΟ ΠΑΡΣΙΜΟ ΤΗΣ ΚΑΛΑΜΑΤΑΣ ΣΤΟ '21

(Συνέχεια από τη σελίδα 3)

γλου οὔτε νά πάρει οὔτε καί νά δώ-
σει. Ἀρχισε πάλι νά φοβάται. Λί-
γες μέρες πρίν ἀπό τή γιορτή του
Εὐαγγελισμοῦ οἱ ἄνθρωποι τοῦ
Ἀρναούτογλου ἦρθαν καί τοῦ εἶ-
παν πῶς ἕνα θαρέλι γεμάτο μπα-
ρουτί βρέθηκε πεταγμένο μέ λυμέ-
νες τίς δόγες καί τά στεφάνια του
στό ἀπάνω πηγάδι τῆς Καλαμάτας.
Ἐφάνηκαν ἀκόμη τοῦ ἴδιου πρωῒ οἱ
κλέφτες πού ᾄδωγούσαν φορτω-
μένα μπαρουτόβολο ἄλογα κατά τό
Μοναστήρι τοῦ Προφήτη Ἡλία.

Ὁ Ἄρναούτογλου στήν ἀρχή ἀγρίεψε. Ἐπιάσε τούς Προεστούς καί τούς ἔβαλε στή φυλακή. Σέ λίγο ὁμως τούς ἔβγαλε καί τούς ἔδωκε τίς συνηθισμένες ὁρμήνιες τάχα γιά τό καλό τους. Ἐστειλε καί εἰδήση στό Μαυρομιχάλη νά τοῦ στείλει δύναμη γιά νά χτυπήσουν τούς Κλέφτες.

Στις 22 τοῦ Μάρτη οἱ περισσό-
τεροι Τούρκοι εἶχαν κλειστεῖ στά
σπίτια τους. Ἐβγήκαν ἔξω μόνο
οἱ εἶχαν γνωριμία στενή μέ τούς
Προεστούς. Στήν Καλαμάτα εἶχαν
πιά ἀρχίσει νά κατεβαίνουν Κλέφ-
τες. Ἀνάμεσα σ' αὐτούς πρῶτος
εἶχε μπει ὁ Νικηταρᾶς. Ἐνας ἀπό
τούς πιό θαρρετούς Τούρκους πού
εἶχε κάμει κάποτε καί Βόηθοντας,
τόν ἔλεγαν Μουράτη, γιά νά σκορ-
πίσει τό κακό ἐβγήκε κατὰ τό Μα-
νιατοπάζαρο, καί ἔπιασε κουθέν-
τα στόν καφενέ μέ τούς δικούς
μας. Ἐδιάταξε καφέ καί ἄρχισε νά
τούς λέει τίς συνηθισμένες ὁρμή-
νιες. Μερικοί ἀπό τούς προεστούς
θέλησαν νά τόν ἡσυχάσουν λέγον-
τάς του ὅτι λίγοι Κλέφτες κάνουν
αὐτή τήν ταραχή καί πώς τά πρά-

γματα πάλι θά φτειάσουν. 'Απάνω στην κουβέντα μία πιστολιά άκούστηκε καί ο Μουράτης ξαπλώθηκε νεκρός. 'Ο Νικηταράς πού ήταν δίπλα του τόν είχε χτυπήσει μέ τήν πιστόλα πού είχε κρυμμένη στό σιλάχι του.

Μέ τό σκοτωμό αὐτό πιά ἄρχισαν νά καταλαβαίνουν οἱ Τοῦρκοι τί τοὺς ἐπερίμενε.

Τὴν ἄλλην μέρα ἐπῆρκεν ὁ Παπαφλέσσας, ὁ Μαυρομιχάλης, ὁ Κολοκοτρώνης καὶ οἱ ἄλλοι ἄρχηγοί. Τοὺς Τούρκους τοὺς ἐπύραν τὰ ἄρματα καὶ τοὺς μοίρασαν στοὺς Χριστιανοὺς νὰ τοὺς φυλάγουν ὥσπου νὰ σταματήσει ὁ πόλεμος. Τὸν Ἀρναούτογλου τὸν ἐπύρε ὁ ἴδιος ὁ Μαυρομιχάλης καὶ τὸν ἔστειλε στό Οἶτυλο. Ἀκούστηκαν ἔπειτα πῶς ὅταν τέλειωσε ὁ πόλεμος δὲν θέλησε νὰ γυρίσει στό τούρκικο. Ἐμεινε στή Χαλκίδα. Ἀπὸ τοὺς ἄλλους Τούρκους ἄλλοι ἔγιναν Νεοφώπιστοι, ἄλλοι ἐχάθηκαν τὸν καιρὸ πού ἀλώνιζε τὸ Μοριά καὶ Μπραΐτης, καὶ ἄλλοι ἐπέβησαν στὰ κάστρα, πού κρατοῦσαν οἱ Τούρκοι στό Μοριά.

Ἔτσι ἐπάρθηκε ἡ Καλαμάτα. Καί σάν ἐπάρθηκε ὅλοι κατάλαβαν πῶς τό πάρισμό της τό χρωστοῦσαν στὸν Παπαφλέσσα. Αὐτοῦ τοῦ δασκαλέματα ἦταν νά ριχτεῖ τό βαρέλι δίπλα στό Φραγκοπήγαδο. Αὐτός ἦταν πού δασκάλεψε τό Νικηταρά νά μπεῖ στήν Καλαμάτα γιά νά θιάσει τὰ πράγματα. Εἶχεν ἀκούσει πῶς ὁ Ἄρναούτογλου εἶχε γυρέσει μεϊντάτι ἀπὸ τό Νιόκαστρο, τὴν Τρομπολιτισιά καί ἀπὸ τὴν Μπαρδούνα.

Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗΣ

**Η ΠΙΤΤΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ
ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ
ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΩΝ**

Στις 13.1.1979 κόπηκε στο Δρακοπούλειο ή πίττα τῶν παιδιῶν τοῦ Προσωπικοῦ τοῦ Νοσοκομείου μας τῶν Ἀμπεκοκίπων. Μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ Διεθνoῦς Ἑτους τοῦ Παιδιοῦ ὁργανώθηκε καὶ μιὰ πολὺ ἐπιτυχημένη γιορτὴ μὲ κάλαντα, μὲ κλόουν καὶ ζογκλέρ, μὲ ἀπαγγελίες καὶ μὲ γιορταστικὰ τραγούδια. Γιά τὴ σημασία τῆς γιορτῆς ὁμίλησαν ὁ Διευθυντῆς τοῦ Νοσοκομείου κ. Π. Σίμος καὶ ἡ κυρία Ἑλένη Περιμένη. Γιά τὸ παιδί, γενικώτερα, ὁμίλησε ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ. Καθηγητῆς κ. Λουρίδης. Τὴν γιορτὴ τίμησαν μὲ τὴν παρουσία τους ὁ Πρόεδρος τοῦ Ε.Ε.Σ. καὶ ἡ κυρία Μαρίνου, ὁ Ἀντιπρόεδρος κ. Στ. Σπηλιωτόπουλος, ὁ Γεν. Γραμματεὺς κ. Α. Καμπάνης, οἱ Σύμβουλοι κυρία Ν. Δημητριάδου καὶ κ. Ν. Δημόπουλος, Διευθυντές ἱατροὶ τοῦ Νοσοκομείου, πολλοὶ καλεσμένοι καὶ τὸ προσωπικὸ κ' ἔφυγαν ὅλοι κατενθουσιασμένοι, μὲ τὰ παιδιά τους γεμάτα δῶρα, τὰ ὁποῖα προσέφερε ἡ κυρία Περιμένη, πρὶν ἀπ' τὴν δεξίωση.

**ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΑΝΔΡΙΑΝΤΟΣ
ΙΠΠΟΚΡΑΤΗ ΣΤΗ ΛΑΡΙΣΑ**

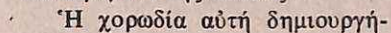
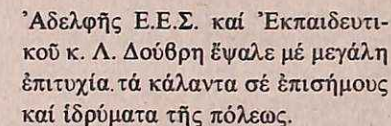
Στις 17/12/1978 έγιναν στη Λάρισα τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ ἀνδριάντος τοῦ «Πατέρα τῆς Ἱατρικῆς» Ἱπποκράτη, ὁ ὁποῖος, τὰ τελευταῖα τῶν χρόνια ἔζησε ἐκεῖ καὶ ἐκεῖ πῆθανε καὶ ἐτάφη (περίπου στὰ 377 π.Χ.). Τὸ ἀγαλμα ἔχει τοποθετηθεῖ στὸ κέντρο ἐπιβλητικοῦ μνημείου ἀπὸ πεντελικὸ μάρμαρο.

Τὸν Ε.Ε.Σ. ἐξεπροσώπησε ὁ Καθηγητὴς κ. Βασ. Κούριας, ὁ ὁποῖος ἐκτός τῶν ἄλλων, ἐτόνισε τὸν θαυμασμό καὶ τὸν σεβασμὸ πού προκαλεῖ τὸ ὄνομα Ἱπποκράτη σ' ὅλους τοὺς λαοὺς. Συγκριμένα ἀναφέρθηκε στὴ συγκινητικὴ

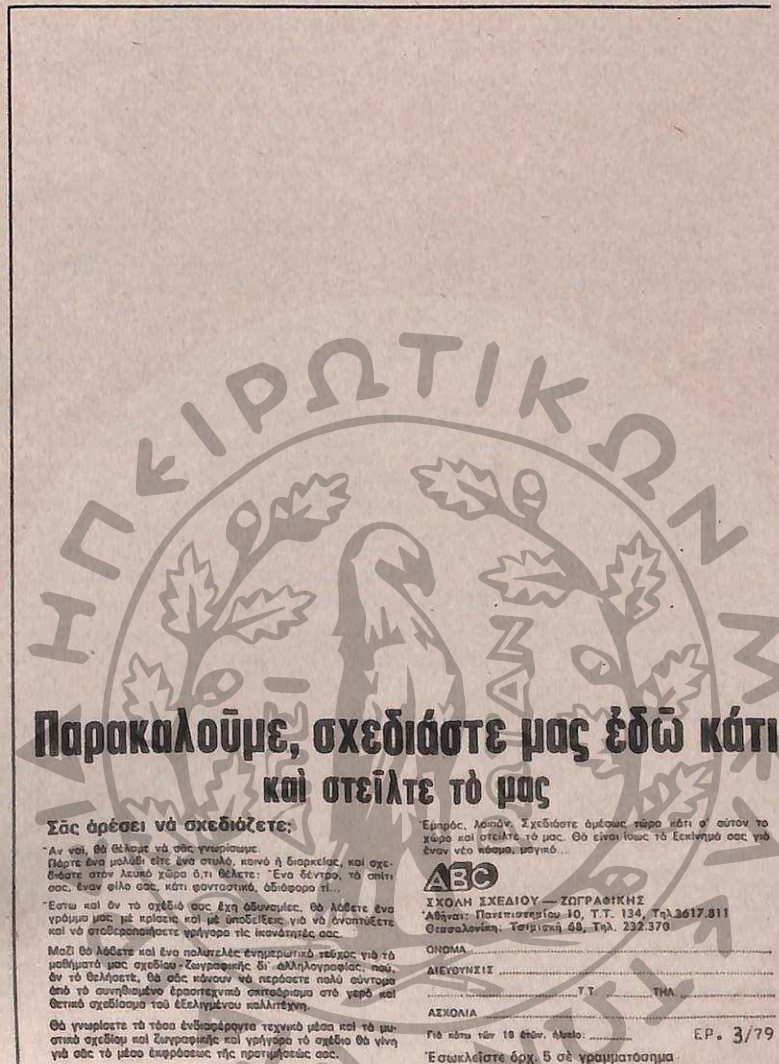
ἐκδήλωση τοῦ Ἰαπωνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ὁ ὁποῖος τὰ τελευταῖα δύο χρόνια ζητάει καὶ παίρνει ἀπὸ τὸν Ἑλληνικὸ Ἐρυθρὸ Σταυρὸ δενδρύλλια ἀπὸ τὸν πλάτανον τοῦ Ἱπποκράτη τῆς Κω καὶ τὰ φυτεύει στοὺς κήπους τῶν Νοσοκομείων καὶ ἄλλων ὑγειονομικῶν ἰδρυμάτων.

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ Ε.Ε.Σ.Ν.
ΠΑΤΡΩΝ

Ἡ μικτὴ Παιδικὴ χορωδία τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Νεότητος Πατρῶν, μέ τῇ διευθύνσῃ τῆς Ἐθελ.

θηκε μέ τή συνεργασία τοῦ Τμήματος Ε.Ε.Σ. Πατρῶν καί τοῦ 4ου

Δημ. Σχολείου της πόλεως, χάρη στις προσπάθειες της Δ/ντριάς του Μ. Δοξαρά και του Διδακτικού προσωπικού του.

Στή φωτογραφία στιγμιότυπο από τα κάλαντα της χορωδίας του Ε.Ε.Σ.Ν. στον Σεβ. Μητροπολίτη Πατρών κ. Νικόδημο.

ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΕΣ ΣΩΜ. ΕΘΕΛ. ΣΑΜΑΡΕΪΩΝ ΚΑΤΑ ΤΙΣ ΕΟΡΤΕΣ

1. Ενίσχυση περιπτώσεων Κοινων. Υπηρεσίας με ιματισμό και τρόφιμα.
2. Διακόσμηση Σταθμού Πρώτων Βοηθειών.
3. Χριστουγεννιάτικη εκδήλωση στην Παιδιατρική κλινική του νοσοκ. «Αγία Σοφία».
4. Εορτή με σκοπό την ψυχαγωγία αυτών που εργάζονται στον Σταθμό Πρώτων Βοηθειών (παραμονή Πρωτοχρονιάς).
5. Συγκέντρωση βιβλίων, παιχνιδιών και ιματισμού από καταστήματα και βιομηχανίες για τη δημιουργία βιβλιοθηκών κ.λ.π. στις παιδιατρικές κλινικές των νοσοκομείων.

ΟΜΙΛΙΑ ΓΙΑ ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗ ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ

Στις 8/11/78 πραγματοποιήθηκε στην αίθουσα του 31ου Δημ. Σχολείου συγκέντρωση γονέων και κηδεμόνων των μαθητών των Σχολείων 31ου, 11ου, 63ου και 75ου. Μίλησε ο διδάσκαλος του 31ου κ. Δημ. Ζαλοκώστας με θέμα «ή εθελοντική αίμοδοσία σάν ανθρώπινη αξία».

Ο ομιλητής, που πέτυχε ν' αναπτύξει το θέμα του με σαφήνεια και πειστικότητα, δέχτηκε θερμά συγχαρητήρια του ακροατηρίου του. Τη συγκέντρωση τιμήσανε με την παρουσία τους ο κ. Επόπτης Δημ. Έκπ. Α' Ανωτέρας Έκπ. Περιφέρειας, ο κ. Επιθεωρητής Δη. Έκπ. Δ' Περιφέρειας Αθηνών, εκπρόσωπος του Ε.Ε.Σ. και πολλοί γονείς και κηδεμόνες των μαθητών.

Μετά την ομιλία το κινηματογραφικό συνεργείο του Ε.Ε.Σ. πρόβαλε ταινίες αιμοδοτικού περιεχομένου.

ΟΙ ΣΑΜΑΡΕΪΤΕΣ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Τό Τμήμα Κοινωνικής Προνοίας του Σώματος Έθελοντών Σαμαρειτών του Έλληνικού Έρυθρου Σταυρού Θεσσαλονίκης, διοργάνωσε Χριστουγεννιάτικο γιορταστικό πρόγραμμα στις δύο

παιδιατρικές κλινικές του νοσοκομείου «Αγία Σοφία». Κατά την διάρκεια της γιορτής με ένεργο συμμετοχή των μικρών ασθενών στολίστηκε ή αίθουσα «Παιδική Χαρά», τό Χριστουγεννιάτικο δέντρο και τραγουδήθηκαν τά κάλαντα και άλλα Χριστουγεννιάτικα τραγούδια.

Μετά τό τέλος της γιορτής οί μικροί άρρωστοι παρακολούθησαν ταινία μέ κινούμενα σχέδια και πήραν από τόν Άγιο Βασίλη τά δώρα τους.

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ ΛΕΥΚΩΜΑΤΩΝ ΕΕΣΝ

Στις 11 Δεκεμβρίου 1978 έγινε στην αίθουσα Τελετών και Διαλέξεων του Δρακοπουλείου Κέντρου Αίμοδοσίας Ε.Ε.Σ., όπου στεγά-

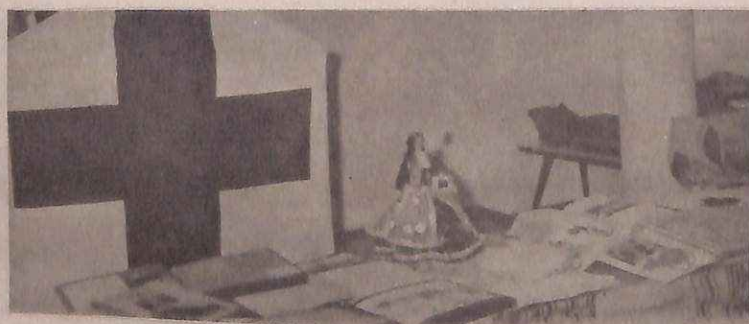
ζονται τά Γραφεία Ε.Ε.Σ. Νεότητος, συγκέντρωση των Έπιθεωρητών της Γενικής Έκπαιδεύσεως Αθηνών, Πειραιώς και περιχώ-

Ομιλεί ο Πρόεδρος του Ε.Ε.Σ. κ. Γ. Μαρίνος.

ρων, καθώς και τά εγκαίνια της ετήσιας Έκθεσεως Λευκωμάτων Σχολικής Αλληλογραφίας σχολ. έτους 1977-78.

Παρευρέθηκαν ο Πρόεδρος του Ε.Ε.Σ. κύριος Γ. Μαρίνος, οί Αντιπρόεδροι κύριοι Όρ. Λουρίδης και Ε. Σπηλιωτόπουλος, ο Γεν.

Από την Έκθεση Λευκωμάτων Ε.Ε.Σ.Ν.

Γραμματέας κ. Γκ. Πετμεζάς και ο Άναπλ. Γεν. Γραμματέας κ. Λ. Καμπάνης, άλλα Μέλη του Διοικητικού Συμβουλίου αυτού, ο Αντιπρόεδρος της Έφορείας Ε.Ε.Σ.Ν. κ. Παπαθασιλείου, ο Γεν. Γραμματέας κ. Ζ. Γιακουμής, οί Επόπτες Έπιθεωρητές, Γεν. Έπιθεωρητές Μέσης Έκπ/σεως και Έπιθεωρητές Δημ. Έκπ/σεως Αθηνών, Πειραιώς και περιχώρων, Δ/ντές Σχολείων, υπεύθυνοι διά τόν Ε.Ε.Σ.Ν. Έκπαιδευτικοί και Έρυθροσταυρίτες μαθητές.

Τούς Έπιθεωρητές και λοιπούς Έκπαιδευτικούς χαιρέτησε θερμά ο Πρόεδρος του Ε.Ε.Σ. κ. Γ. Μαρίνος, ο οποίος άφου υπογράμμισε την μεγάλη Έθνική άποστολή του Έκπαιδευτικού κόσμου, στον όποιον έχει έναποθέσει κ' έμπιστευθεί τό Έθνος και ή Έλληνική κοινωνία τή μόρφωση και διαπαιδαγώγηση των παιδιών της, τόνισε τή βαθύτατη εκτίμηση κι αγάπη, μέ την όποιαν ο Ε.Ε.Σ. περιβάλλει τόν Έλληνα Διδάσκαλο, «...τόν όποιον ήρωϊσμοί, θυσίες κι άνεκτίμητες προσφορές στο πέραςμα του χρόνου της Έλληνικής ιστορίας άνέδειξαν και καθιέρωσαν στην συνείδηση του Έθνους ως έθναπόστολον και πνευματικό οδηγό της Έλληνικής νεότητος», εξέφρασε τις ευγνώμονες ευχαριστίες του για τήν πολύτιμη συμβολή τούτου στην έπιτυχία του έργου του Ε.Ε.Σ. Νεότητος και κατέληξε ως εξής: «Τό κήρυγμα του Έρυθρου Σταυρού, κήρυγμα άνάτασεως ψυχής και πνεύματος, κήρυγμα του Έρυθρου Σταυρού, κήρυγμα άνατάσεως ψυχής και πνεύματος, κήρυγμα εξυψώσεως της ζωής, ξεκινά όρθότατα από τόν έμφυχωτή του Έλληνικού Σχολείου, τόν Έλληνα Διδάσκαλο. Στο σημερινόν ανήσυχο κόσμο, τόν κλυδωνιζόμενο από άβεβαιότητα και συνεχόμενο από άστάθεια κι άγωνία, τό έργο της Παιδείας και τό μεγαλειώδες μήνυμα του Έρυθρου Σταυρού «Διά του άνθρωπισμού προς τήν Ειρήνη», μή-

νυμα αγάπης και συναδελφώσεως, αποτελούν τή μοναδική έγγυση ασφαλούς πορείας της χειμαζόμενης νεότητος στο δρόμο της Άρετης και της Προόδου, γιατί ο Έρυθρός Σταυρός, σάν έννοια και ιδέα, αποτελεί τό Διεθνές Συμβόλαιο του Άνθρωπισμού».

Στή συνέχεια μίλησε από μέρους των Έκπαιδευτικών ο Γεν.

Έπιθεωρητής Μέσης Έκπ/σεως και Μέλος της Έφορείας Ε.Ε.Σ.Ν. κ. Π. Βλάχος, ο όποιος άφου άναφέρθηκε στην ιστορία και τό πολύμορφο έργο του Ε.Ε.Σ. Νεότητος καθώς και στή δραστηριότητα των σχολικών Έρυθροσταυρικών ομάδων κατά τό σχολ. έτος 1977-78, οί όποιες, μέ τήν άκάματη καθοδήγηση φιλοτίμων Έκπαι-

ΚΑΤΙ ΝΕΟ!
Αυτή ή κασέτα ΔΩΡΕΑΝ

σας έξηγει πώς θά μάθετε και σεϊς

Άγγλικά σε 3 μήνες

Linguaphone:
ή νέα όπτικοακουστική μέθοδος βασισμένη στο ζωντανό διάλογο

Χάρη στις κασέτες και τούς δίσκους, Άγγλοι, Γάλλοι, Γερμανοί, Ιταλοί... θά έρθουν στο σπίτι σας να σας διδάξουν τή γλώσσα τους μιλώντας σας και κάνοντάς σας να μιλάτε και σεϊς. Στους διαλόγους υπάρχουν κενά για να παίξετε τόν ρόλο του ενός από τούς συνομιλητές.

Άμέσως μετά άκούτε τήν σωστή άπάντηση και κάνετε τή σύγκριση. Έπαναλαμβάνετε ώσπου να άπαντάτε τέλεια.

Αυτοί οί διάλογοι εύκολοι στην άρχή θά σας βοηθήσουν να εξοικειωθείτε πολύ γρήγορα μέ τήν δομή, τό λεξιλόγιο και τήν προφορά της γλώσσας.

Τήν πρόδο σας στα γραπτά παρακολουθούν καθηγητές μας μέ τις γραπτές ασκήσεις πού θά στέλνουμε. Έτσι πολύ γρήγορα θά μιλάτε, θά γράφετε και θά σκέπτεσθε στην γλώσσα πού μελετάτε.

ΔΩΡΕΑΝ Παρακαλώ στείλτε μου δωρεάν και χωρίς όποιαδήποτε μου, τόν δίσκο σας-τήν κασέτα σας (σβίχνετε τό ένα από τά δύο) και τό εικονογραφημένο αναλυτικό τεύχος σας. **Η ΓΛΩΣΣΑ ΠΟΥ Μ' ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΕΙΝΑΙ Η...**

Έστωκλειώ άρχ. 10 σε γραμματόσημο.

ΟΝΟΜΑ ΤΗΛ.

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

..... Τ.Τ.

Linguaphone

ΑΘΗΝΑΙ: Πανεπιστημίου 10, τηλ. 3617.811
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Τσιμισκή 68, τηλ. 232.370

δευτικών, πραγματοποίησαν λαμπρές πολιτιστικές εκδηλώσεις κ' εκτεταμένη φιλανθρωπική δράση, ασχολήθηκε εκτενέστερα με το θέμα της σχολικής αλληλογραφίας, για να υπογραμμίσει την αξία του θεσμού, τη σημασία του για τη καλλιέργεια πνεύματος αγάπης και αμοιβαίας κατανόησης μεταξύ των νέων και τη συμβολή του στην ηθική διαπαιδαγώγηση και πολιτιστική τους ανάπτυξη. Και κατέληξε: «...η θεωρητική θεμελίωση και πρακτική δραστηριότητα του Ε.Ε.Σ. Νεότητος συντελεί στη διάπλωση της αγνής, γνήσιας και καθαρής ουσίας του νέου, για να αποβεί τέλειος πολίτης και ηθικός άνθρωπος. Οι Εκπαιδευτικοί μας επιτελούν μεγάλο οδηγητικό έργο και σαν ήρωικοί δεσμώντες στον ιερό θράχο του χρέους προσφέρουν τις υπηρεσίες τους και τη φωτισμένη καθοδήγησή τους στους νεαρούς Έρυθροσταυρίτες, τους άφαντες αυτούς εργάτες του Καλού, για να αποβούν ολοκληρωμένες ηθικές προσωπικότητες που να συνδυάζουν την γνώση με την αρετή».

Κατόπι μίλησε ο Σύμβουλος της Έφορείας Ε.Ε.Σ.Ν. Αντιπρόεδρος ε.ά. κ. Χ. Ποταμιάνος, ο οποίος αφού αναφέρθηκε στη σημερινή πολύμορφη παγκόσμια κρίση και στο πλέγμα των προβλημάτων που τη συνθέτουν, ανέπτυξε τα αίτια αυτής της κρίσης, που αν δεν αντιμετωπισθεί αποφασιστικά θα οδηγήσει τον Κόσμο στη καταστροφή, υποστήριξε σαν μοναδική λύση τις Ηνωμένες Πολιτείες της Ανθρωπότητας, την Διεθνή Ένωση και τόνισε: «Η λύση ανήκει στο μέλλον και επειδή εμείς οι ώριμοι άνθρωποι έχουμε ριζωμένες βαθιά στην ψυχή και το νοῦ μας παντός είδους άκαμψίες, που μας κάνουν κάτι σαν «χαμένη υπόθεση» σ' αυτό το θέμα, μας μένει και πρέπει να στραφούμε στους ανθρώπους του μέλλοντος, στους νέους, κι απ' αυτούς στους ανηλίκους, στους μαθητάς. Και

ακριβώς τους μαθητάς - μέσω των εκλεκτών προσκεκλημένων μας - έχουμε σήμερα σ' αυτή την αίθουσα. Τι μπορούν όμως να κάμουν οι Εκπαιδευτικοί; Μία πρόχειρη και άμελέτητη απάντηση θα ήταν να αρχίσουν να εξηγούν στους μαθητάς την ανάγκη της Διεθνούς Ένωσης. Αυτό όμως δεν γίνεται. Κι εδώ εμφανίζεται σαν «από μηχανής θεός» ο Ε.Ε.Σ.Ν. Ο Ε.Ε.Σ.Ν. δεν ασχολείται με τη Διεθνή Ένωση, ούτε καν τη σκέπτεται. Με τη δράση του όμως και με τα κηρύγματά του ετοιμάζει την υποδομή για τη Διεθνή Ένωση και η υποδομή είναι ή σπουδαία και απαραίτητη προϋπόθεση. Και το κάνει απόλυτα μέσα στη νομιμότητα, χωρίς κίνδυνο παρεξηγήσεων, σε δρόμο ασφαλή και αποδεδειγμένα καλά χαραγμένο. Εισάγει ανώδυνα και με θετικόν τρόπο τα παιδιά και τους νέους και των δύο φύλων στην έννοια και την πραγματοποίηση της αδελφοσύνης των λαών, στην έννοια της οικουμενικότητας. Για τους νέους δεν χρειάζεται να γίνει τίποτα περισσότερο. Το έργο του κάθε Έθνικού Έρυθρου Σταυρού μέσα στα έθνικά όρια είναι θετικό, χρήσιμο, πολύτιμο. Μπορούν όμως να το εκτελέσουν εκ παραλήλου και το εκτελούν και άλλοι φορείς, όπως το Κράτος, ή Εκκλησία, ή ιδιωτική πρωτοβουλία. Το σκοπό όμως που αναφέραμε παραπάνω, δηλαδή τη διάδοση και προώθηση της ιδέας της οικουμενικότητας, μόνον ο Έρυθρός Σταυρός μπορεί να εξυπηρετήσει». Και κατέληξε: «Όλοι ξέρουμε, εύτυχώς, ότι αυτό γίνεται. Θα πρέπει δέ να ξέρει ο κάθε Εκπαιδευτικός, που μοχθεί γι' αυτό το σκοπό, ότι προσφέρει ίσως όχι θεαματική και θορυβώδη, αλλά πάντως πολύτιμη και ανεκτίμητη υπηρεσία στη Πατρίδα μας και στην Ανθρωπότητα».

Μετά τον κ. Ποταμιάνο, ο Αντιπρόεδρος Ε.Ε.Σ. κ. Όρ. Λουρίδης, υπό την ιδιότητα του ως Προέδρου της Έφορείας της Αι-

μοδοσίας, ευχαρίστησε τους Έπιθεωρητές για την ανεκτίμητη συμβολή τους στην επιτυχία των προσπαθειών του Ε.Ε.Σ., ιδιαίτερα στο σημαντικώτατο τομέα της διαδόσεως της εθελοντικής αιμοδοσίας.

Ο Γεν. Γραμματέας της Έφορείας Ε.Ε.Σ.Ν. Ιατρός κ. Ζ. Γιακουμής ανέπτυξε, κατόπιν, το περιεχόμενο και τη σπουδαιότητα των «Παιδαγωγικών Φακέλων του Έρυθρου Σταυρού» που κατάρτισαν ο Σύνδεσμος των Έρυθρών Σταυρών και η Διεθνής Επιτροπή του, σε συνεργασία με πολυάριθμους Εκπαιδευτικούς, για τη διδασκαλία του πνεύματος και των ανθρωπιστικών αρχών του Έρυθρου Σταυρού στους μαθητές. Και κατέληξε: «Με την κατάλληλη προσαρμογή των κειμένων αυτών, που μεταφράζονται τώρα και στα ελληνικά, στις ειδικές κοινωνικές κ' εκπαιδευτικές συνθήκες κάθε τόπου και Σχολείου και, το σπουδαιότερο, με την πολύτιμη μεσολάβηση των Εκπαιδευτικών, θα γίνει δυνατό να μεταδοθεί στους νέους το μήνυμα του Άνθρωπισμού και της Ειρήνης, που η διάδοση και πραγμάτωσή του αποτελεί την κύρια επιδίωξη του Έρυθρου Σταυρού πάνω από έναν αιώνα τώρα».

Τέλος διαβάστηκε χαιρετισμός του Αντιπροέδρου του Κ.Ε.Μ.Ε. και Προέδρου της Έφορείας Ε.Ε.Σ.Ν. κ' Αν. Παγκάλου, που για λόγους υπηρεσιακούς δεν μπόρεσε να παρευρεθεί στη συγκέντρωση. Στο χαιρετισμό του ο κ. Παγκάλος, αφού ευχαρίστησε τους οργανωτές της εκδηλώσεως και τους Εκπαιδευτικούς που προσήλθαν σ' αυτήν, υπογράμμισε την πλούσια δραστηριότητα των Έρυθροσταυρικών ομάδων, η οποία πιστοποιεί την ανταπόκριση που βρίσκει το κήρυγμα του Έρυθρου Σταυρού στους μαθητές και Διδασκάλους, αναφέρθηκε στα ιδιάζοντα προβλήματα της εποχής και κάλεσε τους Εκπαιδευτικούς να περιβά-

λουν με στοργή το Έρυθροσταυρικό έργο, με την βεβαιότητα πως αυτή ή προσφορά τους συμβάλει σημαντικά στην ηθική διαπαιδαγώγηση των μαθητών, προάγει την εδoκίμησή τους και καλλιεργεί τη μεστή από την αίσθηση του χρέους Έλευθερία, για την ευτυχία του κοινωνικού συνόλου.

Στη συνέχεια οι επισκέπτες περιεργάστηκαν μ' ενδιαφέρον τα Λευκώματα κ' εκφράστηκαν επαινετικά για την ωραία εργασία των Έρυθροσταυρικών μαθητών. Έπακολούθησε δεξίωση.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ ΤΗΣ ΣΤΕΓΗΣ ΠΑΙΔΙΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΛΗ- ΠΕΙΟΥ ΒΟΥΛΑΣ

Στις 16.12.1978 εορτάστηκαν τα Χριστούγεννα στη Στέγη Παιδιού του Άσκληπείου Βούλας με απαγγελίες των μικρών παιδιών, με τραγουδάκια και με διανομή χριστουγεννιάτικων δώρων. Η «μητέρα» της Στέγης κ. Βλαχούτσικου σε συγκινητική όμιλία της ανέπτυξε με λίγα λόγια το έργο της Στέγης Παιδιού, την σημασία του από κοινωνική σκοπιά και ευχαρίστησε τους παρισταμένους.

Τόν Ε.Ε.Σ. εκπροσώπησαν ο Αντιπρόεδρος Καθηγητής κ. Λουρίδης, ο Αναπλ. Γεν. Γραμματέας και Πρόεδρος της Διοικούσης Επιτροπής του Άσκληπείου Βούλας κ. Καμπάνης, οι Σύμβουλοι κυρία Δημητριάδου και κύριος Δημόπουλος και Σπανολιός. Παρόντες ήταν πολλοί Διευθυνταί και ιατροί του Άσκληπείου, ως και γονείς των μικρών παιδιών.

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΕΠΑΡΧΙΑΚΩΝ ΤΜΗΜΑΤΩΝ Ε.Ε.Σ.

ΤΜΗΜΑ ΑΜΦΙΣΣΗΣ

Τό τμήμα προβλέπει ενημέρωση αρμοδίων με αποστολή εγκυκλίου της οποίας τό περιεχόμενον θά αναφέρεται στό παιδί και τίς ανάγκες του, καθώς και σχετική όμιλία πρός ομάδες κατοίκων της Άμφισσης. Ήδη επραγματοποιήθη

ή Χριστουγεννιάτικη Έορτή στόν Έθνικό Παιδικό Σταθμό άφιερωμένη στό Διεθνές Έτος του Παιδιού, όπου μίλησε ο Πρόεδρος του Τμήματος Μητροπολίτης Φωκίδος κ. Χρυσόστομος.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ

Στό Τμήμα Τριπόλεως θά πραγματοποιηθούν εορταστικές εκδηλώσεις, τίς όποιες θά κάνουν γνωστές στην Έπιτροπή του Ε.Ε.Σ.

ΤΜΗΜΑ ΤΡΙΚΑΛΩΝ

Τό Τμήμα αυτό διοργανώνει θεατρική παιδική παράσταση, επισκέψεις σε όρεινά χωριά της περιοχής, όπου θά μοιραστούν δώρα στό παιδιά και θά δημιουργηθούν ομάδες συζητήσεων μαζί τους σχετικά μέ θέματα που τά ενδιαφέρουν και τά προβληματίζουν, θά προβληθούν παιδαγωγικές κινηματογραφικές ταινίες. Επίσης σε συνεργασία μέ τόν Ιατρικό Σύλλογο θά διοργανωθούν όμιλίες σε Σχολεία του Νομού μέ στόχο την αντιμετώπιση των παιδικών άσθενειών και κυρίως την πρόληψη της μεσογειακής αναιμίας, ή όποία συναντάται σε πολλά παιδιά της περιοχής.

ΤΜΗΜΑ ΣΥΡΟΥ

Θά διοργανωθεί έκθεση ζωγραφικής από μαθητές των Δημοτικών Σχολείων του νησιού. Στά παιδιά που θά διακριθούν θά δοθούν σειρές επιμορφωτικών βιβλίων. Επίσης προγραμματίζονται προβολές εκπαιδευτικών ταινιών και παράσταση από παιδικό θίασο της περιοχής. Κατά τη διάρκεια του 1979 θά δοθούν τραπεζικά βιβλιάρια συμβολικών καταθέσεων σε άπορα παιδιά.

ΤΜΗΜΑ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ

Στή Μυτιλήνη τό τοπικό Τμήμα του Ε.Ε.Σ. έκανε διανομή

ίματισμού σε παιδιά του οίκοτροφείου του Κατσακουλείου Όρφανοτροφείου και του Άσύλου Άνιάτων Παιδών.

Επίσης τό Τμήμα Ε.Ε.Σ. θά συνεργασθεί μέ την Κοινωνική Υπηρεσία του Τμήματος Κοινωνικής Πολιτικής και τόν Έπιμελητή Άνηλίκων, για να ίκανοποιήσει ανάγκες παιδιών που στερούνται οικογενειακού περιβάλλοντος.

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΘΗΡΑΣ

Σ' αυτό τό νησί θά πραγματοποιηθούν διαλέξεις σε ομάδες παιδιών μέ θέματα υγιεινής και καλύτερης διαβίωσης, πνευματικής ανάπτυξεως κ.λ.π. Ίδιαίτερα θά δοθεί έμφαση στους μαθητές που φιλοξενούνται στό πρόσφατα χτισμένο οίκοτροφείο μέ φροντίδα του Προέδρου της τοπικής Έπιτροπής του Ε.Ε.Σ. Σεβασμιώτατου Μητροπολίτη Θήρας, οι όποιοι κατάγονται από τά χωριά του νησιού και τά γύρω νησιά.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΡΠΕΝΗΣΙΟΥ

Άπάντησε θετικά πρός την έκκληση της Έπιτροπής για τό Διεθνές Έτος του Παιδιού του Ε.Ε.Σ. όμως θά μάς ενημερώσει αργότερα για τίς σχετικές εκδηλώσεις.

ΕΚΘΕΣΗ ΠΑΙΔΙΚΟΥ ΣΧΕΔΙΟΥ

Ή γκαλερί «Μάτι» οργανώνει τόν Μάρτη μία έκθεση παιδικού σχεδίου στην αίθουσα της (Χαϊδαρίου 2 και Αιτωλίας, τέρμα Άμπελοκήπων). Οι εισηγούμενοι από την πώληση των σχεδίων θά διατεθούν για τό Σχολικό Ταμείο. Θά δοθούν έπαινοι στό παιδιά που θά διακριθούν και βραβείο στό Σχολείο που θά συγκεντρώσει τους περισσότερους έπαινους.

Οι Έρυθροσταυρίτες μας που επιθυμούν να λάβουν μέρος στην έκθεση μπορούν να άπευθυνθούν στην παραπάνω διεύθυνση.

Ο ΜΙΚΡΟΣ
ΛΟΡΔΟΣ

[illegible]

Ὅταν βρεθήκαν ἐκεῖ ὁ Σέντρικ ξαπλώθηκε στο χαλί ἔχοντας πλάι του τὸν σκύλο καὶ κοιτάζοντας τὴ φωτιά. Δέ μιλοῦσε. «Ποῦ τρέχει ὁ νοῦς σου;», τὸν ρώτησε ὁ κόμης. — «Στὴν Καλή μου» ἀποκρίθηκε. Ἐπειτα σηκώθηκε κι ἄρχισε νά δηματίζει, ἐνῶ τὸ σκυλὶ τὸν ἀκολουθοῦσε. — «Τί καλὸς πού εἶναι ὁ Ντάγκαλ, εἶπε σέ λίγο, γίναμε κιόλας φίλοι».

Τά καλά αισθήματα τοῦ ἔγγονου του καί τοῦ θάρρους του εὐχαριστοῦσαν τόν ἡλικιωμένον ἄρχοντα. — «Γιά ἔλα δῶ, ἔκανε, μίλησέ μου». Ὅταν σίμωσε ὁ μικρός εἶπε: «Πρώτη μου φορὰ θρίσκομαι μακριά ἀπό τό σπίτι μας. Παράξενο μοῦ φαίνεται πῶς δέ θά κοιμηθῶ ἀπόψε στό δικό μας σπίτι, χώρια ἀπό τήν Καλή μου. Παρηγοριέμαι μόνο πού ἔχω τή φωτογραφία της. Νά, κοιτᾶχτε ἐδῶ, πρόσθεσε δείχνοντάς του ἕνα κουτί πού ἔβγαλε ἀπό τήν τσέπη του, πατάτε τό ἐλατήριο». Δέν ἐπιθυμοῦσε καθόλου ὁ κόμης νά ἰδεῖ τήν εἰκόνα αὐτῆς τῆς Ἀμερικάνας. Ὡστόσο, γιά νά τόν εὐχαριστήσει, ἔριξε μιὰ ματιά. Καί τότε εἶδε ἕνα πρόσωπο γλυκό, ἕνερση πολύ εὐγενική, πού πολύ τοῦ ῥοιόζε τοῦ Σέντρικ. Μι' ἀνατριχίλα ἔνωσε σ' ὅλο του τό κορμί. — «Τήν ἀγαπᾶς πολύ;» ψιθύρισε. — «Πάρα πολύ, τή λατρεῖν, ἀποκριθῆκε, εἵμαστε σάν ἕνας ἄνθρωπος οἱ δύο μας». Ὅταν μεγαλώσω θά δουλεύω γιά νά μπορῶ νά τή προσφέρω καθετί πού τῆς χρειάζεται». «Καί τῆ δουλειά σκέπτεσαι νά κάνεις». Τό παιδί ἔμεινε κάμποσο συλλογισμένο μέ τά μάτια στή φωτογραφία. Ἐπειτα εἶπε: «Μπορεῖ νά συνεταιρισθῶ μέ τόν κύρ Χόμπς. Ὅμως θά ἐπιθυμοῦσα νά γίνω πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς». — «Δέν εἶν' ἐκεῖ ἡ θέση σου, τόν ἔκοψε ὁ κόμης, ἀλλά στή Βουλὴ τῶν Λόρδων». Σώπασαν θυτισμένοι σέ συλλογισμούς κι ὁ μικρός λόρδος δέν ἄργησε ν' ἀπο-

κοιμηθεί με τό χέρι ἀκουμπισμένο στό κεφάλι του Ντάγκαλ, πού κι αὐτός κοιμότανε. Ὁ δικηγόρος Χάδιζαμ, πού παρουσιάστηκε σέ λίγο, ἔκανε νά πει κάτι στόν πελάτη του, ἀλλ' αὐτός τοῦ ἔδειξε μέ μι' αὐστηρή ματιά πώς πρέπει νά σωπάσει γιά νά μήν ξυπνήσει ὁ ἐγγονός του.

“Όταν ξύπνησε τό πρωί ό Σέντρικ - πού τόν είχαν πάει στό δωμάτιό του κοιμισμένο, κι άφού τόν ξγδυσαν τόν βάλανε στό πελώριο κρεβάτι μέ τά πουπουλένια σκεπάσματα - άκουσε μία φωνή νά λέει: «Γερτρούδη, κοίτα νά μήν τοῦ πεις τίποτα. Δέν έχει ιδέα γιατί τούς χωρίσανε». — «Άφού ἔτσι τό θέλει ἡ εὐγένειά του, φυσικά δέ θά μιλήσω. Πρέπει ὅμως νά σοῦ πῶ, κυρία Μίλαν, ὅτι δέν τό βρίσκω σωστό αὐτό πού γίνεται. Εἶναι φοβερό νά παίρνουν ἀπό τήν ἀγκαλιά τῆς δύστυχης μητέρας τό μονόκονδο παιδί της. Καί τί παιδί, ἕναν ἄγγελο σωστό!».

Ἄνοιξε τὰ μάτια ὁ μικρὸς λόρδος, γύρισε τὸ κεφάλι του καὶ εἶδε τίς δύο γυναῖκες νὰ τὸν κοιτάζουνε μέ ἀγάπη. Χαμογέλασε σπὴν κυρία Μίλαν, πού τὴν ἤξερε, καὶ ἔπειτα στράφηκε σπὴν ἄλλη καὶ τῆς χαμογέλασε καὶ ἐκείνης. «Καλημέρα, λόρδε μου», εἶπε ἡ οἰκονόμος. Νὰ σοῦ γνωρίσω τὴ Γερτρούδη, πού θὰ σέ περιποιεῖται». Ἀπλωσε τὸ χερί του τὸ παιδί σπὴν καμριέρα καὶ τῆς εἶπε: «Πολὺ σὰς εὐχαριστῶ, κυρία, πού θὰ ἔχετε τὴν καλοσύνη νὰ μέ φροντίζετε». Συγκινημένη ἐκείνη ἀπάντησε πρόθυμα: «Γερτρούδη νὰ μέ λέτε, μιλόρδε μου». — «Ἡ Καλή μου μ' ἔχει μάθει νὰ ντύνομαι μόνος μου. Ξέρετε ποιά εἶναι ἡ Καλή μου: ἡ πολυαγαπημένη μου ἡ μανούλα». — «Ὅπως θέλετε, ἀπάντησε ἡ καμριέρα. Μά ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ γιὰ νὰ σὰς βοηθήσω ἂν χρειαστεῖ». — «Ναί, γιὰ νὰ σὰς πῶ τὴν ἀλήθεια θὰ χρειαστεῖτε, γιατί δυσκολεύομαι κάπως».

“Όταν έτοιμάστηκε τό παιδί τό πήγε ή Γερτρούδη γιά τό πρωινό σέ μιιά πολύ μεγάλη κάμαρα. Στό πλατύ τραπέζι άχνιζε μιιά πολύτιμη τσαγιέρα από πορσελάνη καί λαμποκοποῦσαν άσημένια σερβίτσια καί κρυστάλλινα ποτήρια. Πρίν άρχίσει νά τρώει ό μικρός λόρδος είπε σιγά, σά νά μονολογούσε: «Τί καλά θά ήταν νά βρισκόταν εδώ ή Καλή μου...». — «Μά κάθε μέρα θά τήν βλέπεις τή μαμάκα σου, άποκριθήκε ή καμαριέρα, θά πηγαίνεις μάλιστα άν θέλεις μ' ένα ώραίο άλογάκι». — «Τί λές; Θά 'χω κι άλογάκι; Μ' αυτό είναι θαυμασίο! Δέν ξέρεις πόσο τ' αγαπώ αυτά τά ευγενικά ζώα! Ποῦ βρίσκεται τώρα τό δικό μου;». — «Τέλειωσε πρώτα τό γάλα σου κ' έπειτα θά σέ πάω στό σταῦλο». Ένα λεπτό άργότερα ό Σέντρικ πήδησε από τό ψηλό κάθισμά του φωνάζοντας «έτοιμος». Τόν πήρε από τό

χέρι, και τόν πήγε σέ μία διπλανή κάμαρα ακόμα πιά μεγάλη από τήν πρώτη πού οί τοίχοι της ήταν ταπετσαρισμένοι μέ τάπητες κ' ήταν γεμάτοι τραπέζια κ' οί εταξέρες φορτωμένες παιχνίδια, χρώματα ζωγραφικής και λευκώματα. «Ποιανού 'ναι όλα αυτά;» ρώτησε σαστισμένο. «Δικά σου, εἶναι δῶρα τοῦ παπποῦ σου». — «Ά, μά ἔχω τόν καλύτερο παππού τοῦ κόσμου!», ἔκανε ὁ μικρός λόρδος χοροπηδώντας. Ἡ Γερτρούδη, πού ἦν κι ἀπό λίγες μέρες ἐργαζότανε στόν πύργο ἤξερε πόσο στριμμένος καί σκληρός ἦταν ὁ κόμης, βρέθηκε στήν ἀνάγκη νά συμφωνήσει.

“Ὅλη τὴ νύχτα ἔμεινε ἀγρυπνος ὁ κόμης. Συλλογίζοταν πόσο ἁλλιώτικος ἦταν ὁ ἐγγονός του ἀπ’ ὅτι τὸν περίμενε. Κατὰ τὸ μεσημέρι ζήτησε νὰ τοῦ τὸν φέρουν. «Περίμενα ἀνυπόμονα νὰ μέ καλέσετε τοῦ εἶπε τὸ παιδί, γιατί ἤθελα νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὰ τόσο ὥραϊα παιχνίδια». — «Σ’ ἀρέσουνε λοιπόν;». — «Ἄν μ’ ἀρέσουν! Εἶναι ὑπέροχα». — «Κι ἀπ’ ὅλα ποιό σ’ ἀρέσει περισσότερο;». — «Ἡ ντάμα». — «Δέν τό ξέρω». — «Νά τό φέρω νὰ παίξουμε μαζί;». Ἐνθουσιασμένος ὁ παππούς ἀπό τὸ χαριτωμένο τρόπο πού εἰπώθηκαν αὐτά τὰ λόγια ἀπάντησε: «Ναί, τρέξε». Ὅταν ὁ Σέντρικ ξαναγύρισε τοῦ εἶπε νὰ χτυπήσει τὸ κουδούνι γιὰ νὰ ῥθει ὁ ὑπηρέτης νὰ τραβήξει τὸ τραπεζάκι κοντά στήν πολυθρόνα του. — «Μά γιατί; Μπορῶ νὰ τό κάνω μόνος μου» τοῦ εἶπε, καί διάσθηκε νὰ μεταφέρει τὸ τραπεζάκι. Ὁ κόμης βλέποντας πόσο ἀποφασιστικό καί ζωηρό ἦταν τὸ ἐγγονάκι του, ἐνιωθε πεσιφάνεια ἀφάνταστη. Ἀπλώνοντας τὸ παιχνίδι στοῦ τραπέζι τὸ παιδί, εἶπε: «Ἡ Γερτρούδη μοῦ ᾄδειξε πὼς παίζουνται οἱ ντάμες, ὅμως ἐσεῖς θά ξέρετε καλύτερα».

Ὁ ἡλικιωμένος ἄρχοντας ἔπαιξε μέ τό ὀχτά-
χρονο ἀγόρι ὅταν παρουσιάσθηκε ὁ ἐνοριακός πα-
πάς. Ξέροντας καλά τί πράμα ἦταν ὁ κόμης, ἔμεινε
κατάπληκτος. Εἶχε πάει στόν πύργο γιά νά πετύχει
ἐνίσχυση φτωχῶν ἀνθρώπων τοῦ χωριοῦ, χωρίς
πολλές ἐλπίδες. Καί ἤξερε πῶς ὁ κόμης ἦτανε ὅλο
νεῦρα κι ἀπό φόβο πῶς ὁ ἐγγονός του θά ἔκανε κα-
κομαθημένος καί γιατί ἀντιπαθοῦσε τή νύφη του.
Δέν πίστευε σ' ἄφτια τοῦ ὅταν ἀκουσε τό μικρό νά
λέει: «Σᾶς ξανακέρδισα, χωρίς νά τό θέλω» καί στά
μάτια του ὅταν εἶδε τόν παππού του νά χαμογελαίει,
ἐνῶ περίμενε νά βρεθεῖ μπροστά σ' ἕναν ἀγέλαστο
γρουσουῆ. Ὁ κόμης τοῦ ἔσφιξε τό χέρι ἐγκάρδια -
γιά πρώτη φορά - καί τοῦ εἶπε: «Νά σοῦ συστήσω,
παπά μου, τό νέο λόρδο Φαουντλερόν. Ὁ αἰδεσι-
μώτατος Μορντάουντ, ὁ παπᾶς τῆς ἐνορίας μας».

Τό παιδί σηκώθηκε, έκανε μιάν υπόκλιση καί τοῦ ὅδωσε τό χέρι λέγοντας «Χάρηκα πολύ, πατέρ μου».

Γοητευμένος ὁ παπᾶς ἀπό τήν εὐγένεια καί τή χάρη τοῦ μικροῦ, ἀφοῦ τόν χάιδεψε στράφηκε στόν παππού του καί εἶπε «Σᾶς συγχαίρω θερμά γιά τόν ὑπέροχο ἐγγονό σας!». — «Μοιάζει τοῦ πατέρα του στό πρόσωπο, ἀπάντησε, ἄς ἐλπίσουμε ὅμως ὅχι στά φερσίματά του... Λοιπόν, γύρισε τήν κουθέντα, πῶς ἐδῶ, παπά μου;».

Σιγά, διστακτικά, απάντηση έκεινος: «Γιὰ τὸν κολληγό σας τὸ Χιούς, πού ἦτανε τὸ φθινόπωρο βαριά ἄρρωστος, ἦρθα κατὶ νὰ σᾶς πῶ. Τώρα ὑποφέρουν ἀπὸ σκαρλοτίνα ἢ γυναικα του καὶ τὰ παιδιὰ. Πῶς ν' ἀντέξει ὁ δύστηνος στὰ ἔξοδα, πῶς νὰ πληρώσει τὸ νοίκι; Ὁ ἐπιστάτης σας τὸν εἰδοποίησε ὅτι θὰ τὸν διώξει ἂν δέν πληρώσει ἀμέσως τὸ νοίκι. Ἦρθε μὲ δάκρυα στὰ μάτια τὴν αὐγὴ καὶ μοῦπε νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ περιμένετε λίγους μῆνες... — «Ἔτσι λέν ὅλοι!» γκρίνιασε ὁ κόμης. Ὁ Σέντρικ, πού παρακολουθοῦσε τὴ συζήτηση καὶ εἶχε ἀρχίσει νὰ συμπονάει τὸν ἀτυχο γεωργό, πλησίασε τὴ στιγμή πού ὁ κόμης τὸν ἔλεγε ... καταποληρωτὴ — «Ὅχι δέν εἶναι, μὰ δέν μπορεῖ ν' ἀνταποκριθεῖ στὰ τόσα ἔξοδα. Ἄν τὸν διώξετε θὰ πᾶν ὅλο χαμένος. Τώρα τὰ παιδιὰ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ φάρμακα καὶ παλιὸ κρασί, πού εἶναι δυναμωτικό». «Τὰ καημένα» στέναξε ὁ Σέντρικ, καὶ ὁ κόμης ἀνατριχίασε. «Ἄ, λησμόνησα πῶς εἶσ' ἐδῶ» ψιθύρισε. Σὲ λίγο τὸν ρώτησε: «Τί θὰ ἔκανες ἐσὺ ἂν ἦσουν αὐτὴ θέση μου;». Δίχως καθόλου νὰ διστάσει ὁ μικρὸς ἀπάντησε: «Θ' ἄφην αἶσυχον τὸ Χιούς νὰ πληρώσει ὅταν θὰ μπορούσε καὶ θὰ τοῦ ἴδινα ὅσα χρειάζονται γιὰ τὴ θεραπεία τῶν ἀρρώστων του... Δυστυχῶς εἶμαι ἀκόμα πολὺ μικρὸς καὶ δέν μπορῶ νὰ κάνω τίποτα, σεῖς ὅμως πού εἴσατε πλούσιος, βοηθήστε τον». «Σὰ νὰ πολυδιαζέσαι!» ἔκανε ὁ κόμης, χωρὶς ὅμως νὰ φαίνεται δυσαρεστημένος. Συγκινημένος ἀπὸ τὴ στάση τοῦ μικροῦ λόρδου ὁ ἐφημέριος, τὸν κοίταξε μὲ ἀγάπη, πού δέν ἄρρησε νὰ γίνῃ λατρεία ὅταν τὸν εἶδε νὰ φέρνῃ χαρτὶ καὶ μελάνι καὶ τὸν ἄκουσε νὰ λέει στὸν παππὸν του «γράψτε στὸν ἐπιστάτῃ νὰ μὴν τὸν διώξει τὸν καημένο». Ἀφοῦ ἔμεινε γιὰ λίγο συλλογισμένος ὁ κόμης, εἶπε: «Ἔξερεις νὰ γράψεις;». — «Ναὶ τοῦ ἀπάντησε, μὰ ὅχι καλὰ». — «Ἐμπρός λοιπόν. Γράψε τοῦ ἐπιστάτῃ πῶς ἐπιθυμοῦν νὰ μείνῃ στὸ κτήμα ὁ Χιούς, γιὰ τὴν ὥρα τοῦλάχιστον». Ἀργά, διστακτικά ὁ Σέντρικ ἔγραψε τοῦτο τὸ γεμάτο ἀνορθογραφίες σημεῖωμα: «Κύριε Νίγουνι σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴν διώξεται ἀπὸ τὸ κτήμα τὸν κύριο Χιούς καὶ πολὶ θὰ μὲ ὑποχρεόσεται. Σᾶς χεραιτῶ, Φλαούντλερόν». Ἐπειτα ρώτησε «ἔχει πολλὰ λάθη, παππού;» — «Θὰ τὰ ποῦμε ἄλλη φορὰ

Διασκευή Σ. Π.

(Συνεχίζεται)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Γραφεία Συντάξεως: 'Αλκιβιάδου 4 - Τηλ. 88 32 351

Α' Περίοδος 1924-1941 — Β' Περίοδος Έτος 34ο — ΜΑΡΤΙΟΣ 1979 - ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 6

Επιτροπή συντάξεως του Περιοδικού

ΧΑΡ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ, ΣΤΑΘΗΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ,
Π. ΤΣΑΚΡΗΣ, ΜΙΧ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ,
ΖΩΗΣ ΠΑΚΟΥΜΗΣ
Σύμβουλος για την επιμέλεια της ύλης
ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ
Επιμέλεια σελιδοποίησης ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

Διευθύνσεις σύμφωνα με το Ν.Δ. 346/69 άρθρο 2:
ΕΞΟΦ. ΠΑΝΤΑΖΙΔΗΣ
Δημ. Γούναρη 9 - 'Αγ. Παρασκευή
'Υπεύθυνος Τυπογραφείου:
ΤΡΥΦΩΝ ΤΣΟΥΚΑΣ Πανσαίου 10 - ΑΘΗΝΑΙ Τ.Τ. 458

Τιμή Φύλλου Δρχ. 5 — Έτησία συνδρομή: Έστω. Δρχ. 50 (διά τὰ Σχολεία δρχ. 40) — Έξωτ. £ 1 ή \$ 3

ΕΞΟΦΛΗΣΗ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ: Παρακαλούμε θερμά α) όσους καθυστερούν τὸ χρέος τους στὸ περιοδικὸ νὰ φροντίσουν τὸ συντομώτερο γιὰ τὴν ἐξόφλησίν του, β) τὰ ἐμβάσματα νὰ γίνονται ἀπρόσωπα: Ε.Ε.Σ.Ν., 'Αλκιβιάδου 4, 'Αθήνας.

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Γ. ΑΘΑΝΑΣ: 'Ακαδημαϊκός
Γ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ: Καθηγητὴς τῆς
Παντείου 'Αν. Σχ. 'Επιστημῶν
Ι. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ: 'Ακαδη-
μαϊκός
Β. ΚΟΥΡΙΑΣ: Καθηγητὴς Πανεπιστη-
μίου 'Αθηνῶν
Γ. ΚΟΥΡΝΟΥΤΟΣ: Γεν. Διευθυντὴς
'Υπουργ. Πολιτισμοῦ καὶ 'Επιστημῶν

ΟΡ. ΛΟΥΡΙΑΔΗΣ: 'Ομότ. Καθηγητὴς
Πανεπιστημίου 'Αθηνῶν
Θ. ΠΕΤΣΑΛΗΣ - ΔΙΟΜΗΔΗΣ: 'Ακα-
δημαϊκός
Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ: 'Ακαδημαϊκός
Α. ΤΕΡΖΑΚΗΣ: 'Ακαδημαϊκός
ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ: 'Ακαδημαϊκός

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίς
Σ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ, Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ, Ν. ΤΟΥ- ΤΟΥΝΤΖΑΚΗ: Ποιήματα.....	1
Γ. ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗ: Τ' ἄρματα.....	1
Κ. ΓΕΩΡΓΟΥΛΗ: Τὸ πάροισμο τῆς Καλαμάτας στὸ '21.....	2
Σ. ΜΥΡΙΒΗΛΗ: 'Ο Μάρτης.....	2
Α. ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ: Καθαρή Δευτέρα.....	5
Δ. ΣΙΑΤΟΠΟΥΛΟΥ: 'Ο 'Ομηρος, ποιητὴς τῶν αἰώνων.....	6
Α. ΒΑΡΕΛΛΑ: 'Η Φούντου κι ὁ 'Αλέξης.....	8
Γ. ΜΕΓΑ: 'Η μυγδαλιά κι ὁ τζιντζιρας.....	10
Θ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ: 'Ο θρησκευτικὸς λυρισμός.....	10
Σ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ: Τὸ κορίτσι κ' ἡ χελώνα.....	11
Χ. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΥ: Χαμόγελο μέσα στὸν χειμῶνα.....	12
Μ. ΠΑΠΑΒΑΣΙΛΕΙΟΥ: 'Η δύναμη τῆς ἀγωγῆς.....	13
Ν. ΔΗΜΗΤΡΟΚΑΛΛΗ: 'Ο πελεκάνος.....	14
Γ. ΤΑΡΣΟΥΛΗ: Τὰ παθήματα τοῦ Μουστάκα.....	13
Χ. ΑΝΤΕΡΣΕΝ: Τὰ καινούργια ρούχα τοῦ αὐτοκράτορα.....	16
Γ. ΜΟΥΣΤΑΚΗ: Τὸ Μέγα Σπήλαιον.....	20
ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: Έρυθροσταυρικὲς εἰδήσεις.....	22
Φ. ΜΠΑΡΝΕΤ: 'Ο μικρὸς λόρδος.....	30
Α. ΒΩΤΤΗ: Στίχοι - σχέδια στὸ β' ἑσωφύλλο	

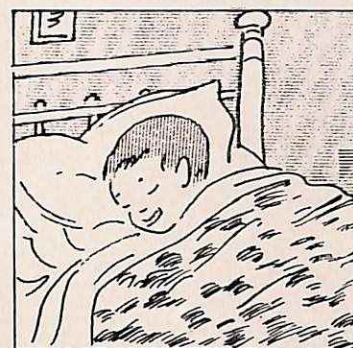
CONTENTS

	Page
S. SPERANTSAS: STASINOPOULOS, N. TOU- TOUNTZAKIS: Poems.....	1
G. VLACHOGIANNIS: The Arms.....	1
K. GEORGIOULIS: The Liberation of Kalamata in 1821.....	2
S. MYRIVILIS: March, The First Month of Spring.....	4
A. KARANTONIS: Ash Monday.....	5
D. SIATOPOULOS: Homer, the Poet of all Centuries.....	6
A. VARELLA: Fountou and Alexis.....	8
G. MEGAS: The Almond-Tree and Cicada.....	10
TH. CONSTANTINOU: The Religious Lyricism.....	10
S. PANAGIOTOPOULOS: The Girl and the Turtle.....	11
CH. ADAMOPOULOS: Smile in the Winter.....	12
M. PAPAVALIOU: The Power of Training.....	13
N. DIMITROKALLIS: The Pelican.....	14
G. TARSOULI: Moustaka's Sufferings.....	13
CH. ANTENSEN: The Emperor's New Clothes.....	16
G. MOUSTAKIS: The «Mega Spilaion» Monastery.....	11
EDITORIAL: Red Cross News.....	22
F. BARNET: The Little Lord (novel).....	30
A. VOTTIS: Verses - Sketches in the b' Inner Cover	

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ εἶναι σύνθεση τοῦ κ. ΜΕΝΕΛ. ΠΡΩΤΟΓΕΡΙΑΝ ἐμπνευσμένη ἀπὸ τὸ Μεγάλο Ἐσσηκωμό.

ΣΤΟ ΚΟΥΚΛΟΘΕΑΤΡΟ

Στίχοι, σκίτσα Α. ΒΩΤΤΗ

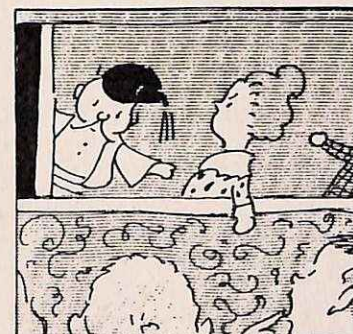
Στὸ κουκλοθέατρο ὁ Λελές
πρῶτὴ φορὰ θὰ πάει
κι ἀκόμα καὶ στὸν ὕπνο του
τὸ δλέπει καὶ γελάει.

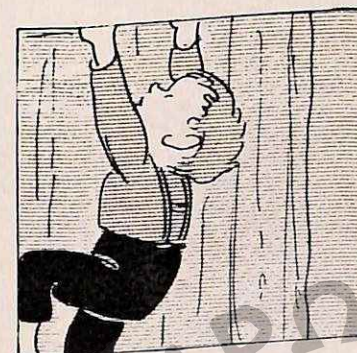
Καὶ μόλις πῆγε ξεφρονᾷ:
— Μπὰ τί ἀστεῖες κοῦκλες!
Γιὰ κοίτα αὐτὸν τὸ μυταρά!
'Αμ τούτῃ μὲ τίς μποῦκλες!...

— Κοίτα, καλέ. σά ζωντανές
καὶ πιὸ καλές ἀκόμα!
λέει καὶ ὅλο τίς κοιτᾷ
μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— Μὰ πῶς κουνιούνται ἄραγε;
ρωτιέται ὅλη τὴν ὥρα.
— 'Αχ, ἂν μπορούσα νὰ δλεπα...
μέσα του λέει τώρα.

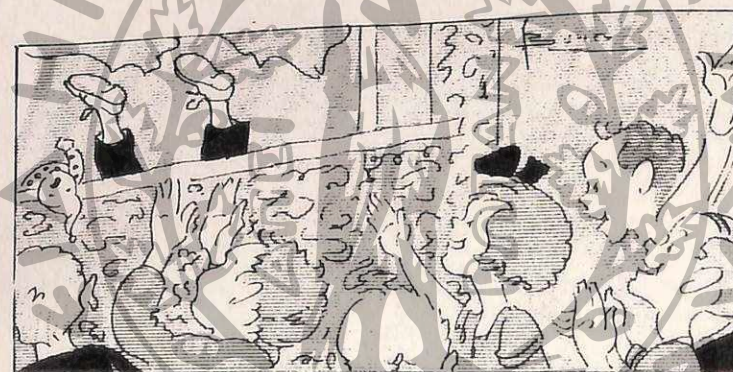
Αὐτὴ τοῦ ἡ περιέργεια
σὲ λίγο μεγαλώνει
κι ἀμέσως πίσω ἀπ' τὴ σκηνή
μὲ τρόπο σκαρφισμένο.

Κ' εὐθὺς ἀπάνω ἀπ' τὸν μπερντέ
ὁ κύρ' Λελές, πού λέτε,
σκύδει τίς κοῦκλες γιὰ νὰ δεῖ.
Μὰ δὲν κατοκρατιέται

καὶ μπρούμυλο γκερμίζεται ὁ φτωχὸς
καὶ πέφτει στὰ κεφάλια
τῶν ἄμοιρων κουκλοπαίχτων,
κι ὅλα τὰ κάνει χάλια...

Κ' οἱ πιτσιρικοὶ οἱ θεατὲς,
πού ξαφνικά κοιτᾶνε
τώρα στὴ θέση τῶν κουκλῶν
δύο πόδια νὰ κουνᾶνε

ὁρθοὶ μὲ μιὰς σηκώνονται,
ακράτητοι γελοῦνε
καὶ τὰ ποδάρια τοῦ Λελέ
καταχειροκρατοῦνε!...

ΕΝΙΣΧΥΣΑΤΕ ΤΟ ΕΡΓΟΝ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

